

**Taksim'de bedenini tutuşturarak
şehit düşen
Sergül Albayrak,
feda eylemini
gerçekleştirdiği yere
iki kelimelik bir
talep bıraktı:**

**118. şehit... İki kelime:
Tecrit kalksın!**

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 141 / Tarih: 16 Ocak 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

BU ÜLKE SAHİPSİZ DEĞİL!

118 Şehit!

**Düşüncelerimizle yaşamak
uğruna, bağımsızlık,
demokrasi, sosyalizm
idealimiz uğruna
Tecrite karşı
direnişimiz sürüyor**

**17 Ocak'ta
Kızılay'da;
AKP'nin bağımlılığı
kutladığı yerde,
bağımsızlık bayrağı
dalgalanacak!**

**DEHAP; Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy'de
halka neden saldırdığını açıklamalıdır!**

Ekmek ve **Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

GENÇLERİMİZ 1960'larda ilan etti 'Bağımsız Türkiye' isteğini;

Mahirler'in, Denizler'in öncülüğünde bağımsızlık bayrağını dalgalandırdılar. 1969 yılının Haziran ayında yapılan FKF toplantısı sonucunda hazırlanan bildirge (mücadele programı) ülkesinin bağımsızlığını, halkın sömürden kurtuluşunu isteyen, bunun için kavga alanlarına koşan gençliğin sesiydi. 11 maddelik bildirgenin üç maddesinde şöyle deniliyordu:

- 1- Amerikan sömürgecileri, askerleri, askeri ve ekonomik teşkilatları, ikili anlaşmaları, bütün kurumlarımıza girmiş ajanları ve uşaklarıyla derhal yurdumuzdan kovulmalıdır.
- 2- Amerikan somürgeciliğinin aracı olan NATO'dan derhal çıkılmalı, milli ordu ve onun temel şartı olan milli savaş sanayii kurulmalıdır.
- 3- Dış politika tam bağımsızlık ilkesine dayandırılmalı, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı savaş veren bütün geri kalmış ülke halklarının yanında yer alınmalıdır.

GENÇLERİMİZ 1970'lerde yürüdü 'Bağımsız Türkiye' için;

1960'larda kaldırılan bağımsızlık bayrağı, 1970'ler boyunca daha da yükseklere dalgalandı. Meydanlar bağımsızlık sloganlarıyla inledi. Bu eylemlerden biri de 14 Mart 1970'te Ankara'daydı. Gençlik, işbirlikçiliği protesto etmek için Demirel'in başkanlığındaki meclisi tanımadıklarını ilan etti. Bunun için Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın meclisinin toplandığı, ilk TBMM binasına gidilip toplantı yapıldıktan sonra açıklamalar da bulunulacağı kararı alındı. "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla Ulus'a koşan DEV-GENÇ'liler ilk mecliste yerlerini aldı ve ülke sorunlarını tartıştı. "Bağımsızlık Bildirisi" meclisin balkonundan Ulus Meydanı'nı dolduran binlerce insana duyuruldu:

- 1- Amerikan emperyalistleri, işbirlikçileri ve toprak ağaları halkımızın baş düşmanlarıdır.
 - 2- Halkımızın ve gençliğin hiçbir siyasi partiye güveni yoktur.
 - 3- Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'yi kurmak için;
- ◆ Yurdumuz bütün Amerikan askeri üslerinden ve te-

sislerinden, bütün Amerikan askerlerinden, barış gönüllülerinden ve bütün Amerikan sivil uzmanlarından temizlenmelidir.

◆ Yeraltı ve yerüstü servetlerimizi sömüren bütün yabancı şirketlere ve yabancılarla işbirliği yapan zenginlerin mallarına el konmalıdır.

◆ Milli çıkarlarımızı zedeleyen bütün ikili anlaşmalar feshedilmeli, NATO ve CENTO'dan çıkılmalıdır.

◆ Toprak ağalığı ve tefecilik ortadan kaldırılmalı ve ağaların toprakları yoksul köylülere dağıtılmalıdır.

◆ Bütün milli sınıf ve tabakaların, işçilerin, köylülerin, memurların, öğretmenlerin teşkilatlanmalarını ve demokratik mücadelesini engelleyen bütün kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

◆ Bütün eğitim ve öğretim sistemimiz yabancılara değil, Türkiye halkına hizmet eder duruma getirilmelidir.

◆ İstiklali tam Türkiye için mücadele, gerçek demokrasinin kurulması için mücadele devrimci görevimizdir.

Bu uğurda mücadeleye katılmak her yurtseverin hem hakkı hem de görevidir.

GENÇLERİMİZ 2000'lerde yürüyor 'Bağımsız Türkiye' için;

Ve bugün, DEV-GENÇ'in emperyalizme karşı şanlı mücadelesinin mirasçısı Gençlik Federasyonu, **Ne Amerika Ne Avrupa, Bağımsız Türkiye! İşbirlikçiliğe Son!** sloganıyla Ankara'ya yürüyor.

Gençlik mirasına sahip çıkarak **bu görev şimdi bizimdir..** diyor. **'Bayrak şimdi bizlerin ellerinde..** Bağımsızlık bayrağını şimdi daha da yükseklere çıkartma zamanıdır. Ülkemizin emperyalizme peşkeş çekilmesine dur demek için bağımsızlık şiarını yükseltmek için... 17 Ocak'ta Ankara'ya gidiyoruz. Bu yürüyüş vatanseverlerin yürüyüşüdür..."

ŞAN OLSUN BU ÜLKENİN VATANSEVER DEVRİMCİ GENÇLİĞİNE!

kahramanlar Ölmez

15 Ocak- 21 Ocak Şehitlerimiz

Birtan ALTINBAŞ
16 Ocak 1991

Gençliğin devrimci mücadelesi içinde yer alıyordu. 9 Ocak'ta Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nün çıkışında gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürlüğü DAL bölümünde işkenceyle katledildi.

1967 Tekirdağ Malkara İlçesi Sarıpolat Köyü'nde doğan Birtan, genç ömrünü bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine adanmış bir DEV-GENÇ'liydi.

Mehmet TEPE
Ocak 1978

İstanbul Liseli DEV-GENÇ'tendi. Kuştepe Lisesi'nden mücadeleye katıldı. Bu lisedeki faşist işgalin kırılmasında önemli rol oynadı. Faşistler tarafından Mecidiyeköy'de katledildi.

Ercan ÖZÇEKEN
18 Ocak 1996

İzmir Buca'da kaldığı evde katiller sürüsü tarafından kuşatıldı. Teslim olmama geleneğine yeni bir halka ekleyerek şehit düştü.

Ercan'ın ailesi Kars'tan gelecekti İzmir Küçükçiftliği'ne yerleşmişti. Kürt milliyetindendir. Bir süre Küçükçiftliği'de devrimci hareketin faaliyetleri içinde yer almış, daha sonra silahlı bir ekipte görevlendirilmişti.

Bahri MUTLU
Cemal KARAPINAR
19 Ocak 1980

Devrimci hareketin işçi alanı örgütülüğü içinde yer alan Bahri ve Cemal, Basın-İş grevinde grev nöbetini bitirdikten sonra ayrılırken, faşistler tarafından kurulan bir pusuda katledildiler.

Amilcar CABRAL
20 Ocak 1973

Afrika halklarının kurtuluş mücadelesinin önderlerindendi. Portekiz'in Lizbon şehrinde öğrenciyken Afrika'nın ulusal bağımsızlığı için mücadeleye katıldı. 1950'lerin ortasında Gine'nin Ulusal Kurtuluşu İçin Hareket (MING)'i kurdu. Fakat MING'in yasallıkla sınırlı mücadelesi onları yeni bir örgütlenme ve mücadele biçimine yöneltti. 1956'da illegal olarak Gine ve Cabo Verde'nin Bağımsızlığı İçin Afrika Partisi (PAIGC)'nin kuruluşuna önderlik yaptı. 1959'da silahlı mücadele kararı alınarak, 1962'de gerilla savaşına başlandı. Gine dağlık alanların fazla olmadığı bir ülkeydi; ama gerilla kısa sürede gelişti, ülkenin üçte birini, daha sonra üçte ikisini ele geçirdi. Cabral **"Çe'den çok şey öğrendik... ama bizim ülkemizde dağ yoktu. Biz de mücadele için gerekli dağları halkımızla yaptık"** diyordu.

Nihai zafere çok yakınlığı bir zamanda, Cabral, 20 Ocak 1973'te PIDE (Portekiz İstihbarat Örgütü) ajanları tarafından katledildi. Gine halkı aynı yılın eylülünde bağımsızlığına kavuştu.

ÇAĞRI DUYURU

YAYIN

Büyük direnişin Uşak cephesi:

Başegmeyen Kadınlar ÇIKTI!

Kütüphaneleri ve TAYAD'da

DURUŞMAYA ÇAĞRI

Elazığ Temel Haklar, kapatma davasına çağırıyor:

"Biz açlığa, işsizliğe, yoksulluğa karşı çıktık, çıkmaya devam ediyoruz. Biz, insanlar köylerine dönebilirsin, talepleri karşılanırsın dedik, demeye devam ediyoruz. Biz tecrit işkencidir karşı çıkıyoruz dedik, demeye devam ediyoruz.

Halkın hak ve özgürlükleri için mücadele etmek, halkı bilinçlendirmek meşrudur. Meşru olmayan bu ülke ve dünya tablosuna karşı çıkanların susturulmaya çalışılması, kurumların kapatılmak istenmesidir. Haklar ve özgürlüklerden, adaletten, hukuktan yana olan herkesi bu nedenle derneğimize sahip çıkmaya, kendi demokratik taleplerini savunmaya çağırıyoruz.

DURUŞMA GÜNÜ: 24 ŞUBAT 2005 SAAT: 09.00

DURUŞMA YERİ: ELAZIĞ 3. ASLİYE CEZA MAHKEMESİ

Ekim Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000 TL/75 Ykr -Fransa:3 Euro İngiltere: £ 2,5
Avrupa: 3 Euro İsviçre:3 Euro Belçika: 3 Euro
Almanya:3 Euro Hollanda:3 Euro Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yazıveadalet Venloerstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

50825 Köln
0049 221 280 87 75

Hopa:Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir- Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi
Konak Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli- Hürriyet Caddesi Galko Kervan Saray İşhan Kat:7
No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya- Dabakhan Mah. Bakıcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhan Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Samsun- 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhan No:24 Kat:2 Daire:9 Tel-Faks: 0 362 435 25 80

Tatvan- Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekçi Yokuşu No: 42 Tel-Faks: 0 482 321 14 80

- 3... *Provokasyona İzin Vermeyelim!*
6... *Bu ülke sahipsiz değil*
11... *Faşizme Karşı Omuz Omuz*
12... *"sol alternatif" çıkar mı?*
14... *İki kelime:
"TECRİT KALKSIN"*
16... *SALDIRIDAN DEHAP
SORUMLUDUR!*
19... *Devletin 'Vatansever' Mafyacısı
Çakıcı'nın Devlete Şantajları*
20... *Katliamcılık ve Hırsızlık
Yanyanadır*
23... *Ebu Mazen Devlet Başkanı
Seçildi*
24... *Askeri, Siyasi İnisiyatif
Direnişin Elinde*
26... *LENİNİZM BAYRAĞINI
YÜKSELT*
28... *Kadrolaşma, Kitle Çalışması
ve Eğitim*
30... *Fethullah, Basının 'Star'ı*
32... *Emek Platformu ve 'işçici'
Avukatları*
35... *Temel Haklar'dan SSK
Hastanelerinin Devriyle
İlgili Açıklama*
38... *Tecrit: Yaşayanlar anlatıyor:
Çıldırdırıyorum Sesleri Hala...*
41... *Tutsaklardan mektuplar -
19 Aralık'tan Bu Yana...*
44... *Anti-Emperyalist Şairlerden
Direnen Tutsaklara Destek*
45... *Karadeniz Temel Haklar
'Örgütlü Mücadele' Çağrısıyla
Açıldı*
46... *"Düşünce Yasakçılığı" Sadece
Egemenlerle mi Sınırlı?*
48... *Halkları asıl vuran
emperyalizmdir*
49... *Direnışçilerden Halklara
Çağrı*
50... *Topraksızlar toprağa kavuşuyor*

Provokasyona İzin Vermeyelim!

Saldıranlara soruyoruz: Emperyalizm ve oligarşı karşısında taşmayan sabrınız, devrimciler karşısında mı taşıyor?

Pusu kurma, solu sindirme, devrimcilik, yurtseverlik değildir. Hiçbir sonuç da alamazsınız. Bu yöntemler dönüp saldırınları vurur.

Uyarıyoruz; yol yakinken vazgeçin. Provokasyonu açığa çıkarın. Amaç halkın özgürlük mücadelesiyse, çatışmayı değil dostluğu, ayrılığı değil birlikte mücadeleyi geliştirelim!

Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy'de aynı gün, aynı saatte, aynı sloganlarla HÖC'lülere ve halka saldırınları, büyük bir provokasyonun kapısını araladılar. Devrimcilerin ve halkın provokasyona geçit vermeyen tavrıyla kan dökülmedi. **Ama şimdilik! Yarın ne olacak? Ya bu provokasyon saldırınları gerçekleştirenler, provokatörleri açığa çıkaracaklar, ya da bileceğiz ki,** pusuya yatmış yeni saldırınları için zemin ve zaman kollamaktadırlar... Sorun birinci şekliyle çözülmelidir. Bunu sağlayacak olan DEHAP'tır. Devrimcilerle karşı aynı gün, aynı saatte, aynı sloganlarla saldırınları "faili meçhul" değildir. Bunu Gazi'liler, Nurtepe'liler, Alibeyköy'lüler, bu semtlerdeki tüm devrimci gruplar iyi biliyor. Bu anlamda hiçbir manevraya, kaçamak yollara sapılmadan sorumluluk üstlenilmeli ve provokasyona son verilmelidir.

8 Ocak akşamı ortaya çıkan tablo, sol açısından son derece kaygı verici, Kürt milliyetçi hareket açısından ise utanç vericidir. Gazi'de onlarca cenaze kaldırdık. Bir tanesine yüz kişi toplanıp gelmeyenler, kanımızla suladığımız o sokaklarda bize saldırı için toplandılar. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin açıklamasında görüleceği gibi, bu saldırıya "bahane" bile olabilecek hiçbir olay söz konusu değildir. Devrimciler sindirilmek istenmiştir. Pusu kurma, sindirme, bunların devrimcilikle, yurtseverlikle ilgisi yoktur. Emin olsunlar ki, hiçbir yararını da görmeyeceklerdir. Dönüp kendilerini vurur. Hep böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır. Saldırdıklarında, kısa vadede "sonuç" aldıkları da olmuştur belki; ama sonuçta yine vurulan kendileridir. Devrimciler nezdinde o "kısa vadedeki!" sonucu da alamazlar. Bu yüzden saldırınlarıyla, isimlerini, tarihlerini lekeledikleriyle karlırlar.

HÖC'lülerin bu konuda tarihi ve ilkeleri açıktır. 12 Eylül öncesinde "sol içi şiddetin" aşağı yukarı herkesi içine çektiği bir ortamda, sol içi şiddeti engelleyen, provoke olmayan, yoldaşlarımız katledildiğinde dahi şiddetten önce teşhir ve tecrite başvuran bir çizginin sahibiyiz. Her zaman gurur ve onurla söylüyoruz; elimiz devrimci kanına bulaşmadı. Devrimciler, hiçbir zor karşısında düşüncelerinden vazgeçmeyeceklerdir. Bunun için gerekirse ölür, gerekirse devrimci şiddete de başvurabilirler. Bu hiç zor değildir. En kolay yoldur. Azdan az, çoktan çok gider. Ama sorun şudur: Halka, devrime ne kazandırır? Şiddete başvurmak hiçbir zaman bizim tercihimiz olmadı; saldırınların tercihidir.

Gazi'nin, Nurtepe'nin, Alibeyköy'ün, yani direnen emekçilerin, ayaklanmalar yaratmış bir halkın ve devrimcilerin olduğu semtlerde atılan slogana bakın; "Cephe şaşırma, sabrımızı taşıрма!" Emperyalizm karşısında, oligarşı karşısında bir türlü taşmayan sabrınız, devrimciler karşısında mı taşıyor? Oligarşı karşısında defalarca ateşkesleri uzatırken, defalarca onlara "süre" tanıırken, devrimcilerle karşı bu acelecilik niye? Açıklanmaya muhtaçtır. DE-

HAP'lıların derdi, sorunu neyse, devrimciler halkın önünde tartışmaya hazırdır. Neden rahatsızsınız, neden gençleri devrimci harekete karşı kışkırtıyorsunuz?

Gizli, saklı hiçbir politikamız yoktur. Ve devrimden başka da hiçbir kaygımız yoktur. Biz emperyalizm ve oligarşi dışında kimseye düşmanlık yapmıyoruz. Kimseye engel olmuyoruz. Kendi doğrularımızla mücadele ediyoruz. Ancak kendi ideolojisinden, politikalarından emin olmayanlar, korkarlar, pusulardan, provokasyonlardan medet umarlar. DEHAP politikasız kalmıştır, neyi savunduğu belli değildir. Şöyle bir düşünün: “*DEHAP neyi savunuyor?*” sorusuna hiç düşünmeden bir anda kimse cevap veremez. Strateji iflas etmiştir, büyük taktikler diye sundukları politikalar iflas etmiştir. Üç ay, altı ay, bir yıl diye vade biçtikleri her konuda yanlışlardır. Gelinek nokta tam bir açmazdır. Günü birlik politika ve açıklamalarla kitleleri karşısında durumu kurtarmaya çalışmaktadırlar. **Doğrularımızdan bu nedenle korkuyorlar.** Bu saldırıların “gerekçesi” olarak açıklayabilecekleri hiçbir sorun yoktur, tek sorun budur.

Devrimcilere karşı bu düşmanca saldırıda başka bir neden bulunamaz. Kürt milliyetçi hareketine tabi olunmaması, fırsatçı, faydacı davranılmayıp Marksist-Leninist doğruların savunulması, rahatsızlığın ana kaynağıdır. Kürt sorunu adına PKK'nın dizinin dibinden ayrılmayanların akıbeti ne oldu, hepimiz biliyoruz. Dönüp son yirmi yıllık tarihe bir baksın herkes. PKK'yla uzun süreli ittifak yapıp da gelişen, güçlenen bir siyasi hareket yoktur bu tarihte. Kendine tabi kılmış ve siyaseten de, örgütsel olarak da eritmiştir. Kendisine tabi olmayanlara da düşmanlaşmıştır.

Mülkiyetçilik ve benmerkezcilik, Kürt milliyetçi hareketin sola karşı saldırılarının ideolojik kaynağıdır. Hep zora şiddete başvurmuş, bu yolla

yoketmeyi veya etkisizleştirmeyi hedeflemiştir. Sol içi ilişkilerde demokrasiye bakış açısı bu olanların kendi iç ilişkilerinde de mantık farklı olmamıştır.

Siz düzenle bütünleştirebilirsiniz diye tüm solun da sizin peşinizden geleceğini mi düşünüyorsunuz? Bunu mu istiyorsunuz? Bunu

Emperyalizmin ve oligarşinin devrimcileri imha etmek için saldırılarını azgınca sürdürdüğü, bu saldırı karşısında can bedeli direnildiği bir süreçte, Türkiye soluna “sol içi şiddet”i dayatmayı, provokasyon saldırıları düzenlemeyi, emperyalizme ve oligarşiye hizmet sayarız. Halka, devrimcilere karşı bir nebze sorumluluk duyuluyorsa, provokasyon durdurulmalı, açığa çıkarılmalı ve gereken yapılmalıdır.

sağlamayı kendi göreviniz mi sayıyorsunuz? Öteden beri uzlaşmaz devrimci çizgiyi sorun olarak gördüğünüz sır değil; bizzat Öcalan, “*Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırsınız da. Bir tanesini (Dev-Sol'u) hizaya getirmek çok zor...*” (7 Aralık 1991, Sabah Öcalan röportajı) diyordu. Evet, siz oligarşiyle anlaşabilirsiniz, bizimle farkınızı koymak için katledilmemizi seyredebilirsiniz, hizaya gelebilirsiniz. Biz gelmeyeceğiz. Marksist-Leninist doğrularımızla mücadeleye devam edeceğiz. Eğer sorunuz buysa, buyrun halkın önünde tartışalım... Bu tercih edilmeyip, provokasyon saldırısı tercih edilmiştir. Ideolojik tartışmadan hep kaçmışlardır. Korkakça saldırmışlardır. Bu provokasyon saldırısını açıkça yapamazlardı, açıklayabilecekleri bir gerekçeleri yoktu. Varsa yapmalıydılar.

Solun tarihinden habersiz, kışkırtılmış yüz genci kullanarak, aldatarak bizi provoke edemezsiniz. (Ki o gençlerin bazılarının tinerici olduğunu, bazılarının uyuşturucu işi yaptığını da biliyoruz.) Neden onca programa, karara rağmen “**Türkiyelileşemedik**” diye hiç düşündünüz mü? Yıllarca saldırmadığınız hiçbir grup kalmamış, “Türk solu” deyip aşağılamışsınız, bu kafayla nasıl Türkiyelileşebilirdiniz ki? Mavi Çarşı'daki kültür, hiç özeleştirisi verilmediği, muhasebesi yapılmadığı için Gazi'de gelip halkın dükkanlarının camlarını indirmiştir. Anlayış farklı değildir. Ve sorun olan da bu anlayışın devrimciler tarafından mahkum edilmesidir.

Mavi Çarşı katliamının tartışıldığı dönemde de yaşanmıştı benzer gelişmeler. İşte o gün yazdığımız şu satırlarda bugünkü provokasyon saldırısının açıklamasını da bulabilirsiniz:

“*Tekrar ediyoruz; Mavi Çarşı, Carusel gibi eylemler, halka yönelik katliamlardır ve devrimcilikle ilgisi yoktur. Bunları söylemek sizi rahatsız ediyor, biliyoruz. Ama söylemek zorundayız. Aksi halde devrimcilik bunlarla özdeşleşecek. Bunları söylediğimiz için arkadaşlarımız fiili saldırılara uğradı. Önemli değil. Söylemeye devam edeceğiz.*”

İster misiniz, her tarafta halk toplantıları yapalım. Bütün siyasetler, aydınlar, halktan yana olan herkes katılsın. Devrimci eylem nedir, yanlış olan nedir? Kim neyi neden yapar? ... Tartışalım. Yapmazsınız. Devlet yanlısı, PKK'ya, Kürt halkına karşı deyip **kışkırtmak** daha kolay.” (Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş, 23 Nisan 1999, Sayı: 27)

Evet, kışkırtmak daha kolaydır ve bugün yine o yapılmıştır. Çünkü artık kafaları, o günden daha da fazla burjuvazinin düşünce ve yöntemle-

riyle doludur. Bağımsızlığa, demokrasiye, halkın kurtuluşuna ya gerçekten inanılır –ki bu burjuvaziden kopmaktır– ya da inanılmaz –ki bu burjuvazinin politika ve kültürünün esiri olmaktadır–. İkisinin arasında bir yer yoktur. Gelinen noktaya bakın, bağımsızlığın sözü bile edilmemektedir; demokrasi ise “AB’nin istediği” kadardır ve halkın kurtuluşu gündemden çıkmıştır. Burjuvaziden beslenmeye başlayan bu politikalar ve AB’ye, oligarşiye güven verme taktikleri, **mülkiyetçiliği, benmerkezciliği ve tarihleri boyunca başvurdukları sola karşı şiddet** gündeme getirmiştir.

DEHAP’lılar, öğrenmek zorundadırlar; devrimcilik bu değildir, yurtseverlik bu değildir. Demokrasiyi savunmak bu değildir. Bundan bir süre önce (2004 Temmuzunda da) Esenler Temel Haklar yine aynı kesim tarafından basılmış, orada bulunan iki kişi dövülmüş, gösterilen tepki üzerine de DEHAP’lılar “*böyle bir olayı onaylamıyoruz, ama yaşanmış...*” diyerek özür dilemişlerdi. Saldır, haberim yok de, saldır, özürle geçiştir; bu taktikler, manevralar daha fazla kullanılamaz.

Türkiye solu! Sol içi çatışma konusunu ciddiye alıyoruz, duyarlıyız diyenleri somut tutumlarıyla görmek istiyoruz. Bilinmelidir ki, görmezden gelinmesi, geçiştirilmesi, küçük hesap ve kaygılarla manevralar yapılması, provokasyon ve provokatörlere hizmet eder.

Kürt halkı! Türkiye solunu sana düşman olarak gösterenlere kuşkuyla bakmalısın. Türkiye solu, onyıllardır Kürt ve Türk halkının özgürlükleri için kanını döktü. Şehitler verdi. Hala da veriyor. Türkiye solu, milliyetler temelinde örgütlenmeyi, bölünüp parçalanmayı reddetmiştir. Kürt milliyetçi hareketinden temel farkı budur. Şimdi başta Öcalan olmak üzere herkes “birlikte örgütlenmekten” söz ediyor. Kurulacak partilerin “Kürt partisi” değil, “Türkiye partisi” olması gerektiğini belirtiyor. Biz 35 yıldır bunu söylüyor ve yapıyoruz. Mülkiyetçiliğe izin vermeyin, provokasyonlara izin vermeyin. Düşmanlığı değil, dostluğu büyütelim. Aynılığı değil, birlikte mücadeleyi geliştirelim.

Sonuç olarak; emperyalizmin ve oligarşinin devrimcileri imha etmek için saldırılarını azgınca sürdürdüğü, bu saldırı karşısında can bedeli direnilmediği bir süreçte, Türkiye soluna “sol içi şiddet”i dayatmayı, provokasyon saldırıları düzenlemeyi, emperyalizme ve oligarşiye hizmet sayarız. Halka, devrimcilere karşı bir nebze sorumluluk duyuluyorsa, provokasyon durdurulmalı, açığa çıkarılmalı ve gereken yapılmalıdır.

Türkülerimiz BAĞIMSIZ TÜRKİYE İçin

Gençlik Federasyonu, Kadırga Kültür Merkezi’nde “Türkülerimiz Bağımsız Türkiye İçin” Gecesi Düzenledi

13 Ocak günü saat 15-20:00 arası Kadırga Kültür Merkezi’nde düzenlenen gecede ilk olarak bir açılış konuşması yapıldı. Konuşmada; “Bağımsızlık dedik, çünkü bağımsızlık bir halkın vazgeçilmez değeridir. Bu uğurda nice insanlar hayatını yitirmiştir” denildi ve ardından bağımsızlık yolunda şehit düşenler için 1 dk’lık saygı duruşunda bulunuldu.

Sahneyi ilk olarak Ekrem Ataer aldı. Ataer, türkülerinin ardından ‘yolunuz yolumuzdur’ diyerek sahneyi Nurettin Güleç’e bıraktı. Güleç’in ilk söylediği “Geçti Dost Kervanı” adlı türküyü ölüm orucu şehidi Nail Çavuş ve bütün ölüm orucu şehitlerine armağan etmesi gençliğin coşkusuna coşku kattı. Güleç’in ardından İbrahim Karaca’da şiirlerini bağımsızlık için okudu. Daha sonra sahneye çıkan Mazlum Çimen ve Yasemin Gök-su da gençliği her koşulda yürekten desteklediklerini belirterek türkülerini vatansever gençlik için söylediler.

Programın sonunda yapılan konuşmada ; “Her yönüyle AB’ye endekslenmiş, Avrupa Birliği ne derse, ne isterse onu yapan Türkiye tablosu var karşımızda. Buna karşı bizler ne yapabiliriz neler yapmalıyız. Bizler vatansever gençler olarak, 17 Ocak’ta Ankara’ya yürüyeceğiz. Bağımsızlık şiarımızı Ankara sokaklarında haykıracağız. Bu hepimizin sorumluluğudur. Bu yürüyüş vatanseverlerin bağımsızlık yürüyüşüdür” denildi. Yapılan konuşmanın ardından sahne alan ve 19 yıllık tarihinde devrimci sanatçılığında bir kez olsun ödün vermemiş Grup Yorum, Gündoğdu marşıyla başladığı dinletisinde coşkuyu zirveye taşıdı. Gündoğdu marşının ardından DEV-GENÇ marşını hep bir ağızdan söyleyen gençlik, bağımsızlık mücadelesinden hiçbir zaman vazgeçmediğini ve vazgeçmeyeceğini haykırdı. Coşkulu çekilen halayların ardından bağımsızlık için verilen mücadelede halkların daima kazanacağı vurgusu yapılarak Haklıyız Kazanacağız marşıyla gece sona erdi.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı şenlik, kampanyanın son eylemi olan ve 17 Ocak tarihinde Kızılay’da bağımsızlık şiarının haykırılacağı basın açıklamasına yapılan çağrı ile son buldu.

Gençlik Federasyonu

'Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son' Kampanyası

BU ÜLKE SAHİPSİZ DEĞİL

İSTANBUL

**Avrupa Birliği Bilgi Merkezi Önünde
Bağımsızlık Sloganları**

Gençlik Federasyonu üyeleri 10 Ocak günü, İstanbul Taksim'de bulunan Avrupa Birliği Bilgi Merkezi önünde bir eylem yaptı. Halkımıza AB'yi adeta bir cennet gibi anlatan, halkı ve bu ülkenin gençliğini aldatan, ajanlar devşiren kurumlardan biri olan AB Bilgi Merkezi önünde Avrupa Birliği bayrağı yakıldı.

"Ne Amerika ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" yazılı pankart ile Bilgi Merkezi önünde toplanan Gençlik Federasyonu üyeleri, Amerikan ve Avrupa emperyalizmini sloganlarla protesto ettiler. "17 Ocak'ta Ankara'dayız" sloganları atan Federasyon adına Halit Güdenoğlu bir açıklama yaptı. Kampanya hakkında bilgi veren Güdenoğlu, AB ile ilgili olarak Avrupa Birliği'nden çıkarılan azınlık bir kesim tarafından halkın medya yayınları ile yönlendirildiğine dikkat çekti. Güdenoğlu, "AB'ye üyeliğin, zaten ABD'ye bağımlı olduğunu ifade ettiğimiz ülkemizi bir kat da Avrupalı emperyalistlere bağımlı yapacağını söylüyoruz. Kampanyamızı bu nedenle yapıyoruz" dedi.

Amerika'nın karşısında AB'ye girmeyi savunmanın gaffet olduğuna vurgu yapan Güdenoğlu, AB'ye üyelik konusunda Amerika'nın en büyük desteği verdiğini hatırlattı ve "emperyalizme karşı mücadeleyi hem AB'ye hem de ABD'ye karşı mücadele olarak ele almak gerekir" şeklinde konuştu. Eylem, Avrupa Birliği bayrağının yakılması ve sloganlarla sona erdi.

Gecekondu Halkı Gençliğin Çağrısına Katıldı

Bağcılar Halkı, Gençlik Federasyonu'nun kampanyasına 9 Ocak günü Bağcılar Meydanı'nda düzenlediği eylemle destek verdi.

Kampanya sloganının olduğu 'Bağcılar Halkı' imzalı pankart açılarak yapılan eylemde, ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesine dur demek, bağımsızlık şiarını yükseltmek için Gençlik Federasyonu'nun Ankara'da olacağı hatırlatıldı ve "biz de Bağcılar halkı olarak bu yürüyüşü destekliyoruz" denildi. "Bu yürüyüş vatan severlerin yürüyüşüdür sen de katıl" ifadelerine yer verilen açıklamada emperyalizmi lanetleyen sloganlar atıldı. Yüzlerce çevik kuvvet polislerinin alana yığılması ise, işbirlikçilerin vatanseverlerden duyduğu korkunun ifadesiydi.

Gençlik Federasyonu'nun örgütlü olduğu kentlerde yürüttüğü bağımsızlık kampanyasının hazırlık eylemleri sona geldi. Dergimiz elinize ulaştığında, bu ülkenin vatansever devrimci gençliği, Ankara'da, işbirlikçi iktidarın bağımlılık bayramı kutladığı alanda (Kızılay) bağımsızlık şiarını haykırmak üzere yola çıkmış olacak. 17 Aralık ülkemizin tarihine nasıl kara bir sayfa olarak geçmiş ve süreç içinde bu gerçeği herkes teslim etmek zorunda kalacaksa; 17 Ocak günü de bir o kadar aydınlık bir tarih olarak kaydedilecek ve bu ülkenin gençliğinin, halkının emperyalizme başkaldırı günleri arasındaki yerini alacak.

Onlar bu ülkenin onuru, geleceği. Vatansever devrimci gençliğimizle gurur duyuyoruz.

Kampanyanın hazırlık eylemlerine yer verirken, bağımsızlık mücadelesinin bir iki kampanyayla sınırlı olmadığını, kavganın her aşamasında temel bir nokta olduğunu vurgulamak isteriz. Gençlik Federasyonu da bu bilinçle bu ülkenin sahipsiz olmadığını haykırmaya, bağımsızlık türküleri söylemeye devam edecek.

**"Gün doğdu hep uyandık / si-
perlere dayandık / bağımsızlık
uğruna / al kanlara boyandık"**

Sayı 141

6

16 Ocak
2005

DİYARBAKIR

Kürt, Türk Halklarının Kurtuluşu Avrupa Birlikçiliğe Değil, Birleşik Mücadelede

Yapılan anketlerin gösterdiği çok çıplak bir gerçek var. Mevcut partiler arasında Avrupa Birlikçiliğin en yoğun destek gördüğü Kürt milliyetçi DEHAP'ın kitlesi. Ki, bunun için özel ankete de gerek yok, kendileri de bırakın kendi tabanlarını, tüm ülkede Avrupa Birlikçiliğin gelişmesinde ne büyük katkılar sunduklarıyla övünür duruma gelmişlerdir.

Diyarbakır

Ama Diyarbakır'dan bağımsızlık sesleri de yükseliyor. Dicle Gençlik Derneği, Gençlik Federasyonu'nun kampanyasına düzenlediği eylem ve etkinlikle aktif olarak katılıyor.

6 Ocak günü, dernek binasında düzenlenen basın toplantısında dernek başkanı İlker Boğa, kampanya hakkında bilgi verdi ve AB'nin, Türkiye'ye demokrasi getireceğinin boş bir hayal olduğunu söyledi. AB'nin Türkiye üzerindeki politikalarına değinen İlker Boğa'nın konuşmasının ardından bir söyleşi düzenlendi. ABD ve AB'nin ülkemiz üzerindeki çıkar politikaları anlatılarak, kampanyanın Diyarbakır halkına duyurulması için yapılacak faaliyetler hakkında bilgiler verildi. Bu faaliyetler arasında kent merkezinde eylemler, afişler, Harb-İş Sendikası'nda panel gibi etkinliklerin yer aldığı öğrenildi.

9 Ocak günü ise, Ofis semtinde bildiri dağıtan dernek üyelerine polis saldırdı. Polisin, "İzinsiz afiş astığı" bahanesiyle Hüseyin Cahit Ercan'ı gözaltına almak istemesine karşı gelişen saldırı sırasında, dernek üyelerinin Gündoğdu marşını söylemesi, bağımsızlık yürüyüşünün baskılarla engellenemeyeceğini bir kez daha gösterdi. H. Cahit Ercan gözaltına alınırken, Dicle Gençlik Derneği yaptığı açıklama ile arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

TRABZON

Gençlik Vatanseverlik Onuruna Sahip Çıktı

Kısa süre önce kurularak Gençlik Federasyo-

Emperyalist bayraklar Dolmabahçe'den denize atıldı

Dolmabahçe'den Yükselen Çağrı: Bu Yürüyüş Vatanseverlerin Yürüyüşüdür

Türkiye devrimci gençliğinin anti-emperyalist eylemlerinin en simgesel olanlarından biri burada, Dolmabahçe'de gerçekleştirilmişti. Yankiler burada denize dökülmüş, buradan karaya, topraklarımıza ayak basmaya dahi cesaret edemeyerek kaçmışlardı.

Devrimci gençlik 8 Ocak günü yine Dolmabahçe'deydi. Gençlik Federasyonu üyeleri, "Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye, İşbirlikçiliğe Son" yazılı pankartla, federasyon bayraklarıyla, sloganlarla Dolmabahçe Sarayı'ndan sahile kadar yürüdüler. Burada yapılan açıklamada, öğrencilerden Harika Yılmaz, Avrupa Birliği'nin emperyalist yüzünü teşhir ettikten sonra, "Dün Amerikan askerlerini denize dökten '68 kuşağı, kendini bu uğurda feda eden devrimciler, vatanseverler olduğu gibi bugün de aynı inanç ve kararlılıkla yaşananlara dur deme zamanıdır." dedi.

Açıklamanın ardından "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Bağımsız Türkiye" sloganları atıldı. Avrupa Birliği ve ABD bayraklarının yakılmasının ardından, dünkü yankiler gibi, bayraklar denize atıldı.

nu'na katılan Trabzon Gençlik Derneği de kampanyaya, 9 Ocak günü Trabzon Meydanı'nda düzenlediği eylemle destek verdi. "Ne ABD Ne AB Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" pankartı açılan eylemde, 17 Aralık ihanet günü, "17 Aralık'la bağımlılık zincirlerine bir halka daha eklendi" sözleriyle değerlendirildi. Gençliğin vatanseverlik onuruna sahip çıkacağı, emperyalizmin ve işbirlikçilerin karşısına dikiyeceği dile getirilen açıklamanın ardından, eylem sloganlarla sona erdi.

Trabzon

KOCAELİ

Avrupa Birliği EmegİN Düşmanıdır

İzmit Cumhuriyet Parkı'nda imza masası açan, yerel Bizim Radyo'da kampanyaya ilişkin bir program yapan Kocaeli Gençlik Derneği, 9 Ocak günü İlkyay Eser Tiyatrosu Yeni Meydan Sahnesi'nde "Avrupa Birliği ve Bağımsız Türkiye" konulu bir panel düzenledi. Konuşmacı olarak; Genel-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici, Sağlık Emekçisi Süleyman Kaman ve Gençlik Derneği adına Ekin Güneş Saygılı'nın katıldığı panel, Gençlik Derneği temsilcisinin yaptığı açılış konuşmasıyla başladı.

İlk konuşmayı yapan

Kocaeli

Erol Ekici, Avrupa Birliği'nin emekçilere, tüm halka daha fazla yoksulluk ve baskı getireceğini belirterek, halk güçleri olarak örgütlenmenin ve mücadele etmenin önemine değindi. Süleyman Kaman ise emekçiler ve sendikal mücadele açısından Avrupa Birliği'ni değerlendirerek, Avrupa Birliği hakkında istatistik veriler sundu. Ekin Güneş Saygılı'nın konuşmasında ise Gençlik Federasyonu'nun kampanyası ve gençliğin anti-emperyalist mücadele geleceği vardı. 70 kişinin katıldığı panel 2 saat sürdü.

MALATYA

Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye

Malatya Gençlik Derneği, 8 Ocak günü postane önünde toplanarak "Ne Avrupa Ne Amerika Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" dedi. Yapılan basın açıklamasında, AB'nin emperyalist yüzü anlatıldıktan sonra kampanya hakkında bilgi verildi. Federasyon tarafından yapılacak Ankara yürüyüşüne çağrı yapılan açıklamada "halkımıza dayatılan onursuz bir yaşama karşı bu ülkenin vatansever gençleri, biz Gençlik Federasyon'lular olarak buna izin vermeyeceğiz" denildi. Sosyalist Gençlik Derneği'nin de destek verdiği eylemde, "Kahrolsun AB Emperyalizmi, Ne ABD Ne AB, Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" sloganları atıldı.

ERZİNCAN

Paneller, Bildiriler, Basın Açıklamalarıyla Bağımsızlık Çağrısı Yayılıyor

Erzincan Gençlik Derneği de 6 Ocak günü önce Ordu Caddesi üzerinde bildiriler dağıttı. Üzerinde kampanya sloganının yer aldığı önlükler giyen Gençlik Derneği üyeleri, daha sonra

bir basın açıklaması düzenlediler. Yapılan açıklamada Kızılay'a çağrı yapılırken, emperyalizmi lanetleyen sloganlar atıldı.

7 Ocak günü Dost Radyo'da kampanyayı tanıtan bir programa katılan Gençlik Derneği 8 Ocak günü de Eğitim-Sen salonunda AB konulu bir panel düzenledi. 90 kişinin katıldığı panelde, Dersim Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz ve Erzincan Gençlik Derneği Başkanı Ekrem Kaya konuşmacı olarak yer aldı. Emperyalist politikalar ve bağımsızlık mücadelesinin anlatıldığı konuşmaların ardından derneğin müzik grubu 'Grup Selvi' de bir dinleti verdi.

SAKARYA

Vatansever Gençlik ve Emperyalizmin Polisi

9 Ocak günü Dar Sokak'ta basın açıklaması yapan Sakarya Gençlik Derneği, AB'ye üyelik tartışmaları ve medyanın 17 Aralık'ı bayram ilan etmesi, tüm sorunların AB ile çözüleceği yalanlarına değindi. Dernek üyesi Engin Göçmen, "1959'dan beri AB'ye girmek için halkımıza dayatılan politikalar, bizi daha bağımlı ve yoksul hale getirdi. AB'nin ve ABD'nin tek amacı pazar, ucuz emek ve Türkiye'nin askeri gücünü kullanmak" dedi.

Açıklama esnasında, "Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" yazılı önlükler giyen dernek üyeleri bildiri dağıtmak istedi. İşbirlikçi polis gençliğe ve eylemi izleyen halka müdahale ederek, emperyalizmin çıkarlarının bekçiliğini yaptıklarını bir kez daha gösterdi. Tüm engellemelere karşın dernek üyeleri cadde ve sokaklarda bildirilerini dağıtarak Ankara'ya yapılacak bağımsızlık yürüyüşünü duyurdular.

Kocaeli

Sayı 141

8

16 Ocak
2005

Malatya

SAMSUN

Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi

Kahrolsun Avrupa Emperyalizmi

Samsun Gençlik Derneği 10 Ocak günü yaptığı anti-emperyalist eylemle "Bağımsız Türkiye" şiarını haykırdı. Öğrenciler, "Ne Amerika, Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son / Gençlik Federasyonu" yazılı önlükleri ile Gazi Caddesi'nde bildiri dağıtarak Konak Sineması önüne geldiler. Burada dövizler açarak basın açıklaması yapıldı. Avrupa emperyalizmine karşı vatansever gençliğin barikat olacağını belirten gençlik, 17 Ocak'ta Ankara'da yapacakları eyleme katılım çağrısında bulundular. Burada da bildiri dağıtan öğrenciler "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Kahrolsun Avrupa Emperyalizmi" sloganları atıldılar.

ANTALYA

Demokratikleşmenin Yolu AB'den Değil Faşizme Karşı Mücadeleden Geçiyor

"Ne AB Ne ABD Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" kampanyası çerçevesinde panel düzenlenen yerlerden biri de Antalya'ydı. 9 Ocak günü Eğitim-Sen'de düzenlenen panelde Gençlik Derneği üyesi Pinar Duman panelist olarak yer aldı. AB üyeliğinin ABD'ye bağımlı Türkiye bir kat daha Avrupalı emperyalistlere bağımlı hale getireceğini söyleyen Duman, "Türkiye, hiçbir emperyalist ülkeye sırtını dayamadan özgür bir ülke olarak yaşayabilir. Teslimiyete hayır demeliyiz." dedi. AB için en çok AKP'nin çalıştığının altını çizen Duman, "AKP, bunun için de muhalif olan ve olabilecek tüm güçleri baskıyla sindirmeye çalışıyor. AB'ye uyum maskesini kullanarak baskıları, yasakları ve saldırıları meşru göstermeye uğraşıyor." şeklinde konuştu.

Demokratikleşmenin yolunun AB değil faşizme karşı mücadeleden geçtiği belirtilen konuşmada, AB'ye uyumun faşizmin yeni maskesi olduğu gerçeği dile getirildi. "Bu oyunu bozmak için harekete geçilmelidir. Çünkü, AB'ye uyum maskesini takmış bir faşizm, halka karşı baskı ve zulümde daha pervasız olacaktır. İşte bu yüzden AB'ye karşı mücadeleye faşizme karşı mücadeleden ayrı düşünülmemelidir." diye konuşan Duman AB'ci solcuları da eleştirdi.

Panel, Gençlik Derneği grubu Grup Sesleniş'in, bağımsızlık marşları ile son buldu.

Bildiriler, afişler, kuşlamalar, kahve ve pazar konuşmaları halka gerçekleri ulaştırıyor

İktidar, Medya, Tüm Avrupa Birlikçiler Yalanla Aldatıyor Halk Gerçekleri

Yine Devrimcilerden Öğreniyor

Avrupa Birlikçi medya ve iktidar halkı aldatırken, vatansever devrimciler gerçekleri anlatıyor ve bağımsız Türkiye çağrısını yapıyor. Gençlik Federasyonu Taksim'deki bildiri dağıtımının ardından, yine toplu şekilde Bakırköy Meydanı'nda önlükler ve şapkalarnı giyerek bildiri dağıttı. Gecekondu mahallelerinde de Avrupa Birliği gerçeği ve emperyalizme karşı mücadele çağrısı halka ulaştırıldı.

Okmeydanı'nda; meşalelerle yürünerek bildiriler dağıtıldı, tek tek bine yakın ev dolaşarak halka emperyalizme karşı bağımsızlık çağrısı ulaştırıldı.

Gazi Mahallesi'nde afişlemelerin yanısıra, semt pazarında önlüklerle bildiri dağıtıldı. Ayrıca kahvelerde konuşmalar yapıldı ve 5 binden fazla bildiri dağıtıldı.

1 Mayıs Mahallesi'nde; 3 bine yakın bildiri halka ulaştırılırken, kahveler, köy dernekleri ve okullarda halka gençliğin çağrısı ulaştırıldı.

Bağcılar'da; önlükler giyen gençlik sokaklarda, ev ev 3 bine yakın bildiri dağıtımı, kahvelerde yapılan konuşmalarla gecekondu halkına Avrupa gerçeğini anlattı.

Nurtepe gecekonduarında ise 3 bin bildiri halka dağıtılırken, megafonlarla konuşmalar yapıldı.

Gebze Mudurnutepe'de ise 5 bin bildiri ile gecekondu halkına Avrupa'nın yoksulluğumuza çare olamayacağı anlatıldı. Emek Mahallesi'nde bildiri dağıtımı sırasında işbirlikçi polis HÖC'lüleri gözaltına aldı.

İkitelli de pazarlarda bildiri dağıtımı yapılan yerler arasındaydı.

Ayrıca; İstanbul'un Şişli, Mecidiyeköy, Taksim, Kadıköy ve Beşiktaş gibi merkezi yerlerinde HÖC'lülerin bulunduğu bütün gecekondu mahallerinde, 11-12-13 Ocak günlerinde kampanya sloganının yer aldığı onbinlerce kuşlama yapıldı. Aynı şekilde kampanya çalışmasının yapıldığı bir çok kentte de benzeri propaganda faaliyetlerinin yapıldığı öğrenildi.

MERSİN-BALIKESİR

Vatansever Gençlik ve Emperyalizmin Polisi

Balıkesir Gençlik Derneği, 8 Ocak günü dernek binasında Avrupa Birliği konulu 2 saat süren bir söyleşi ve müzik dinletisi düzenledi.

12 Ocak günü ise Kurtdereli Meydanı'nda "Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" pankart açarak basın açıklaması yapan gençlik, "Bu Vatan Bu Halk Satılık Değil" sloganları attı. SGD temsilcisinin de katıldığı eylemin ardından, halka bildiriler dağıtıldı.

Gençliğin Kaleminden

BİZ VARIZ

anfilerinde, lise koridorlarında, mahallelerde, 1 Mayıs alanlarında bağımsızlık bayrağını en yükseklerde taşıyıştır bedeller ödeyerek. Kâh vurulmuştur, kâh tutsak düşmüştür, kâh işkencehanelere taşınmıştır onar onar yüzer yüzer. Ama hepsinde de bağımsızlık bayrağını en yükseklerde taşımaya bilmiştir gençlik.

2004'ün son aylarında ülkemiz toprakları sessizce, tabiri caizse 'çaktırmadan' "Demokratikleşiyoruz, ekonomimiz düzeliyor, çağdaş dünyaya kabul ediyoruz" teraneleriyle Avrupa emperyalizmine peşkeş çekiliyor, emperyalizmle bağımlılık daha da derinleştiriliyordu. İnsanların gözünün içine baka baka yalanlar söylemekte ustalaşmış AKP iktidarı, Avrupa Birliği'ne tam destek için çırpınıp duruyor, bir yandan da halka karşı baskı uygulamaya devam ediyor.

17 Aralık, ülkemizin Avrupa emperyalizmi tarafından nasıl parselleneceğinin tarihiydi ve Kurtuluş Savaşı yıllarındaki mandacılık bugün kendini Avrupa Birliği taraftarlığı ile gösteriyordu. Yıllardan beridir Amerikan Emperyalizmi tarafından sürdürülen soyguna bugün Avrupa Birliği de ortak oluyordu.

İşte tam bu noktada bu ülkenin onurlu, vatansever gençleri olarak vatanımızın emperyalistler tarafından sömürülmesine dur demek için bir kampanya başlattık. "Ne Avrupa, Ne Amerika, Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" kampanyası. 17 Aralık'ta müzakerelerin olduğu gün bir çok ilde AKP binaları önünde ve İstanbul'da Avrupa Birliği bilgilendirme bürosu, İzmir'de İngiltere

Konsolosluğu önünde basın açıklamalarıyla kampanyamıza başladık.

Kampanyamızın amacı Avrupa Birliği ile yutturulmaya çalışılan emperyalizme tam teslimiyeti

Mersin'de ise, polisin kampanya eylemlerine karşı tahammülsüzlüğü gözaltılarla ortaya çıktı. Bağımsızlık isteyen Mersin Gençlik Derneği üyelerinden Cevahir Biber ve Mehmet Yılmaz '17 Ocak'ta Bağımsız Türkiye için Kızılanya' çağrısının yer aldığı afişleri asarlarken gözaltına alındılar. Mersin Gençlik Derneği yaptığı açıklamada, arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi ve "Ne gözaltılarınız, ne baskılarınız, bizlerin emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesine, haklar ve özgürlükler mücadelemize engel olamayacaktır." dedi.

gözler önüne sermek, halkımızın önüne umut olarak sürülen Avrupa'nın gerçek yüzünü göstermekti. Baş he-defimiz bu oldu.

Kampanya boyunca gördük ki Avrupa Birliği'ne girmek için insan hakları, demokrasi nutukları atanlar haklı sesimizi susturmak için yine boş durmadılar. İstanbul Nurtepe'den Gebze'ye, Sakarya'ya, Diyarbakır'a Avrupa Birliği hukuksuzluğu devam etti. Vatanseverlerin bağımsızlık şiarı ürküttü vatan satıcılarını. Yalnız İktidarın baskıları değil SANSÜRden de nasibimizi aldık. Her gün sayfalarında, ekranlarında her saniyede, her karede AB propagandası yapanlar, bağımsızlık için yükselen sesimizi yazmadılar, göstermediler. Ne işi vardı gençliğin bağımsızlıkla; Avrupa hayalleriyle uyumalı, magazinle uyumalıydı.

Ama susmadık. Kırmızı önlüklerimiz, şapkalarımızla İstanbul'da İstiklal Caddesi'ni, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nı, Diyarbakır'da Ofis semtini, Sakarya'da Dar So-kağı, Nurtepe'de, Gebze'de, Okmeydanı'nda, Bağcılar'da yoksul gecekondu sokaklarını, üniversiteleri, liseleri **BAĞIMSIZLIK İÇİN** adımladık. Geceleri meşalelerimizle aydınlattık. Ve kampanyamızın sonuna geldik

Vatansever Gençlik 17 Ocak'ta Ankara'da Konaşacak

Kampanyamızın belki de bizi heyecanlandıran en önemli aşamasındayız şimdi. Halkımızı yalanlarla avutup AB politikalarıyla daha da yoksullaştırmak isteyenleri uyarmak için, bu ülkede bağımsızlık ateşiyle yanan gençlerin var olduğunu göstermek için ANKARA'ya gidiyoruz. 17 Ocak'ta ANKARA'dayız.

Bütün vatanseverler; bu yürüyüş sizin yürüyüşünüzdür.

Vatanımızın emperyalist çizmeler altında ezilmesine dur demeliyiz.

Anadolu topraklarının yağmalanmasına son demeliyiz.

Tüm bu taleplerimizi haykırmak için 17 Ocak'ta Ankara'da olacağız.

17 Ocak'ta Bağımsız Türkiye talebini haykırmak için tüm vatanseverleri Ankara'ya bekliyoruz.

Gençlik Federasyonu

Sayı 141

10

16 Ocak
2005

Faşizme Karşı Omuz Omuza

İstanbul'daki Faşist Saldırıda Polis Fezlekesi İddianame Oldu

İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırıların ardından devrimci demokrat öğrencilerden altısı tutuklanmış, onlarcasına da idari soruşturmalar açılmıştı. Şimdi sıra, gençliği hapis cezaları ile yıldırımda. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı tarafından hazırlanan iddianame ile, 47 devrimci demokrat ve 14 faşist hakkında dava açıldı. Tamamen polisin hiçbir delile dayanmayan iddiaları ile hazırlandığı her satırından belli olan iddianamede, faşistler hakkında 2 yıl 6 aydan 6 yıla kadar hapis cezası istenirken, solcu öğrenciler hakkında 15 ile 20 yıl 6 ay arasında ceza isteniyor. Faşist saldırı da zaten polisin denetiminde ve desteğiyle gerçekleştirilmişti. Şimdi yargı aşaması da yine polisin istediği biçimde şekillendiriliyor. Amaç ise, gençliğin politikleşmesini, örgütlenmesini engellemek.

Fen Edebiyat Fakültesi'nde 2004-2005 öğretim yılının başından itibaren yaşanan çatışmalarda, gençlik faşist örgütlenmelere izin vermeyeceğini göstermişti.

Uşak'ta Faşist Saldırı

8 Ocak günü, Afyon Kocatepe Üniversitesi'nde okuyan demokrat bir üniversite öğrencisi, faşistlerin saldırısına uğradı ve 3 günlük işgöremez raporu aldı. Uşak Gençlik Derneği, dergimize verdiği bilgide olayı anlattıktan sonra, "F tiplerinden, üniversitelere tüm saldırılar devrimci demokrat insanları sindirmeye yöneliktir. Arkadaşımıza saldıran faşist grup ellerini kollarını sallayarak, gruplar halinde dolaşarak yeni bir saldırı planı yaparken, 8 Ocak günü saat 23:00 sıralarında 3 demokrat öğrenci kavgalara katıldığı gerekçesiyle sokaktan gözüaltına alındılar. Saldıran faşistler, gözüaltına alınlar ise saldırıya uğrayanlar." dedi. Gözüaltına alınan 3 kişi aynı gün serbest bırakıldı.

Uşak Gençlik Derneği'nin çağrısı üzerine 9 Ocak'ta ey-

lem yapan öğrenciler, faşist saldırıyı protesto ettiler.

Gençlik Derneği'nin yanı sıra, DHP, Emek Gençliği, ÖDP Gençliği, DEHAP Gençliği'nin yer aldığı eyleme 100 kişi katıldı. "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarının atıldığı eylemde açılan dövizlerle faşist saldırılara karşı gençliğin yılmayacağı haykırıldı. Eğitim-Sen de açıklamaya destek verdi.

Tutuklamalara Son!

Faşist saldırı ve tutuklamalar Balıkesir gençliği tarafından protesto edildi. 6 Ocak günü Balıkesir Gençlik Derneği, SGD ve BAGEH'li öğrencilerin yaptığı eylemde "Tutuklamalara Son! Komploları Boşa Çıkaracağız" pankartı taşındı. İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan saldırı ve ardından 7 öğrencinin tutuklanmasının, devrimci yayınların basılıp çalışanlarının tutuklanmasının protesto edildiği bir basın açıklaması okunan eylem sloganlarla sona erdi.

Türküler De Rahatsız Ediyor!

Balıkesir Üniversitesi devrimci-demokrat öğrencilerinin müzik dinletisi dahi faşistleri ve rektörlüğü rahatsız etti. 11 Ocak günü yapılan etkinlikte faşizme karşı türküler söyleyen öğrenciler faşistlerin, toplanarak provokasyon girişimi ile karşılaştı. Faşist-polis-idare işbirliği burada da göze çarparken, fakülte sekreteri "siyasi türkü çalmayın" diyerek öğrencileri uyardı. Öğrenciler buna karşın dinletiyeye devam ettiler.

Ümit Cihan Tarho Anıldı

7 Ocak 1998'de "oruç tutmadığı" bahanesiyle Malatya'da faşistlerce bıçaklanarak katledilen Ümit Cihan Tarho anıldı. 9 Ocak günü Malatya Gençlik Derneği, DEHAP ve Emek Gençliği ile SGD'nin Postane önünde düzenlediği anma eylemine çok sayıda devrimci, demokrat, ilerici öğrenci de katıldı. 100 kişinin katıldığı açıklamada, "Faşizme Karşı Omuz Omuza, Ümit Cihan Tarho Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Daha sonra Ümit Cihan Tarho'nun ailesi ile birlikte mezarına karanfiller bırakıldı. Babası, oğlunun mezarı başında bir konuşma yaptı.

Uşak

Malatya

Tüm faşist politikaların onaylayıcısı

ABD'den icazetli politikasız bir şovmen

IMF'ci Derviş politikalarını uygulayacak sahte solcu

Bu çürümüşlükten, bu işbirlikçilikten “sol alternatif” çıkar mı?

Herkes “CHP’yi ayağa kaldırmak” için seferber olmuş durumda. Klasik “sosyal-demokratlar”dan gericiği, faşistliği tescilli burjuva yazarlarına, TÜ-SİAD’dan Genelkurmay’a hatta AB’ye kadar her kesim CHP’yi kendine dert edinmiş durumda. “Bu ülkeye CHP mutlaka lazım” diyorlar. Ömrü sola ve bu arada CHP’ye muhalefetle geçmiş faşistlerin bile böyle dediği noktada durup düşünmek lazım.

CHP niye bu kadar lazım ve kime lazım?

Bunun cevabını vermek için, CHP’nin ve tüm düzen partilerinin mevcut sistem içindeki yerine kısaca bakmak gerek.

“Partiler, demokrasinin vazgeçilmez kurumlarıdır” deyişi, burjuva politikasının amentülerinden biridir. Oysa, bir sistemin çok partili olmasıyla demokrasi arasında doğrudan bir ilişki yoktur; mesele partilerin ve yönetimin niteliğindedir. Çok partili olmak, tek başına “demokratiklik” için yeterliyse, ülkemiz 1950’lerden beri demokratiktir! Ama öyle olmadığını, bizzat düzenin sahipleri söylüyor. Habire “demokratikleşme” paketleri çıkarıyorlar da yine yetmiyor.

“Çok partili sistem”, oligarşinin demokrasicilik oyunu için vazgeçilmezdir. Çünkü “çok sayıda” düzen partisi olması, hem faşizmi gizlemenin, hem de kitlelerin tepkilerini, hoşnutsuzluklarını düzen partileri içinde eritmenin bir aracıdır. Ortada kitleleri kendine çekebilecek, kitleler için umut olabilecek bir “düzen içi muhalefet” olmalı ki, kitleler “düzen dışı muhalefet”e, devrimcilere yönelmesinler.

CHP’nin veya çeşitli dönemlerde muhalefete soyunan tüm düzen partilerinin varlığının asıl sebebi budur.

Bu durum, düzenin her kesiminin niye CHP’yi “ayağa kaldırmak” için seferber olduğunu da açıklıyor.

Açlığın, işsizliğin bu boyutlara ulaştığı, emperyalizme bağımlılığın ülkemizi AB’nin ve ABD’nin bir eyaletine dönüştürdüğü, işkencenin, katliamların, yasak-

ların çeşitli biçimlerde sürdüğü bir ülkede, halkın tepkilerini kendi içinde eritebilecek bir “düzen içi muhalefet” olmazsa, “ma-

zallah”(!) bu tepkiler devrimci bir kanala kayıverir, sosyal patlamalar olur...

CHP’nin solculuğu bir aldatmaca, “CHP solculuğu”nun halka tek sol alternatif olarak sunulması oligarşinin bir dayatmasıdır

Halkımızın hala yüzde 15-20’lik bir bölümü, CHP’yi bir seçenek olarak görüyor. CHP’den “halktan yana”, “sol” bir tutum bekliyor, bunun mümkün olabileceğini düşünüyor.

Burjuvazinin “CHP sorunu”nu ele alışı da bu yanılgıyı pekiştirmeye yöneliktir. “Sol ne yapacak?”, “Solun ayağa kalkması”, “Türkiye siyasetinin sol kanadı”... deyişleriyle tartışılan sadece ve sadece CHP’dir. Bütün bu yayınlarla halka, eğer “sol” bir seçenek istiyorsanız, “sol CHP’dir, bundan başka sol yok” düşüncesi empoze ediliyor.

Düzenin dayattığı “sol” reddedilmelidir. Sol, ileri, demokrat kaygı taşıyanlar, sol politikalarından umut bekleyenler, gözlerini CHP’ye değil, devrimcilere dikmelidir. “Solu ayağa kaldırmak” isteyenler, çürümüş, kokuşmuş bir düzen partisine değil, devrimci örgütlenmeye omuz vermelidirler. Bugün, bağımsızlıktan, hak ve özgürlüklerden yana olmak anlamında sol olmak, devrimciliktir.

Emperyalizme tek kelime söyleyemeyen, faşizmin politikalarını tartışamayan bu adaylar mı “sol”u ayağa kaldıracak?

Baykal’ı tarife gerek yok. CHP’nin başında bulunduğu tüm dönemlerde, emperyalizmin ekonomik, siyasi dayatmalarına direnmemiş, faşizmin halka karşı tüm politikalarına onay vermiş, halkın açlığını, yoksulluğunu kendine dert edinmemiştir.

Sarıgül, ABD icazetiyle sahneye çıkan, aynı anda hem tekelci burjuvaziye hem halka, hem emperyalistlere hem ulusalcılara, hem islamcılara hem laiklere mavi boncuk dağıtan ikiyüzlülüğü karakteri haline getirmiş bir burjuva politikacıdır. Hiçbir konuda açıklanmış politikası yoktur. Herkes mavi boncuk dağıtarak, dalkavukluk yaparak, Amerikan tarzı şovlarla iktidar koltuğuna oturaktan başka bir şey düşünmüyor. O koltuğa oturduktan sonra, emperyalizmin merkezlerinden esen rüzgara göre politikalar uygulayacaktır.

Bir de Baykal ve Sarıgül’e karşı daha sol görünümlü bir aday olarak sahneye çıkarılan Zülfü Li-

Bütün okların gösterdiği yollar, AB’ye, ABD’ye çıkıyor.

Bütün bu paslanmış oklar, halkın sırtına saplanan bıçaklara dönüşüyor.

Halkçılık, devrimcilik, bağımsızlıkçılık için, CHP’de değil, devrimci saflarda birleşin!

vaneli var. “Ülusalıcı” Baykal var. “Amerikancı” Sarıgül var; eh bu yarışa bir de “özgürlükçü, solcu” bir aday lazımdı. Livaneli de bu boşluğu doldurdu.

Livaneli, özgürlükçülükten, CHP’nin “tuzu kurların partisi”ne dönuştüğünden, ezilenlerin sesi olması gerektiğinden söz ederek bu sol görünüm üzerinden politika yapıyor. Ama bunun bir “imaj”dan başka bir şey olmadığını da yine baştan kendisi ortaya koydu.

İsmi baştan IMF memuru Kemal Derviş’in ismiyle özdeşleşerek gündeme geldi. Bu bir spekülasyon değil, gerçektir. Bir televizyon kanalında kendisine sorulan “Derviş’in emanetçisi misiniz?” sorusuna hayır dedi ama hemen arkasından şunu ekledi: “Tabii değerli bir arkadaşımız, hükümetimizde yeralacak, ekonominin başında olacak...”

Ekonominin başına Derviş’i koyacak, yani IMF talimatlarını harfiyen uygulamaya devam edecek bir CHP. İşte, seçilirse Livaneli’nin CHP’si de böyle olacak. Hem IMF’ci, hem solcu! Hem Derviş’i ekonominin başına getirecek, hem bu ekonomi politikalarının ezdiği yoksulları savunacak!!! **Mümkün mü?..** Livaneli’li bir CHP; oligarşinin CHP üzerinden sürdürdüğü aldatmacayı daha da pekiştirecektir.

CHP tartışması, “solun” tartışması değil, düzenin istikrarı tartışmasıdır. Gerçek solcular, CHP’nin sahtekar solculuğunu açığa çıkarmalıdır!

CHP başkanlık yarışında, emperyalistlerden oligarşiye, CHP’nin temsilcisi olduğu çeşitli kesimlere kadar birçok kesimin hesapları var. CHP, siyasal misyonu itibarıyla oligarşinin partisidir; fakat CHP bünyesinde orta burjuva, küçük-burjuva kesimler de vardır ve bu kesimler de kendi talepleriyle, kadrolarıyla CHP içinde hakim olma kavgası vermektedirler.

Bu kavganın bağımsızlıkçılarla, Amerikancılar arasında geçtiği bir aldatmacadır; keza aynı şekilde “sol” adına verilen bir kavga da yoktur başkanlık yarışında. Bu nedenle, hala CHP içinde olan yurtseverlerin, anti-faşistlerin önündeki görev, bu aldatmacaya prim vermek değil, sol adına oynanan sahtekarlığa tavır almaktır. Bu işbirlikçilerin solu temsil edemeyeceğini, bu politikaların halkçı politikalar olmadığını teşhir etmektir. Devrimcileri yoketmek, tecrit etmek için harcanan çabaların karşısına dikilip, yurtsever, demokrat CHP’lileri devrimcilerle birleştirmek için çaba sarfetmelidirler. Bu çürümüşlükten, faşist düzenin suç ortaklığından, IMF işbirlikçiliğinden “sol bir alternatif” çıkmayacağını artık herkes görmelidir.

Erdoğanlar’ın Gerdanlık Karşısında Eriyen Ahlakı

Rusya’ya ziyarette bulunan Tayyip Erdoğan, çarlık hanedanlığının elmaslarının sergilendiği bölümü gezirken, “çok yaklaşmayayım ahlakım bozulur” sözlerini sarfediyor.

Ertesi günü ise, bütün basın yayın organlarında şu haber geçiyor:

Ünlü bir kuyumcuya giden Emine Erdoğan, kendisine hediye edilen 30 bin dolarlık gerdanlığı aldı. Ancak gerdanlığın bu kadar pahalı olması nedeniyle Türkiye’ye döndüklerinde geri iade etme kararı aldılar...

Demek ki, ahlak üzeri pırlantalarla süslü 30 bin dolarlık gerdanlığı görünce mum gibi erimiş.

Tayyip Erdoğan’ın içine sinmemiş. Hazımsızlık yarattı anlaşılan. Moskova’da kabul et, Ankara’da iade etme kararı al! Eğer olay basına yansımaya, eleştirilmeye hiçbir sorun olmayacaktı. Kimbilir kimlerden bu tür ne “hediyeler” alıp iç ettiler.

Görgüslük, arsızlık, rüşvete bu kadar aşinalık, avantacılık artık dip noktasına ulaştı.

Bu kaçınıcı “hediye” rüşveti!

Düşünün ki, bunlar müslüman, üstelik en “koyusundan”! Ama sicilleri kabarık. Üstelik Emine Hanım, kendini hanedanın sultanı zanneden bir hanımefendi! Özal hanedanlığının islamcı kılıfına bürünmüş halini sergiliyor Erdoğanlar.

Ne müslüman olabilirler, ne namuslu.

‘İndirim’ dediğiniz böyle olur!

Petrolü rekabete açtı, artık ucuzluk olacak propagandaları sonucunda, hafta başında TÜPRAŞ’ın rafineri çıkış fiyatlarında yaptığı yüzde 4.6’lık indirimin üzerinden bir hafta geçmeden, yüzde 11.6-12 oranında zam yapıldı.

İki kuruş indirip beş kuruş bindirdiler kısaca. Ekonomi politikasını sahte bahar havaları estirme üzerine oturtan iktidar, gününbirlik durumu kurtarmaya çalışıyor. Yalan, en büyük silahı durumunda. Köylülerin karşısında, onlara nasıl yardım yaptıklarını anlatıp, itiraz edenleri azarlayacak kadar arsız bir iktidarla karşı karşıyayız. Petrolde yaşanan, iktidarın değişik ürünlerde zaman zaman propagandasını yaptığı indiriminin ne menem bir şey olduğunu gösteriyor.

Sayı 141

13

16 Ocak
2005

**direnişimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

118. şehit!

**ZULME BOYUN
EĞMİYORUZ!**

**Direnişin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde**

**Sevgi Erdoğan Ekibi ilk
şehidini verdi: Sergül
Albayrak Sevgi'nin bayrağını
Taksim'in ortasında
dalgalandırarak
ölümsüzleşti...**

İki kelime: "TECRİT KALKSIN!"

Sakin ve kararlı adımlarla yürüdü kaldırımın hemen bittiği yerde başlayan çimenlere doğru. Eğildi, cebinden çıkardığı katlanmış kağıdı açıp tam köşeye koydu, üzerine de zarfı yerleştirdi. Gözleri gayri ihtiyari kağıdın üzerinde yazılı o iki kelimeyi okudu yeniden. Doğruldu ve meydanın ortasına doğru yürümeye başladı. Son kez başını çevirip geriye bıraktıklarına baktı "acaba bir şey unuttum mu?" dercesine. Hayır eksik bir şey yoktu. Her şey o iki kelimeydi. Yürüdü. Meydanın ortasına yakın bir yerde durup, hızla yanıcı sıvıyı üzerine döktü ve aynı hızla çakmağını çıkarıp çaktı... Kimbilir, elindeki çakmak bir yoldaşının armağanıydı ona belki, son düşündüğü o yoldaşı olmuştu...

Biraz sonra "olay yerine" gelen gazeteciler iki fotoğraf çektiler peşpeşe. Önce yüzde sekseni yanmış bir beden ve sonra çimler üzerine bırakılmış bir kağıdın fotoğraflarını.

Külle kaplı beden kolu yana uzanmıştı ve iki parmağı zafer işaretinde kilitli kalmıştı. Ve toza bulanmış yeşil çimenlerin üzerine bırakılmış kağıtta iki kelime yazıyordu:

**TECRİT
KALKSIN!**

Bazen binlerce kelime yetmez anlatmaya; bazen iki kelime her şeyi anlatır. Sergül Albayrak yoldaşımız fedaya hazırlanırken, bugüne kadar

yapılmış yüzlerce açıklamayı, geride bıraktığı mektupları iki kelimede özetlemişti: **TECRİT KALKSIN!**

Bir dosya kağıdına yazılmıştı iki kelime. Büyükçe bir pankart da olabilir. O böyle tercih etmişti. Her şey yalın olmalıydı. Elindeki çakmağın ateşi kadar yalın. Kendisiyle birlikte 118 devrimcinin ölümü göze alışı kadar, düşünceleri, inançları kadar yalın...

Yalındı her şey; 26 yaşındaki bir genç kızımızın düşünceleri, inançları uğruna kendini feda edişi üzerinde tartışılmaz bir gerçektir. "Ya düşünce değişikliği, ya ölüm" diyen faşist politika, tartışılmaz bir gerçektir. Bu faşist dayatmadan sonuç alabilmek için uygulanan **TECRİT** açtı.

Sergüller'in, sınıf mücadelesinin olanca keskinliği ve yalınlığı içinde "Ya Zafer, Ya Ölüm!" diyerek bu politikanın önünde 118 şehitle ördükleri barikat da tartışılmaz bir gerçektir.

Her şey Sergül'ün feda eylemindeki iki kare resim kadar nettir. Çok şey mi istiyordu Sergül?

Bir açıdan bakarsanız hayır! Bir başka açıdan bakarsanız, evet!

Hayır; çünkü tek bir talep vardır ortada: **TECRİT KALKSIN!** İnsanlıktan çıkmamış hiç kimsenin savunamayacağı ve savunmadığı bir uygulamadır tecrit. Kendinizi Nazilerle özdeşleştirmedikçe savunamazsınız da. Beyninin bir Nazi gibi çalıştığından çok emin

olduğumuz Adalet Bakanı Cemil Çiçek bile, halkın karşısında savunamıyor tecriti. "Tecrit yok" diye inkara sığılıyor. Tecrit kalsın diyoruz; tecritin altında olmadığı-mız insanca yaşam koşullarını talep ederek, en demokratik, en meşru hakkımızı istiyoruz.

Ama bir başka açıdan bakarsanız, bu iki kelimelik taleple "çok şey" de istiyoruz. Bunu söylerken, düşüncelerimizle, inançlarımızla yaşamak istediğimizi söylüyoruz. Savunduğumuz, canımız pahasına koruduğumuz düşüncelerimiz, ki emperyalizmin ve oligarşinin yeryüzünden silmek istediği düşüncelerdir. İki kelime işte bu noktada dünya çapında bir anlam kazanıyor; halkların yüzlerce yıllık mücadelesini kapsar hale geliyor. Tecrite karşı direnirken, umudu yoketmek, devrimi silmek politikasına karşı direniyoruz.

Tecrit üzerine kavga, 5 yıldır sürüyor. Biz daha kararlı, daha güçlüyüz bu kavga-da. Çünkü Sergüller'imiz var.

Tarihin en koyu sansürüne rağmen, Sergül'ün "çılgılığı" ulaşıyor kulaklara. İki kelimelik kağıt, kazanıyor tarihe.

Kimse görmezden gelemezdi, çünkü Sergül'ün bedeninden yükselen alevler aydınlatıyordu o iki satırı. Bir gece vakti dağların karanlık doruklarına alevlerden yazılmış bir yazıydı o. Parlaklığını Sergül'ün bedeninden çıkan alevlerden alan fosforlu bir yazıydı... Alevleri görmemek için gözünü kapatanların gözkapaklarını yakar, parlaklığı görmezden gelenin gözünü alırdı...

İstanbul'da yaşıyorsanız eğer, Taksim'den geçişinizde Sergül'ün o kağıdı bıraktığı yere bakın; iki kelimenin oraya bir daha kazanmamak üzere nakşolduğunu göreceksiniz. Havada Sergül'ün bedeninden yayılan yanık kokusunu duyacaksınız. Kültür Merkezi'nin, büyük otellerin camlarında alevlerin şavkını fark edeceksiniz.

Tarihe, topluma, coğrafyaya, hafızalara böylesine kazınan bir direnişin sesini hangi sansür boğabilir? Kanla, feda ateşleriyle, açlıkla yazılan bu tarihi kim silebilir?

Katliam ve Tecrit Bakanlığının "hapishaneler huzur içinde" demagojileri, düzenin icazetinden milim dışarı çıkamayan siyasi korkakların "gündemimiz değil" safsataları, direniş kaçkınlarının "yenilgi" teorileri, hiçbir "Ya zafer, ya ölüm" kararlılığıyla yürüyen Sergüller'in önünde duramaz.

Oradalar

'Duydunuz mu?' sorusu hala orada

5. yılına giren direnişin kararlılığıyla oradalar. Oğullarını, kızlarını, eşlerini sahiplenme kararlılığıyla oradalar. Polislin çadırlarını sökmesine, battaniyelerine el koymasına rağmen oradalar. Geçen hafta yine oradaydı tecritin koruyucuları. TAYAD'lı Aileler'in parka yerleştirmek için "Hapishanelerde 118 İnsan Öldü Duydunuz mu?" yazılı bir döviz açması üzerine kalabalık halde parka gelen sivil polisler aileleri gözaltıyla tehdit ettiler. Ailelerin değişmeyen kararlılığı üzerine geri çekilmelerine rağmen parktan ayrılmayarak çevrelerinde taciz etmeye devam ettiler... Tecriti, zulmü ve direnişi anlatmaya devam eden TAYAD'lılar hala oradalar.

Öldürdükçe huzur bulanlar

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Ankara'da tutukluların ürünlerinin sergilendiği bir sergide, Yeni Ceza İnfaz Yasası'yla tecritin ağırlaştırıldığı eleştirilerine **"çok şükür uygulanan sistemle cezaevleri huzur bulmuştur"** diye karşılık vermiş.

Sadece son dört yıl içinde **118 tabutun çıktığı** hapishanelerden söz ediyor Adalet Bakanı. **Öldürdükçe** "huzur buluyor" anlaşılan hapishaneler.

12 Eylül cuntasının adı da **"huzur ve istikrar"** harekatıydı. İnfazlar, işkenceler, kayıplar hep **"huzur"** içindi. Egemen sınıfların huzurdan anladığı bu. Halka, devrimcilere reva gördükleri huzur, işkenceli ölüm hücreleridir.

Bakin o "huzur"u kendileri nasıl değerlendiriyor? Bir milletvekili Çiçek'e 9 metrekairelik odalarının küçüklüğünden şikayet edip **"F tipi cezaevlerinin büyüklüğü ne kadar?"** diye soruyor. "40 metrekaire" cevabını veren Çiçek başlıyor F tipini anlatmaya... Milletvekili, F tipinin özelliklerini dinledikten sonra, **"Aman sayın bakanım. Orası büyük olabilir ama Allah düşürmesin..."** diyerek konuyu kapatıyor. (11 Ocak 2004, Yeni Şafak)

Aslında tartıştıkları kendi huzurlarıdır. Devrimciler tecrit hücrelerinde tutuldukça kendilerini huzurlu hissediyorlar. Hapishanelerin ne kadar "huzurlu" olduğu ayrı bir konu, ancak Cemil Çiçek'in kendisi asla huzurlu olamayacak. Sergül'ün bıraktığı üzerinde "tecrit kalsın" yazılı o kağıt bile Çiçek'in tüm gecelerinin ve gündüzlerinin huzurunu kaçırmaya yetecektir.

Sayı 141

15

16 Ocak
2005

Gazi'de, Nurtepe'de, Alibeyköy'de HÖC'lülere “merkezi olarak” saldırıldı!

SALDIRIDAN DEHAP SORUMLUDUR!

DEHAP Saldırısı Üstlenecek mi? Yoksa Saldırısı Düzenleyen Provokatörleri Açıklayacak mı?

8 Ocak'ta Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy'de DEHAP'lılar, HÖC'e karşı saldırıya geçtiler.

Gazi halkı anında toplanarak provokasyon saldırısını durdurdu. Gazi halkı, **“Cephe şaşırma, sabrımızı taşıma”** sloganlarıyla yürüyen kışkırtılmış, esnafın camlarını kırıp döken gençlerin karşısına **“Yaşasın Halkların Kardeşliği, Yaşasın Halkın Adaleti”** sloganlarıyla çıktı. Devrimciler, toplanan Gazi halkına yaptıkları konuşmada **“Şiddetten yana olmadıklarını, ama devrimci şiddeti gerekirse kullanacaklarını, ancak bu yürüyüşün provokasyon amaçlı olduğunu, arkasında kimlerin olduğunu araştırılacağını”** belirterek, provokatörlere karşı öfke dolu halkın evlerine çekilmesini istemişlerdir.

Provokatörler, Nurtepe ve Ali-

beyköy'de de aynı halk tavrıyla karşılaştılar. Aynı **“sabrımızı taşıma”** sloganıyla ortaya çıkan grup, Nurtepe halkının tepkileri üzerine geri çekilmiştir. Alibeyköy'de de Cengiz Topel Caddesi'nde toplanan DEHAP'lıların provokasyonu üzerine, yaklaşık 150 kişi anında toplanarak tepki göstermiş ve provokasyon saldırısına izin vermemişlerdir.

Ertesi gün DEHAP İl Yönetimi'nden birkaç kişi, Gazi'de esnafları dolaşarak **“saldıranların bizimle ilgileri yok, araştırıyoruz, cezalandıracağız”** benzeri sözler sarfetmişlerdir. Saldırıya karşı tepkilerini gelenlere de ifade eden esnafın **“derneğe gidip özür dilediniz mi?”** sorusu üzerine ise, **“bizi ayaklarına çağırıyorlar, o nedenle gitmedik”** diyerek abes, sorumluluk ve ciddiyetten uzak bir cevap vermişlerdir.

HÖC'lülerle görüşmekten ise kaçınmışlardır. DEHAP'lılar bir yandan halkın tepkisi karşısında **“bizle ilgileri yok, araştırıyoruz”** derken, öte yandan gerçek anlamda sorumluluğu üstlenmekten kaçmaya çalışan manevralara başvurmaktadır. Saldırı merkezi ve çaplı bir saldırdır. Eğer kan dökülmemişse, bu HÖC'lülerin ve halkın sağduyusuyla sağlanmıştır. Ciddi olunmalıdır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 13 Ocak'ta yaptığı **“Saldırdan DEHAP Sorumludur”** başlıklı 65 No'lu açıklamasıyla gelişmeleri halka açıklayarak, DEHAP yönetimini sorumluluğu üstlenmeye, provokatörleri açığa çıkarmaya, cezalandırmaya, halktan ve HÖC'ten özür dilemeye çağırmıştır.

Aşağıda bu açıklamayı sunuyoruz.

HALKIMIZA

8 Ocak Pazar günü akşam saatlerinde kendilerine “yurtsever gençlik” diyen ve çoğu Karayolları semtinden gelmiş yaklaşık yüz kişilik bir grup, İstanbul Gazi Mahallesi'nde halka ve HÖC'lülere saldırı. **“Gazi'de HÖC ve çevresinin ne kadar kurumu varsa basacaklarını”** söyleyerek harekete geçen grup, Gazi caddelerinde **“Yurtsever gençlik ayaklandı... PKK burada Cephe nerede... Cephe şaşırma sabrımızı taşıma...”** şeklinde sloganlar atarak önce bir pasaja girmiş, orada dükkanların camlarını indirmiş, sonra da Gazi Temel Haklar Derneği'ne doğru

yürüyüşe geçmişlerdir. Kendilerini durdurmaya çalışan esnafa küfür ve hakaretlerle karşılık veren, çoğu maskeli, silahlı, ellerinde döner bıçakları olan grup, Gazi halkının kucaklarında çocuklarıyla, iş önlükleriyle hemen toplanıp karşılarına çıkması üzerine saldırısını durdurmak zorunda kalmıştır.

Aynı gün, aynı saatlerde, aynı sloganlarla Nurtepe ve Alibeyköy'de de saldırılar yapıldı.

Saldırı merkezi, planlı ve organizedir!

Üç ayrı semtte, aynı saatte, aynı sloganlarla

HÖC'lülere karşı saldırıya geçilmiştir. “Karanlık eller”, “meçhul kişiler” edebiyatı yapmayacak ve yaptırmayacağız. “Körebe” oynamayacağız, oynanmasına da izin vermeyeceğiz. Saldıranlar DEHAP örgütlülüğü içindekilerdir. Saldırı, Kürt milliyetçilerinin devrimcilere karşı Yunanistan'ın Lavrion Kampı'nda gerçekleştirdiği saldırının devamıdır.

Saldırlardan DEHAP'ı sorumlu tutuyoruz.

DEHAP merkezi ve il-ilçe örgütleri, “*hayır biz yapmadık*” diyorlarsa, İstanbul'un semtlerini, yollarını dahi bilmeyen Şırnak'tan, Hakkari'den gelmiş yurtsever Kürt gençlerine bu talimatı kim verdi, onları yalanlarla kışkırtarak HÖC'lülerin üzerine kim saldırttı?

DEHAP bu provokatörleri Kürt ve Türk halkına açıklamak zorundadır.

“*Ben yaptım oldu*” mantığıyla, “*haberimiz yok*”, “*bakarız, araştırırız*”, “*arkadaşlar bizden habersiz yapmışlar*” diye karşımıza çıkmasını kimse. Oyuna son! Bu yöntemler bitti, tıkanıp artık. DEHAP'lılar bunu görmelidir. Bizden öğrenmeniz şart değil, yaşananlardan öğrenin. Devrimcilere yönelik kaç saldırı bu tür açıklamalarla geçirildi? 1978'den beri saldırmadığınız tek bir grup kalmamıştır. Bu saldırılarda kaç kişi öldü, kaç kişi yaralandı, kaç yer bastınız... Onlarca mı, yüzlerce mi diyelim, biz bilmiyoruz. Peki sonuçta ne kazandınız? Yanınızdaki yörenizdeki herkesi kullanma mantığıyla hareket ettiniz, politikalarınıza tabi olmayan herkesi ise, ajanlıkla, hainlikle suçladınız. Bu kurnazlıkla çevrenizde kaç dostunuz kaldı, bir bakın!

Biz devrimciyiz unutmayın. Saldırıp sindirdiklerinizle bizi karıştırmayın. Bu provokasyonlarla sonuç alamazsınız. Ortalığı kan gölüne de çevirseniz, sonuç alamazsınız.

Doğrularımızı her koşul altında savunduk. Gazi'de, Alibeyköy'de, Nurtepe'de, Yunanistan'da saldırdınız, “güç gösterdiniz”! Ne yapabilirsiniz başka; baskınlar mı yaparsınız, yapabilirsiniz, öldürür müsünüz, evet, kanımızı da dökebilirsiniz. Ama biz devrimciyiz, devrimci düşüncelerimizi savunmaya devam ederiz.

Sakin ha! Üç beş yıl sonra, bu saldırılar için de “**çeteler yaptı**” demeyin.

Eğer çetelerse, şimdi, bugün açığa çıkartacakınız. Yarın “geçmişinizi” temizlemek için “çetelere” sığınmak zorunda kalmayın. Çeteler yapmışsa DEHAP, bugün hemen bu çeteleri açığa çıkartıp, halk önüne çıkartmalıdır. Aksi halde DEHAP saldırının sorumlularını gizliyor olacaktır. Bu provokasyonu DEHAP'ın yaptığı kesinleşecektir.

Saldırı DEHAP tarafından merkezi olarak mı gerçekleştirilmiştir, yoksa içindeki provokatörler tarafından mı? Bunun cevabını hemen halka açıklamak zorundasınız. Bu açıklanmadığı sürece, saldırının sorumluluğu DEHAP'ın üzerinde olacaktır.

Provokasyon, provokatörlerin elinde kalmıştır!

Gazi'yi tanımaz, Gazi'nin tarihini bilmez yüz kişi, Gazi'nin her sokağında kanı olan devrimcilere karşı sloganlar atıp yürüyor. Şu anlayışa bakın; nasıl aldatılmış, nasıl kışkırtılmışlar, nasıl talimat verilmiş ki, bir pasaja girip dükkanların camlarını kırıyor... Daha kırıp dökcek, ama... karşısında Gazi halkını buluyor.

Saldırıyı merkezi olarak planlamışlar, ama oranın Gazi olduğunu unutmuşlar. Orada yıllardır oligarşinin her türlü baskısına, zulmüne, provokasyonlarına karşı direnen, ayaklanmalar yaratıp bir ayaklanmada 17 şehit verdiğini, Gazi'nin mezarlığının devrimcilerin mezarlarıyla dolu olduğunu unutmuşlar.

Saldırdınız ve cevabınızı halktan aldınız.

Birkaç dakika içinde 600'ü aşkın Gazi'li toplandı karşınızda. Esnaflar kepenklerini kapatıp, kadınlar ocaklarında yemeklerini bırakıp, gençler sohbetlerini, işlerini bölüp geldiler.

Gazi halkı provokasyon için saldırıların karşısına dikilip “**GEÇEMEZSİNİZ!**” dedi.

Halkın barikatına çarptınız.

Gazi halkı ve HÖC'lüler bir kaşık suda boğabilecekleri provokatörler karşısında sağduyulu davrandılar. Çatışmaya izin vermeyip, kovmakla yetindiler. DEHAP'ın (veya içindeki provokatörlerin) devrimcilerin üzerine saldıran gençler de geri çekildiler.

Neden saldırdılar?

Bu sorunun Gazi'deki, Alibeyköy'deki, Nurtepe'deki veya Türkiye'nin veya Avrupa'nın başka herhangi bir yerindeki bir olayla, gelişmeyle ilgisi yoktur. Hiçbir yerde, bir çatışmaya yolaçabilecek herhangi bir sorun yaşanmamıştır.

DEHAP “**var**” diyorsa, bunu halka açıklamalıdır.

Sözkonusu semtlerde halkı toplayalım, DEHAP açıklasın. Desin ki, “*HÖC'lüler, şu zamanda, şu yerde, şunu yapmışlardır... ondan dolayı saldırmıştır...*” Desinler ki, “*HÖC'lüler, şu tarihte, şu yerde, bizim mücadelemize şöyle zarar vermiş, bizi şöyle engellemişlerdir...*”

Herhangi bir yerde bir sorun olmuştaysa, bunun

çözüm yöntemi de üç semtte aynı anda, aynı sloganlarla, silahlarla, döner bıçaklarıyla saldırıya geçmek değildir, ama bunu bir yana bırakıyoruz, neden ve niçin saldırdıkları konusunda kurabilecekleri tek bir cümle varsa, onu dinlemeye hazırız.

Ama yoktur.

Bu, şu veya bu olaydan dolayı değil, bir **anlayışa yönelik** saldırdır. Bu nedenle şu veya bu semtle, şu veya bu olayla ilgisi olmayıp, merkezi olarak planlanmış bir provokasyon saldırısıdır. Tek somut gerçek, devrimcilerin Kürt milliyetçi hareketinin çizgisine tabii olmamasıdır. Devrimcilerin, devrim ve sosyalizmi temel alan eleştirileri onları rahatsız etmekte, dahası, devrimci hareketi kendi politikalarının önünde ideolojik bir engel olarak görmektedirler. Tek somut gerçek, Kürt milliyetçi hareketinin “oligarşiye güven verme” politikası izlediğidir. Bu ülkede kim oligarşiye güven vermeye çalışmışsa, devrimcilere saldırmış, provokasyonlar düzenleyip devrimcilerle arasındaki mesafeyi büyümüştür.

Hayır, saldırının nedeni bu değil deniyorsa, o zaman “başka bir neden” açıklanmalıdır.

Halk ve devrimciler, provokasyonun önünde barikat olmalıdırlar!

Gazi halkı! Sayısız saldırıdan, provokasyonlardan alnınızın ağıyla çıktığınız gibi, bu provokasyon saldırısını da durdurmayı bildiniz. Gazi'nin onuruna, devrimci geleneğine uygun davrandınız. Provokasyonu bozarak, bir çatışmaya engel olarak tüm emekçi halk için bir kez daha örnek oldunuz.

Halkımız, Gazi'yi örnek alarak, nerede olursa olsun, provokasyonlara izin vermemeliyiz. Provokatörlüğün önüne halk barikatı kurmalıyız.

Hiç kimse unutmazın; 12 Eylül öncesi “sol içi” çatışmalar da böyle başlamıştır. Bu konuda duyarlı ve sorumlu olması gerekenlerin başında **sol** vardır. Sorsunlar, araştırınlar, bu saldırılara “gerekçe” olarak gösterilebilecek tek bir neden çıkmayacaktır karşılına. Üç ayrı yerde, aynı anda ortaya çıkmadı herhalde sorun! Tarz ortadadır. Bu tarzın 1978'den bu yana hangi mantığı ifade ettiğini ortadadır.

Kürt milliyetçi hareketi hangi demokrasiden, hangi demokratlıktan söz ediyor? Bu saldırısıyla, ben demokrasiden anlamam, ben demokrat değilim, ben İstanbul'un yolunu dahi bilmeyen gençleri aldatır, kışkırtır ve despotik otoritemi böyle kurarım demektedir. Bu tavrın, devrimcilikle, demokratlıkla, demokrasi ile hiçbir ilgisi

yoktur. Bu tavrın örneklerine 26 yıldır tanık oluyoruz. Daha yakın zamanda Dersim'de tanık olduk. O halde tereddüte yer yoktur. Hiçbir hesaba, kitaba da yer yoktur. Tavır net olmalıdır. Solun üzerine düşen tarihi sorumluluk budur.

Bu saldırıdan DEHAP merkezini, il örgütlerini sorumlu tutuyor ve açıklama bekliyoruz.

DEHAP'lılara şunu bir kez daha hatırlatmalıyız; devrimciliği unuttuğunuz, devrimciliğin saflığını kaybettiğiniz için, burjuvazi gibi düşünüyor, bu yöntemlere başvuruyor, bir burjuva gibi saldırıp sindiririz hesabı yapıyorsunuz. Hiçbir saldırı bizi yıldırılmaz. Teslim alamaz. Gazinin sokaklarında bizim kanımız vardır. Düşüncelerimiz uğruna çok öldük, yine ölürüz. Herkes bu gerçeği çok iyi bilir. Biz devrimciyiz ve bu saflığımızı hep koruyacağız.

Bu gençleri kim kışkırttı, kim kullanıp üç mahallede birden saldırıya geçirdi? Bu cevapsız kalması mümkün olamayacak bir sorudur. Bu cevabı DEHAP yönetimi verecektir. Saldırıda kullandığınız o gençler de yarın sizi suçlayacaklardır. Gerçeği mutlaka görecektirler. Üzerine saldırdığınız HÖC'lülerin Gazi'nin her sokağında kan izlerinin olduğunu, bu kanın oligarşiyle savaşırken döküldüğünü öğreneceklerdir. O gençleri aldatmayın, kışkırtmayın. Eğer bir şey yaparsanız, başına kendiniz geçip yapın.

Bu saldırı, gerekçesi açıklanamayan, üstlenilemeyen korkakça bir saldırdır. Tekrarlıyoruz, bizi suçladığınız tek bir cümle varsa, gelin halka açıklayın. Varsa cesaretiniz gelin, halk önünde anlatın saldırı gerekçenizi. Ama “HÖC'lüler bize karşı şurada, şu zaman şunu yaptı” diye kurabileceğiniz tek bir cümle olmadığı için halkın karşısına da çıkamazsınız. Korkaklık buradadır. Düşünce korkaklığıdır bu; halkın karşısına çıkıp neyi söyleyecek, neyi tartışacaksınız? Biz yine de çağrımızı tekrarlıyoruz.

Sonuç olarak; üç semtte birden halka ve devrimcilere karşı gerçekleştirilen bu provokasyon saldırısından DEHAP'ı sorumlu tutuyoruz, “hayır biz yapmadık” diyorsa, provokatörleri istiyoruz! Açıklamalı ve cezalandırmalıdır. Ve buna bağlı olarak da Gazi, Alibeyköy ve Nurtepe halkından ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden özür dilemelidir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Devletin 'Vatansever' Mafyacısı Çakıcı'nın Devlete Şantajları

Konuşmaz, Şantaj Yapıyor!

11 Ocak günü çıktığı duruşmada Çakıcı kullanıldığını itiraf etmekle birlikte devlete, MİT'e şantajı da sürdürdü. **"Yurtdışında MİT adına çalışıyorum"** diyerek MİT ipine sarılan Çakıcı, **"bugüne kadar konuşmadığını, devletini koruduğunu, ama piyon olarak kullanıldığını, bundan sonra konuşacağını"** söyledi.

Yalan! Konuşmaz! Kontra faaliyetlerini, bu düzenin faşist mafya ile birlikte halka karşı nasıl savıştığını itiraf etmez. Vatanseverliği de zaten eroin-den, avantacılıktan ibarettir. **"Mafyacılığına göz yuman herkesle işbirliği yapar."**

Faşist Çakıcı şantaj yapıyor, MİT'e, devlete **"konuşurum ha"** diyerek, şu anki durumdan kurtulmaya çalışıyor. Tüm kullanılanlar gibi, aşırı deşifre oldukları için tasfiye sürecine girdi ve bunun hezeyanlarını yaşıyor.

Oligarşik devletin gerçeği budur; mafyacılar, eroinçiler, halka karşı savaşta bu devletin has adamlarıdır, kullanır ve atar. Şimdi Çakıcılar kızığa çekiliyor, ama yapı aynıdır, gerektiğinde başka Çakıcılar kullanılacaktır. Çıkar, şantaj, soygun, kontra düzeni başka türlü yürümez. AB makyajı ise bu kirli işlerin ve ilişkilerin yüzündeki yeni perdeden başka bir şey değildir.

İlginçtir; Çakıcı da AB'ci Ertuğrul Özkök'ün, AB yasalarını yapan Cemil Çiçek'in söylediklerinin ay-nını söylüyor. Her devletin **"derin devlete ihtiyacı var, ama bizdekinin cılkı çıkmış"** diyor.

Tüm mesele işte burada! Çakıcılar, Susurluk teknikçileri deşifre edilmemeliydi. Ama eroin, rant, kara para üzerine oturan ilişkilerin elbette "cılkı çıkar". Susurluk belgelerine dönüp bakın, her karesinde, vatan-millet edebiyatı ile devrimcileri, yurt-severleri katledenlerin, aynı zamanda uyuşturucu başta olmak üzere her türlü kirli işin içinde olduklarını görürsünüz.

ÇAKICI VE 'DOSTLARI'

MİT'in, Özel Tim'in en üst düzey yöneticileriyle kolkola bir faşist mafyacı! Çakıcı mahkemede **Hiram Abbas, Yavuz Ataç, Korkut Eken ve Mehmet Eymür ile bir yolculuğa çıktıklarını anlattı.**

Devletin faşist mafyacı Alaattin Çakıcı'yı kullanırken, onun da, sırtını devlete yaslayarak işlerini sürdürdüğü bilinir. **"MİT'in Çakıcı'ya görev verdiği"** haberleri de, bu yasadışı kirli ilişkileri mazur göstermenin araçlarıdır.

8 Ocak tarihli Vatan Gazetesi'nde yayınlanan **"Ben de Yargıtay'a Dursun Karataş golü atacağım"** başlıklı habere göre; Çakıcı'ya ilişkin soruşturmada ifade veren Nizamettin Özoğul adlı emekli polis de, Çakıcı'nın bir telefon mesajından söz ederek bu "görevin" altını çiziyor. Buna göre; Çakıcı Yargıtay'da cezasının onanmasının ardından MİT'çi Kaşif Kozinoğlu'na "intikam alacağım" mesajı geçerek, **"10 gün sonra Dursun Karataş ile ilgili gol atıyorum. Yargıtay'da bana gol atıldı. Aynı gole cevap veriyorum"** diyor (Kozinoğlu'nun **"onda bir takım bilgiler vardı"** sözleri de bu yalanlara dayanıyordu anlaşılır). Yani Çakıcı, devlet beni gözden çıkardı ama bakın ben verdiğin görevin başındayım, devlete hizmet ediyorum demek istiyor.

Sümüklü Çakıcı'nın, 1994 sonunda **"DHKP-C önderi Dursun Karataş'ın yerini tespit etmek... mümkünse öldürmek"** görevini alarak Hollanda'ya gittiği bilinmektedir. Peki ne yapmıştır orada? Aldığı paralar, uyuşturucu işinde sağladığı koruma karşılığında nasıl hizmet etmiştir faşist devlete? 21 Temmuz 2004 tarihli Cephe açıklamasından aktaralım:

"Çakıcı, Hollanda'da bu dolarlarla tam mafyacılar yakışır şekilde yaşadı. Barlarda içip-sızıp eğlenerek Dursun Karataş'ın peşinde koşuyordu." Bu "milli görev" için bir faşist mafya ne yapacaktı? Kendisi gibi mafyacılar başvuracaktı. **"Çakıcı da 'taşeron' bir mafyacı olarak başka mafyacılar havale etmişti işi."** Ve sonuç olarak, **"Dursun Karataş'ı arıyoruz"** diyerek **"hiçbir şey yapmadan ve yapmadan milyonları yiyip, kös kös dönmüştür."**

Kendi çıkarları için birbirlerine de şantaj yapıyor, aldatıyorlar. Böyle "milli görev" kisvesi altında devleti soyup yüzbinlerce dolar alıyorlar.

Elbette devleti tanımayan, burjuvazinin yöntemlerini bilmeyen, beyni burjuva propagandalara açık olanlar, bu tür yalanlara "acaba gerçek mi" diye bakarlar. Oysa tüm mesele devletin, kapitalizmin kirliliğindedir. Öyle bir sistem ki, Çakıcı gibi faşist mafyaya muhtaç, ilişkileri gayri-meşru. İşlerini yaptırıp, karşılığında mafyayı besliyor, koruyor, uyuşturucudan, kara paraya kadar her türlü işine göz yumuyor.

Katliamcılık ve Hırsızlık Yanyanadır

Ordunun rüşvet batağında olduğu tartışmasızdır. Şimdi 'açıklık' yalanıyla üzeri örtülmek isteniyor. 'Açıklık'sa; Lockheedler'den başlayarak tüm yolsuzluklarınızı açıklayın! 'Açıklık'sa; infazları, kayıpları, toplu mezarları açıklayın!

Ordudaki yolsuzluk yine tartışma konusu. Orta kademe subaylardan, en üst kademedeki kuvvet komutanlarına, generallere kadar bu batağın içinde oldukları örnekleriyle görüldü. Hatırlayalım.

Gölbaşı'ndaki Genelkurmay Özel Kuvvetler Tesisleri ihalesindeki yolsuzluktan dolayı açılan davaya 7 Ocak günü de-

vam edildi. 11'i halen görevde, 9'u emekli 20 subay ile askeriye'nin müteahhidi olarak bilinen Ali Osman Özmen'in de bulunduğu 18 sivilin yargılandığı davada, sözkonusu usulsüzlüklerin mali değeri 132 trilyonu buluyor. Üstelik Askeri Savcılık, Eski Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Şener Eruygur ile Tuğgeneral Yaşar Öney ve Tümgeneral Kenzi Suner hakkında Genelkurmay'dan soruşturma izni isterken, eski MGK Genel Sekreteri Org. Tuncer Kılınç için ise suçun zamanaşımına uğradığını belirtti. Yani **dört generalleri** de bu davaya dahil edin.

Bununla da bitmedi.

7 Ocak günkü duruşmada, Müteahhit Ali Osman Özmen, 'ağabeyim' dediği **Org. Tuncer Kılınç'a 150 bin dolar** borç verdiğini söyledi. Vah vah! Oligarşinin "Paşası"na emeklilik maaşı yetmemiş, ev almak için borç alacak, askeri inşaatların ihalesini alan birini bul-

muş demekki! Henüz borcunu ödemeyen Kılınç, (avanta geri ödenmez çünkü) Özmen'den almasının bir tesadüf olduğunu belirterek, "kime desem, 10 misli alırdım" dedi. Üniforma bu elbette, kimden istese alırdı anlı şanlı "paşa"! Üstelik öyle bir üniforma ki, değeri 320 bin dolar olan daireyi indirimli olarak 175 bin dolara alıyor.

Çocuklara masallar...

Katillerden Trilyonlar Esirgenir Mi Hiç!

Org. Tuncer Kılınç'ın "vatanseverlik" nutuklarını herkes hatırlar. İşte böyle vatanseverdirler. Vatanseverlikleri katliamcılık ve soygunculuktur. Halkın evlatlarını katleder, halkın parasını yerler.

Genelkurmay'ın Özel Kuvvetler'deki yolsuzlukları açıklamasındaki mantık, her şeyi açıkça gösteriyor. **Özel Kuvvetler'in o dönem devletin en gözde kurumu olduğunu** söyleyen Genelkurmay, onların her istediğine 'evet' denildiğini söylüyordu. Fransa'dan, İtalya'dan mermerler, mobilyalar... da dahildi bu isteklere.

Peki 'o dönem' hangi dönem? Özel Tim'in katliamlarının, kulak kesmelerinin, cesetleri panzerlere bağlayıp sürüklemelerinin, infazlarının, köy yakma ve boşaltmalarının, toplu mezarların en yoğun olduğu dönem.

İşte devletin "gözde" işleri bunlar. Bu suçları işleyen katil-

lerin her isteği yerine getirilirken, onlar da keselerini dolduruyordu. Hep yazdık; **katliamcılık ve soygunculuk** kardeşler!

İstanbul eski Sıkıyönetim Komutanı Faik Türün de, aynı dönemde İstanbul Emniyet Müdür Muavini olan Şükrü Balcı'nın yolsuzluklarının soruşturulmasını engellemeye çalışıyor ve "Balcı'nın aşırı sola karşı çok darbe vurmuş bir kimse olduğunu, **yolsuzluklarının duyulması halinde bunun sol mihraklarca istismar edilebileceğini söylüyordu.**" Balcı, 12 Eylül'cü paşalarla da içli dışlıydı. Onlar da bu rüşvet çarkından nasipleniyorlardı. (NOKTA Dergisi Özel Eki, aktaran Haklıyız Kazanacağız)

Mantık ve işleyiş hiç değişmedi; dün de "terör" demagogisi hırsızlıkların, yolsuzlukların üzerini örtmenin aracıydı, bugün de böyle.

"Açıklık"sa Lockheed'i Soruşturabilir Misiniz?

Şimdi Genelkurmay "açıklık" havası estirmek istiyor. Dünyada benzeri az bulunur şekilde holding sahibi olan ordunun, yolsuzlukların üzerine gittiği yalanı yayılıyor.

"Açıklık", çürümüş ordunun en son sözünü edeceği şey. Infazları, kayıpları, toplu mezarları açıklayabilirler mi örneğin? Katliamcılıkta olduğu gibi, yolsuzluklar konusunda da asla "açık" olamazlar. Yolsuzluklar sözkonusu olduğunda dipsiz bir kuyudur ordu. "Vatan millet" edebiyatı arkasına gizlenerek, terör demagogisi yaparak, her türlü yolsuzluk onyıllardır yaşama geçirilmektedir. Dönemsel olarak da üç beş subayı yargılama numarası ile gerçekler küllenmektedir.

Daha geçtiğimiz yıl, Meclis Yolsuzlukları Araştırma Ko-

misyonu, Türk Hava Kuvvetleri için 1,5 milyar dolarlık Havadan Erken Uyarı ve Kontrol Uçağı (AWACS) alımıyla ilgili belgeleri istediğinde bu belgeler, “**yabancı uyruklu firmanın ticari sırrı**” diye verilmedi. Sakladıkları sır, Amerikan Boeing Tekeli’nin sırrıydı. Ama fark etmezdi, Emperyalist tekelin sırrı, generallerin sırrı sayılırdı. Birlikte soyuyor, soygun düzeninin bekaası için katlediyorlardı. “Sır”dı, çünkü o “sırrın” altında bir kalem darbesiyle “götürülen” yarım milyar dolarlık bir servet vardı.

Ordunun silah tekelleriyle ilgili tüm ihaleleri şaibelidir. Kimisi alenileşir, çoğu gizli kalır. Alenileşenlerin en ünlülerinden biri ise, uluslararası düzeydeki Lockheed skandalıdır.

Türkiye’nin de olduğu birçok ülkede, Lockheed’ten alınan rüşvetlerle F-16 uçaklarının satın alındığı ortaya çıkmıştı. Başta **Tahsin ŞAHİNKAYA** olmak üzere generallerin rüşvet yedikleri belgelerle sergilendi. Şahinkaya’yı hatırlamayanlar için hatırlatalım. “Terör, anarşi” demagogileri ile 12 Eylül’de darbe yapan 5 generalden birisidir. Buna

Yargılanan generallerden biri de eski Deniz Kuvvetleri Komutanı İlhami Erdil. Kuzey Deniz Saha Komutanlığı’nın trilyonluk ihale yolsuzluğu nedeniyle Albay Bahri Mısırlı’nın da yer aldığı askerler yargılanırken, İlhami Erdil’in, 1999 ve Mayıs 2002 arasında yapılan ihalelerin kızı ve emir subayının kardeşine verilmesi için sürekli baskı yaptığı ortaya çıktı.

rağmen hiçbir soruşturma yapılmadı. Rüşvet uluslararası düzeydeydi, bir çok ülkede soruşturuldu, hatta Japon başbakanını bu yüzden intihara teşebbüs etti. Ve Türkiye, Lockheed skandalının **soruşturulmadığı** iki ülkeden birisi olarak tarihe geçti. Ordu katletmeye ve soymaya devam etti.

“Açıklık”tan söz eden Genelkurmay samimiye, işte en büyük rüşvet olayı. Ama soruşturamaz. Bu düzenin daha onlarca komutanının adıyla anılan yolsuzluk vardır.

Müteahhitten “borç” adı altında rüşvet alıp yüzbinlerce dolara lüks ev satın alan Org. Tuncer Kılınç’ın “Alırsın mürekkebi, kâğıdı, basarsın parayı. Bizim elimizde olsa darphaneyi 24 saat çalıştırınız...” diyerek, karşılıksız para basmayı aleni savunduğu bir ülke burası. Kimse sormadı Kılınç’a o zaman. Soramazdı. Çünkü 12 Eylül cuntasının generallerinin 200 milyardan fazla karşılıksız para bastığı ve bunu kayıtlara geçirmedeği bir ülke burası. Bizzat ÖZAL’ın cunta dönemi başbakanı Bülent Ulusu’yu bu sahtekarlıkla suçlaması da yargılanmalarını sağlamadı.

Genelkurmay, hayali ihracatçılar, kaçakçılarla sarmaş dolaş olan Necdet Üruğlar’ı, Maraş’ı beyliği haline getirerek esnafı haraca kesen Yusuf Haznedaroğlular’ı soruşturabilir mi? Kenan Evren’in lüks daireleri kira parasına “satın aldığı” bilinirken, kim Kılınç’a laf söyleyebilir ki! Bir yılda oğlunu armatör, karısını fabrikalara ortak yapan cunta üyeleri gelip geçmişken, İlhami Erdil niye aynı yolu tutmasın ki! Bu ülkenin generalleri ‘dünyanın en zengin generalleri’ listesine girme şerefine nail olurken, emekli olan bütün generallerin holdinglere kapağı atması “ordu terbiyesi” haline gelmişken,

Lockheed ve Cuntacı General

Lockheed olayı, oligarşinin “kendi uçağımızı kendimiz yapıyoruz” dediği F-16’ların hikayesidir. F-16’ların aksamı büyük ölçüde ABD’den geliyor. Ankara’daki TAI tesislerinde monte ediliyor. Uçaklar Türkiye’nin mi oluyor dersiniz böylece? Hayır olmuyor. Uçak kağıt üzerinde TAI’den Lockheed’e oradan da yüzde 60 kârla ABD Hava Kuvvetleri’ne satılmış gösteriliyor. ABD Hava Kuvvetleri de yüzde 15 garanti payını ekleyerek uçağı Türkiye’ye satıyor. Tabii uçak o sırada TAI’nın (Ankara) hangarında durup durmakta, kârlar kağıt üzerinde eklenip rakamlar kağıt üzerinde büyümekte... Şahinkaya’nın adının geçtiği bu büyük soygunda Türkiye her F-16 için ABD’ye kaç para ödüyordu dersiniz? Tam 30 milyon dolar... Hakkında daha başka onlarca yolsuzluk iddiası bulunan ve Anayasanın cuntacıları koruyan maddesi nedeniyle yargılanamayan Şahinkaya’nın bu yolsuzlukta doğrudan cebine indirdiği 1.4 milyon dolarlık “komisyon” olduğu bilinmekte.

hava kuvvetlerinin uçak hangarlarında tavukçuluk yapan cunta üyeleri el üstünde tutulurken, “açıklık” yalanlarına kimi inandırabilirler?

OYAK Varken “Küçük” Yolsuzluklar ‘Hiç’tir!

Sabancı ve Koç gibi tekel-lerle boy ölçüşecek duruma gelen, batık bankaları satın alan ve “artık Türkiye’ye sığmıyoruz” diyen OYAK nasıl bu hale geldi? “Ordu mensupları’nın sosyal yardımlaşma kurumu” olarak kurulup, nasıl en büyük tekeller arasına girdi? Onyıllar boyu hiçbir denetimden geçmeyen, vergi muafiyetleri bulunan OYAK bile, or-

Evet! 'Ahtapot Gibi'... Ve Bu Sizin Düzeniniz

Tercüman Gazetesi, attığı manşetle, son bir haftada ortaya çıkan yolsuzlukları sıraladı. CHP'deki rüşvet tartışması, Tuncer Kılınc, dolandırıcılıktan cezası bulunan Milli Savunma Eski Bakanı Ercan Vuralhan'ın tutuklanması, hortumcu Murat Demirel'in Bulgaristan'a kaçarken yakalanıp bunu, "yılbaşı kutluyorduk" diye yüzüstü açıklaması bu olaylardan bazıları.

AKP yalakası Tercüman, iktidarın yolsuzluklarla mücadele yalanına destek için yayınlıyor bunları. Oysa "ahtapot gibi" manşetinin altında sıralanması gereken başlıklardan biri de, AKP hükümetinin bakanlarının, milletvekillerinin yolsuzluk sanığı olması ve dokunulmazlıklara sığınmalarıdır.

Kokuşmuş düzenin tablosudur bu. Ordusundan siyasetine, patronlarından bürokratlarına, polisine kadar bu batağın içindedirler.

dunun nasıl sermaye ile içli dışlı olduğunu gösterir. Sermaye ile içli dışlı olan, bataklığın da içindedir. Kapitalizm vur-gun-çıkarcı-haksız kazanç düzenidir. Türkiye kapitalizmin çarpık geliştiği bir ülke olarak vur-gunun, çıkarıcılığın, haksız ka-

zancın, soygun ve talanın çok daha kaba ve aleni olarak yapıldığı bir ülkedir.

Emperyalist tekellerin yayını Financial Times Gazetesi'nin 10 Ekim 2001 tarihli nüshasındaki bir haberde, OYAK'ı anlatırken, "Türk Or-

dusu yalnızca NATO'nun en büyük ikinci ordusuna değil, aynı zamanda ülkenin en başarılı iş imparatorluklarından birine sahip" demektedir.

Şubat 2001'deki büyük ekonomik kriz dahi OYAK'ı etkilemedi ve büyük tekellerle kıyasla en büyük kârı onlar elde ettiler. Bu kriz sürecinde üstelik, hepsi el konulan bankalardan olan Etibank, Sümerbank, Egebank, Kentbank, Yurtbank, Yaşarbank ve Bank Kapital, OYAK'ın eline geçti. Bugün Türkiye'nin en büyük bankalarından biri olan OYAK Bank böyle ortaya çıktı.

Kapitalizm, inceltirilmiş ya da en kaba halleriyle, yolsuzluk düzenidir. Böyle bir sistemin bekaası için katliamlar yapan, halkı düşman gören bir ordu da elbette bu bataklığın tam ortasında yer alacaktır. Sözde yargılamalar bu pisliğin üzerini örtemez.

Sayı 141

22

16 Ocak
2005

İlaç Yolsuzluğu Yetmez Sisteme Bakın!

Paralı sağlık en büyük yolsuzluk ve alçaklıktır

Maliye Bakanlığı, Neşter davası olarak bilinen yolsuzluk davasına konu olan, sosyal güvenlik kuruluşlarına malzeme alımında, devletin 2 trilyon 382 milyar lira zarara uğratıldığını tespit etti. Raporda, bir malzemenin normal değerinin on katına satıldığı belirtildi.

SSK işte böyle zarar ettiriliyor. Sonra da peşkeşe açılıyor. Çürüten düzende sağlık tek yer yok! Kaldı ki, en büyük yolsuzluk ve alçaklık sağlık hizmetlerinin paralı olmasıdır. Bütün kapitalist ülkelerde böyledir, ülkemizde ise katmerlidir. Bir de, tek kuruş para alınmayan, halkın sağlığının her şeyin üzerinde tutulduğu sosyalizm var. Küba sağlık sistemi bunun örneğidir. Küba, şimdi Venezuela'da bu sistemi inşaa ederek milyonlarca yoksulun parasız sağlık hizmetine kavuşmasını sağlıyor.

Tek tek yolsuzlukları değil, işte bu gerçekleri tartışın!

Kapitalizm Öldürüyor

Dilovası halkı, insanı ve doğayı zehirleyen fabrikalara öfkeli

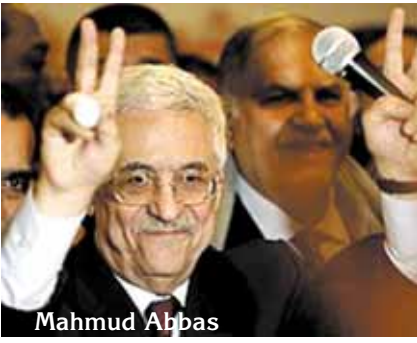
Kocaeli'nin Gebze İlçesi Dilovası Beldesi'nde, hava kirliliği yüzünden kanser vakalarının artması üzerine, halk 9 Ocak günü bir eylem düzenleyerek patronları ve hükümeti protesto etti. Belediye önünde yapılan mitinge katılan bin kişi, "Kansersiz Bir Hayat", "Sağlıklı Bir Yaşam İstiyoruz" gibi pankartlar taşıdı ve beldeyi yaşanamaz hale getiren sanayi kuruluşlarını protesto etti.

Hava kirliliği nedeniyle son on yılda kanser olup hayatını kaybeden 476 kişi anılırken, Tuncer Kılıç isimli akciğer kanseri bir kişi, "durumumuz Avrupa Birliği'nden daha önemlidir. Çünkü burada bizlerin hayatı söz konusudur." diyerek iktidarın çözüm bulmamasını eleştirdi.

Kapitalizm Yoksullaştırıyor

Halk yoksullaşıyor tekeller büyüyor

Türkiye Kamu-Sen aralık ayında yoksulluk sınırını 1 milyar 759 milyon lira (bin 759 YTL), açlık sınırını ise 658 milyon 399 bin lira (658 YTL) olarak açıkladı. Buna göre, dört kişilik bir ailenin asgari geçim haddi bir önceki aya göre yüzde 0.75 oranında arttı. Tekeller büyüdükçe halk yoksullaşmaya devam ediyor.

Mahmud Abbas

Ebu Mazen Devlet Başkanı Seçildi

FHKC savaşçıları

Emperyalizm ve Siyonizmin Dayattığı “Barış” Yolu Mu, İntifada Mı?

9 Ocak günü yapılan Filistin Devlet Başkanlığı seçimi sonucunda Mahmud Abbas'ın (Ebu Mazen), oyların yüzde 66.3'ünü aldığı açıklandı. Abbas'ın karşısındaki en güçlü aday olan, bağımsız Mustafa Barguti ise yüzde 20'nin üzerinde oy aldı. Hamas ve FHKC'nin boykot ettiği seçime yüzde 66 oranında katılım sağlandı. El Fetih'in kurucuları arasında yer alan Ebu Mazen, halen Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) başkanlığını sürdürüyordu.

Abbas seçim zaferini ilan ettiği konuşmasında, bu sonucu Yaser Arafat'ın anısına, Filistin halkına, İsrail ile çatışmalarda ölenlere ve İsrail hapishanelerindeki binlerce Filistinli'ye adanmış dedi. Hamas Batı Şeria lideri Şeyh Hasan Yusuf ise, Filistin halkının seçimine saygı duyduklarını, ancak Ebu Mazen'in aldığı oy ve seçime katılım itibarıyla Filistinlilerin yaklaşık yüzde 35'inin desteğini sağladığını söyledi.

Filistin halkının direnişini tasfiye etmek için, teslimiyet anlamına gelen barışı dayatma manevraları yapanlar ise, sevinen açıklamalar yaptılar. Seçim sürecinde de kan dökmeye devam eden, Barguti gibi adayları gözaltına alan İsrail, “Abbas'ın barış çağrısını başlatmasını umuyoruz” açıklamasını yaparken, Bush sonucu “cesaret verici” buldu. Avrupa Birliği adına konuşan Javier Solana ise, “Bu tarihi bir an” dedi.

Peki neden bu sevinç ve Ebu Mazen hangi yolu tutacak; Oslo'nun, Camp David teslimiyet dayat-

masının yolunu mu, direniş yolunu mu?

Emperyalistler ve siyonistler bu açıklamalarla Arafat'ın “barışın önünde engel olduğu, bu engelin kalktığı” havasını yaymak istiyorlar. Yani, ülkemizdeki burjuva basının da göstermek istediği gibi, “çözüm tükayan” Arafat'tı... Oysa bir dönem de Arafat'a bu misyon yüklenmiş, “şiddet yanlılarına karşı” uzlaşmacı ilan edilmişti. Hatta hatırlanır, “Nobel Barış Ödülü”nü de emperyalistler vermişti Arafat'a.

Dayatılan öyle bir “barış” ki, Oslo'ya imza atan Arafat dahi Camp David'deki bu tuzaktan uzak durdu. Kaldı ki, bunu direnen bir halka kabul ettirmesi de mümkün değildi. Ebu Mazen için ise hiç mümkün değildir. Buna rağmen, Arafat'ın ölümünden önce zorla başbakan yaptıkları Ebu Mazen'i Filistin halkına dayattılar.

Emperyalistler ve siyonistlerin hesabı şu: Ebu Mazen'in teslimiyet barışını kendi halkına karşı savaşmayı da göze alarak kabul etmesi. Bu olmadığında da, “bakın biz barıştan yana olduk, Filistin kabul etmedi” propagandası ile işgali, terörü meşrulaştırmak.

Ebu Mazen'in tavrından öte, gelişmeleri belirleyecek olan, Filistin halk gerçeği ve intifada olacaktır. Ebu Mazen'in hangi yolu tutacağını ise göreceğiz. Ancak şunu şimdiden belirtelim ki, Ebu Mazen'in de İntifadaya, direniş güçlerine rağmen hareket etmesi, şu anki dengeler itibarıyla mümkün görünmemektedir.

Sayı 141

23

16 Ocak
2005

Koordinasyon'dan İsrail Ziyaretine Protesto

8 Ocak günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir basın açıklaması yapan Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu, Dışişleri Bakanı Gül'ün İsrail ziyaretini AKP'nin İsrail'e desteği olarak niteledi. Aralarında HÖC'ün de yer aldığı Koordinasyon bileşenleri, “İsrail'de El Sıkışanlar Ortadoğu'daki Katliamı Onaylıyor” pankartı açtılar ve “Abdullah Gül İsrail'de, Filistin'de katliamlar sürüyor” dövizleri taşıdılar.

Koordinasyon adına açıklamayı okuyan Çetin Poyraz, “AKP hükümeti, İsrail ile girdiği bu sıcak temasla, Filistin'de devam eden siyonist işgalci katliama onay verdiğini bir kez daha açıktan ilan etmiş oldu” dedi. Türkiye'nin ABD ve İsrail ile ortak bir askeri tatbikat gerçekleştireceğini hatırlatan Poyraz, “Bu tatbikat, stratejik suç ortaklığını açıkça göstermektedir”

şeklinde konuştu.

Eylem, “Kahrolsun İsrail Siyonizmi, Kahrolsun ABD Emperyalizmi ve İşgale Değil, Direniş Destek” sloganlarıyla sona erdi.

Askeri, Siyasi İnisiyatif Direnişin Elinde

Ne kontralar ne seçim bu gerçeği değiştiremeyecek

İşgalcilerin ve işbirlikçilerinin 30 Ocak'ta yapılmasını planladıkları seçim oyunu yaklaşırken, direnişin şiddeti daha da arttı. Her gün gerçekleştirilen yüzlerce saldırıda onlarca işgalci ve işbirlikçi ordu-polis elemanı öldürülüyor. Direnişin en güçlü olduğu bölge olan El Anbar eyaletinde olduğu gibi, seçim için çalışan komisyonun üyeleri istifa ederek saklanmak zorunda kalıyorlar. İşgale en çok asker veren ülkelerden biri olan Ukrayna Parlamentosu, yedi askerinin öldürülmesinin ardından Irak'ta bulunan askerlerin çekilmesi çağrısında bulunuyor.

Seçimi yapıp yapamayacakları konusunda hem işgalciler, hem Irak'taki işbirlikçileri, hem de Türkiye gibi "Irak dışındaki" işbirlikçileri de kaygılı. Bu nedenle, seçimleri boykot ederek direnişe açık destek sunan sünni partiyi ikna etmek için çaba harcıyorlar. Ortadoğu'ya Amerikan çıkarları için gezi yapan **Abdullah Gül**, AKP meclis grubundaki konuşmasında sünni müslümanlara *"siyasi sürecin dışında bir kez kalırsanız sonra ilelebet böyle kalırsınız"* çağrısı yaptı. Elbette bir işbirlikçinin Kurtuluş Savaşı'nı, direnişin zaferini düşünmesi mümkün değil. O, her koşulda işgalcinin kazanacağına inanmış, tüm hesaplarını bunun üzerine yapmış ve direnenlere de "direnmeyin, siz de işbirliği yapın, koltuk kapın" çağrısı yapıyor. Ne onursuz bir beyin!

Oysa, uzun süredir yaşanan ve son süreçte perçinlenen gerçeği herkes görüyor.

Irak'ta inisiyatif, direniş güçlerinin elinde.

Amerikalı komutanın Newsweek Dergisi'ne yaptığı açıklamalar ve **"Salvador Seçeneği"** diye ifade edilen kontra örgütlenmeler oluşturulması, işgalcilerin nasıl bir çıkmaz içinde olduklarının da ifadesidir.

İşgalciler kendi üslerini dahi koruyamıyor. Kukla valiler, emniyet müdürleri, üst düzey askerleri, siyasetçileri en tepeden darbeler yiyor. İki yıldır ise kukla bir ordu, polis gücü dahi yaratamadılar. Kurmaya çalıştıkları sözde Irak güvenlik gücü her gün büyük darbeler yiyor ve artan büyük korku ile birlikte firarlar, direniş saflarına katılmalar artıyor. İşgalcinin kayıpları ise, resmi rakamlarla 1400'den fazla ölü, çoğu savaşa geri dönemeyecek şekilde 10 binden fazla yaralıyı bulmuş durumda. Düşünün ki, 150 bine yakın bir güçle, "yenilmez, önüne geçilemez" ilan edilen devasa bir silah teknolojiyle Irak'a giren dünyanın süper gücü yaşıyor

bunları.

İşte bu halkların gücüdür. Asıl yenilmez olan bu güçtür. Ne pahasına olursa olsun, üç beş sandıkta dahi olsa bir seçim yaparak, "işte Irak'a demokrasi getirdik" yalanına sığınma hesapları yapan işgalciler yanıldıklarını görmeye devam edecekler.

Ancak şu da bir gerçek ki, direniş açısından en tehlikeli durum olan Sünni Araplarla Şiiler arasında yaşanacak bir çatışmanın zeminini de bu süreç olgunlaştıracaktır. Tüm hesaplarını seçim üzerine yapan Şiiler, bu nedenle işgalcilerle işbirliği halindedir. Emperyalizmin halkları birbirine kırdırma taktikğine gerektiğinde başvuracağını ise söylemeye gerek dahi yoktur.

Felluce Katliamı Geri Tepti

Şimdi "Salvador Seçeneği"

Felluce katliamı, direnişe ve direnişe destek veren halka büyük bir gözdağıydı. Geri tepti. Bu gerçek işgalciler tarafından da bugün kabul edilmek zorunda kalınmıştır. Bütün sansür duvarlarına karşın **Felluce sokaklarından direnişçilerin silah sesleri** dünyaya yayılırken, işgalciler bir kez daha katletmekle tüketemeyeceklerini, bombalarla bağım-sızlık savaşını boğamayacaklarını anlamak zorunda kaldılar. Üstelik direniş çok daha geniş bir alana yayıldı. Aktif direnişçiler ve direnişe katılan, çeşitli biçimlerde destek verenlerin sayısının 200 bine yükseldiğini yine işgalciler açıklamak zorunda kaldılar.

Irak'ta en bilinen, en klasik sömürgeci emperyalist yöntemler birer birer devreye sokuluyor. Kontrgerilla örgütlenmeleri de bunların başında yer alıyor.

Amerikan Newsweek Dergisi'ne konuşan bir ABD ordu komutanı **direnişçiler karşısında savunma durumunda olduklarını ve kaybettiklerini** söyleyerek, *"saldırına geçmenin bir yolunu bulmamız gerek."* şeklinde konuştu. Peki nedir bu yol? "Salvador Seçeneği"!

El Salvador'da devrimci gerillalara karşı Amerikan emperyalizminin 1980'lerde yürüttüğü, kaçırma, kaybetme, kitle katliamları yapma gibi yöntemlerin kullanıldığı kontrgerilla taktiklerini kullanacak ölüm mangaları. ABD tarafından kurulan ve finanse edilen (İrangate skandalı, nasıl finanse edildiğini de göstermişti) ölüm mangaları binlerce köylüyü katletmişti. Ve bu kanlı katliamların mi-

marları bugün Bush yönetiminin içinde bulunuyorlar.

Hala anlamayanlara emperyalizm kendini anlata-maya devam ediyor ve tarihinin en kanlı ve kara sayfaları arasında yer alan kontra örgütlenmelerini gündeme getiriyor. Newsweek haberine göre, Irak Büyükelçisi olan sömürge valisi John Negroponte, Pentagon, kukla Başbakan İyad Allavi ölüm mangalarının kurulmasını savunuyor. El Salvador'da "milliyetçi"lerden oluşturulan bu mangaların Irak'ta ise ABD Özel Kuvvetler'i öncülüğünde Kürtler ve Şiilerden oluşturulması yine haberde geçiyor. İşbirlikçiliğin ulaşabileceği son noktaya geliniyor.

Benzeri ölüm mangalarını Honduras'ta örgütleyen ve binlerce insanın ölümünden sorumlu olan Negroponte'nin bu konudaki tecrübesi açık ve Irak'a gönderilmesi de bu kanlı tecrübeye dayanıyor.

Irak Halkı Direniyor, İşbirlikçi AKP İşgalciye Pazarlık Masasında

Irak'ta bunlar yaşanırken, Amerika'nın Irak'taki işgal orduları komutanı General Abizaid Türkiye'deydi. Ondan iki gün önce de Amerika'nın Avrupa komutanı Jones gelmişti.

Orgeneral Abizaid, yanında kukla bir Iraklı yetkili ile geldiği ülkemizde, hükümetle ve Genelkurmay ile görüştü. Oligarşi, Kuzey Irak'ta Kongra-Gel güçlerinin tasfiyesini isterken, ABD İncirlik'i daha aktif kullanma yönünde bilinen ısrarını yineledi. Bu yansıyan gündemlerin dışında oligarşi hangi tavizleri verdi, işgalciye hangi desteği sundu, bunlar henüz net değil. Ama şu bir gerçek ki, AKP işbirlikçilik batağındadır. Irak'ta dökülen her damla kandan sorumludurlar.

Ama ne işgalcinin ölüm mangaları, seçim oyunu ve katliamları, ne de AKP'nin işgalciye desteği, direnişi zayıflatamaz. Irak'ın, Ortadoğu'nun geleceğini direniş belirleyecektir, masa başı hesapları değil...

"Irak büyük bir pazar vazgeçmeyiz" diyen iktidarın katlettiği emekçilerin anaları, eşleri, kardeşleri Ankara'daydı...

AKP'nin tekellerin rantı ve işgalciye lojistik destek için ölüme gönderdiği şoförlerin aileleri 10 Ocak'ta Ankara'daydı. Halkevleri Genel Merkezi'nin ardından "AKP Amerikan Taşeronluğuna Son Ver" dövizleri ile meclise giden aileler, TBMM Başkanvekili Ali Dinçer ile CHP Grup Başkanvekili Haluk Koç'u ziyaret ettiler. Toplanan 20 bin imza meclise teslim edildi.

AKP bu suçu asla unutturamayacak!

Fatimalar'ın Direnişi Yenilmez

Ebu Garib işkencelerini dünyaya duyurmak için yazdığı mektubu herkes hatırlayacaktır. Ebu Garib'de tecavüze uğrayan genç kızların ve erkeklerin çığlığıydı. Önce Nur'dan sonra Fatima'dan yükselmisti bu çığlıklar.

Yaşadıkları zulmü, tecavüzleri anlattıktan sonra haykırıyordu Fatima: "Kardeşlerim Allah rızası için nîdamıza karşılık verin ve bizi onlarla birlikte öldürün!"

Çaresizlikten değil, işgalciye duyulan büyük öfkeden bu çağrı... 11 Ocak günü Fatima'nın vatanı için şehit düştüğü haberi geldi. Serbest bırakılan Fatima 4 direnişçi ile birlikte ABD askerlerine düzenledikleri saldırıda yaşamını yitirdi.

Direniş neden bitmez, halk neden yenilmez, işgalci neden başarılı olamaz, tüm bu soruların cevabı Fatima'dadır. Ebu Garibler, bombardımanlar, katliamlar, aşağılamalar yer etmiştir halkın belleğinde. Büyük bir öfke birikmiştir her an işgalcinin suratına patlayan. Öfke vatanseverlikle buluşarak işgale direniş haline gelmiştir.

İşte Fatima'nın mektubundan bir bölüm:

"Kardeşlerim... Size neler anlatsam! Karınlarımızın domuzların ve maymunların piçleri ile dolu olduğunu mu? Yoksa, onların vücutlarımızı kirlettiğini, yüzlerimize tükürdüklerini ve göğüslerimizdeki Kur'an'ı paramparça ettiklerini mi anlatayım!

İçinde bulunduğumuz durumu düşünebiliyor musunuz? Hakikaten bize hâlâ neler yapıldığını bilmiyor musunuz? Bu zindanda hiçbir gece geçmiyor ki, bu domuz sürüsünün azgın şehvetleri vücudumuzu yıpratmasın. Bekaretimizi bozdular... Allah'tan korkun ve bizi bu canilerle birlikte öldürün... Onlarla birlikte duvarları üzerimize yıkın... Bizden faydalanmalarına ve tecavüz etmelerine imkân tanımayın.

Ben din kardeşiniz Fatima, bir günde 9 kez bana tecavüz ettiler. Düşünün gözlerinizin önünde kız kardeşinize tecavüz ediliyor! Niçin benim de sizin kız kardeşiniz olduğunuzu tasavvur etmiyorsunuz?

Benimle birlikte bu kara zindanda evlenmemiş 13 kız kardeşiniz daha bulunuyor. Hepimize bu kahpe duvarlar arasında tecavüz ediliyor... Hâlâ çığlıklarımızı ıstırmıyor musunuz?... Buradaki kız kardeşlerinizden (yaşadıklarına) tahammül edemeyen bacınız başını zindanın duvarlarına vura vura öldü. Nîdamıza karşılık verin ve bizi onlarla birlikte öldürün!"

**Fatimalar, onur, namus ve
bağımsızlık savaşının içinde**

Anamız amele sınıfıdır Yurdumuz bütün cihandır bizim Hazırlandık son kanlı kavgaya Başta bayrağımız **LENİNİZM** **BAYRAĞINI YÜKSELT**

Vladimir İlyiç Ulyanov veya herkesin bildiği kısa adıyla Lenin, 21 Ocak 1924'te öldü. Leninizm 80 yıldır devrimcilerin kılavuzu olmaya devam ediyor. Bazıları Leninizmin de öldüğünü iddia ediyor. "Ölüm tarihi" konusunda ise iddialar muhtelif; kimileri, Lenin'le birlikte Leninizmin de öldüğünü söylüyor. Kimilerine göre ise Leninizmin ölüm tarihi Berlin duvarının yıkılışı veya SSCB'nin dağılması... Kim bu "kimileri" diyeceksiniz?

"Kimileri"nin içinde burjuvazi de var, "sol" da. Burjuvazi, Lenin heykellerini yıkarken, solun bir kısmı da kendi beyinlerindeki Leninizmi yıkmakla meşguldü. Burjuvazi Lenin'in Kremlin'deki mozolesinden bile kaldırılmasına çalışırken, onlar kitaplarındaki devlet ve devrim, proletarya diktatörlüğü teorilerini ayıklıyor, yeni açılımlar yapıyordu. Aynı günlerde, aynı gelişmelerin etkisi altında...

Ne diyebilirlerdi Lenin'e?

Lenin'e söylenecek her şey, ya **burjuvazinin**, ya da **dönek Kautskyler'in**, **revizyonist Bernsteiner'in** **cephaneliğinden** alınacaktı. Öyle de yaptılar. Sonuçta öyle bir noktaya geldiler ki, Lenin'in proletarya diktatörlüğüyle, Hitler'in faşist diktatörlüğünü aynı kefeyle koydular. Neticede "o da diktatörlük, o da diktatörlük" değil miydi?! Bunu söylerken övgüler düzdükleri, zaferini ilan ettikleri burjuva demokrasisinin de özünde bir **burjuva diktatörlüğü** olduğunu görmezden geldiler.

Leninizmin evrensel tezlerini unutunca böyle olması da kaçınılmazdı.

Leninizm nedir?

En özet tanımıyla; **Leninizm**, **emperyalizm döneminin Marksizmdir**. Leninizmin **evrensel** ilkeleri de, emperyalizm, devrim, parti ve devlet konularına ilişkindir. Bu ilkelerin tarihsel hükmüne ilişkin Mahir Çayan şöyle der: "**emperyalist dönemin Marksizmi olan Leni-**

nizmin evrensel tezleri, emperyalizm bir sistem olarak çökene kadar geçerlidir."

Bundan dolayıdır ki, Leninizmin evrensel ilkelerini inkar edenlerin yaptığı ilk iş, emperyalizmin değiştiğini ileri sürmek olmuştur. Revizyonistlerin ve reformistlerin yaptığı genellikle budur. Emperyalizmin değiştiğine ilişkin tezleri, her seferinde bizzat emperyalizm tarafından yalanlanmıştır ama onlar değişik dönemlerde, değişik tezlerle bu sapmayı sürdürmüşlerdir.

Bundan 35 yıl önce, Mahir Çayan, soldaki revizyonizme karşı "**emperyalizmin özünün değişmediğini, bu bakımdan Leninizmin evrensel tezlerinin geçerli olduğunu**" anlatıyordu. 35 yıl sonra biz, reformizme aynı şeyleri anlatıyoruz. ÖDP ve benzeri reformist kesimlere AB'nin özünde bir emperyalist olduğunu, Kürt milliyetçiliğine ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesinin "demokratik" bir içerik taşıyamayacağını, çünkü onun da bir emperyalist olduğunu ve emperyalizmin özde hiçbir biçimde değişmediğini hatırlatıyoruz. Her dönemdeki Leninizm inkarcılarının ortak noktası ise, **barışçıl, pasifist** cepheye yazılmış olmalarıdır. Başka deyişle, devrimden vazgeçen, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaştan yan çizen, Leninizmden de vazgeçiyor.

Sadece revizyonizmin, reformizmin değil, soldaki oportünizmin ortaya çıkışında da Leninizmin yanlış değerlendirilmesi vardır. Soldaki oportünizm de Lenin'in bütün görüşlerini "evrensel ilkeler" olarak ele alır ve onu şablonlaştırır. Oportünizm bu çarpık Leninizm kavrayışıyla yıllarca silahlı mücadelenin temel alınmasına karşı çıkmıştır. Niye? Çünkü Lenin'de böyle bir temel mücadele biçimi yoktur. Oportünizm de, emperyalizmin, özü değişmemekle birlikte, ilişki ve sömürü biçimlerindeki değişiklikleri görmez.

Lenin'in ilkeleri ve büyük eseri

Lenin, 10 Nisan 1870'de Rusya'nın Simbirsk eyaletinde doğdu. Lenin'in ağabeyi Aleksandr, Çarlık yönetimine karşı savaştan Narodnikler'in üyesiydi ve eylemlerinden dolayı idam edilmiş-

Sayı 141

26

16 Ocak
2005

ti. Lenin'in devrimcileşmesinde bunun önemli bir rolü olmuştur. Ama Lenin bir Narodnik olmadı. Kitlevi bir karakter taşımayan Narodnikler'in tarzı yerine, o, Marksizmi çağına uyarlayan, işçi sınıfını ve köylülüğü örgütlemeyi esas alan bir devrimci olacaktı.

Hukuk Fakültesi birinci sınıfındayken bir eylem nedeniyle gözaltına alınan Lenin, sorgusunu yapan polis şefinin, "karşınızda bir duvar varken ayaklanıyorsunuz" sözleri karşısında şu cevabı vermişti: "Çürük bir duvar, bir itelerseniz, yerle bir olur."

Bundan sonraki tüm çabası, o duvarı iteleyecek örgütü yaratmaya yönelikti. Bugün Leninizmin evrensel ilkelerinden biri olarak kabul ettiğimiz düşüncesi oydu ki; "Proletaryanın siyasi partisi olmadan proletarya devrimi olamaz." Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (RSDİP) veya daha tanınmış kısa adıyla **Bolşevik Partisi** işte onun bu düşüncesinin ürünüydü. Kıran kırana bir mücadele içindeki devrimci bir partinin ilkele ve işleyişi de Bolşevik Partisi'yle şekillendi.

1917 Ekim Devrimi'ne kadar yenilgilerden, ihanetlerden geçen bir yol, Lenin önderliğinde katedildi. Emperyalizm döneminde burjuvazinin ilerici niteliğini kaybettiği, bu yüzden proletaryanın ikili devrimci görevle karşı karşıya olduğunu ortaya koyarak, **Kesintisiz Devrim**'i formüle etti. Devlet ve devrim ilişkisinde, devrimin mevcut devlet cihazını parçalamaksızın mümkün olamayacağını açıklığa kavuşturdu. Halk için en geniş demokrasi demek olan Sosyalist devletin, aynı zamanda karşı-devrime karşı bir **proletarya diktatörlüğü** olması gerektiğini ortaya koydu. 1917 Ekim Devrimi, sosyalizmi teori-den, umut ve hayalden gerçeğe dönüştüren ve onun öngörülerini görkemli biçimde kanıtlayan büyük eserdir.

Sosyalizm için, kurtuluş için, Leninizm bayrağını yükseltmeliyiz!

Lenin'in evrensel tezleri, yalnız 1917 Devrimi içinde değil, 1900'lü yılların 2000'li yıllara akışında da, her dönemeç noktasında yeniden kanıtlandı. 1916'da yazdığı "**Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması**" adlı eseri, hala emperyalizm üzerine en temel açıklayıcı metinlerden biridir. Mevcut devlet mekanizmasının parçalanmadığı hiçbir durumda kurtuluşa ulaşılamadığı defalarca kanıtlandı. "**Tek yol devrim**" sloganında somutlanıyor Leninizm.

Leninizmin ilkelerine daha sıkı sarılınmalıdır. Fakat burada Leninizmin yaşatılması konusunda bir diğer noktanın altını çizmek istiyoruz;

'Ölümler bizi uyarıyor'

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg ölümlerinin 89. yıldönümünde 9 Ocak'ta Berlin'de yapılan büyük bir gösteriyle anıldı. Karl ve Rosa'nın, üzerinde "**Ölümler bizi uyarıyor**" yazılı anıt mezarının başında dünyanın birçok ülkesinden devrimci örgütlerin temsilcileri ve onbinlerce Alman toplandı.

"**Ölümler uyarıyor**"du; burjuvazinin "sosyal-demokrat" maskesinin bile ne kadar katliamcı olduğunu hatırlatıyordu Rosa ve Karl. "**Ölümler uyarıyor**"du; sosyalizmden başka kurtuluş olmadığını ve sosyalizm için tek yolun savaşmak olduğunu anlatıyorlardı.

Yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı gösteride, Alman emperyalizminin "sosyal reform" adı altında emekçilere yönelik saldırılarına karşı protestolar öne çıktı. Almanya'nın çeşitli şehirlerinde örgütlü bulunan **Anadolu Federasyonu** da "Demokratik Haklarımız İçin Mücadele Edeceğiz" ve "Türkiye Hapishanelerinde Tecrite Karşı Mücadelede 118 Kişi Öldü, Bunun Sorumlusu Avrupa'dır" yazılı pankartları ve kızıl bayraklarıyla anmaya katıldı. Rosa ve Karl için yapılan konuşmalarda Anadolu Federasyonu sözcüsünün "Sizi Türkiye hapishanelerinde 5 yıldır direnen tutsaklar adına selamlıyoruz" sözleri alkış ve sloganlarla kesildi.

1916'da kurulan Spartaküs Birliği'nin ve 1918 Alman devriminin önderleri Rosa ve Karl'ın başucunda değişik ülkelerle birlikte Grup Yorum'un müzikleri de çalınırken, dünyanın dört bir yanından devrim rüzgarları taşındı anıt mezara.

Kadrolaşma, Kitle Çalışması ve Eğitim

Geçen sayıdan devam

Yazımızın geçen haftaki bölümünde kadrolaşma ve kitle çalışmasını ele almıştık. Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanılarak hazırladığımız yazıya kaldığımız yerden devam ediyoruz.

EĞİTİM

Her devrimci için, **kendini** ve aynı zamanda **başkalarını** eğitmek, geliştirmek sürekli bir görevdir. Bunun için her zaman periyodik toplantıları beklemek, düzenli çalışma yapılacak kurumlar aramak, eğitimi savsaklamanın örtülü biçimidir.

Eğitimimiz Marksizm-Leninizm üzerine şekillenmelidir. Reformizmin, küçük-burjuva devrimciliğinin, Avrupa-burjuva demokrasisini savunan anlayışların, bireycilik kültürünün bu kadar yaygın ve etkin olduğu bir dönemde, Marksizm-Leninizmle kendini eğitmeyen bir kadro, ideolojik saldırılar karşısında yeterince güçlü olamaz. Farkında olmadan çok şey alır onlardan, beyni şu veya bu olayda reformistler gibi çalışmaya başlar.

Biz devrimciyiz, **biz** Marksist-Leninizistiz, **biz** Cepheliyiz. Dolayısıyla bizim her konuda belli bir düşünce tarzımız vardır. Olaylara, olgulara bizi tanımlayan ideolojinin, stratejinin ve kültürün ışığında bakarız. Eğitim çalışması, öncelikle bu **"biz"**in içini doldurmalıdır. Herhangi bir insanımız, şu veya bu gelişme karşısında yanlış bir düşünce geliştirmiş, eksik, çarpık bir tahlil yapmışsa, oradaki sorun eğitim eksikliği sorunudur. Böyle bir durumda "ne yapayım, ben böyle düşünüyorum" kolaycılığına ve bireyci düşünceye düşmeden, peki ben neden Parti gibi, Cephe gibi düşünmedim sorusunun cevabını aramalıdır. Öyle düşün-

bilmek için ideolojimize, stratejik bakış açımıza, kültürümüze, tarihimize, geleneklerimize dönerek kendini eğitmelidir. Eğitimin amacı, oligarşi karşısında, solun çarpıklıkları karşısında her bakımdan donanımlı insanlar yetiştirmektir.

Eğitimimiz hep vurguladığımız gibi, soyut düşünceyi değil, devrimin sorunlarını çözebilecek bir düşünce tarzını edinmeyi amaçlamalıdır. Kendini böyle donatan insanlarımız hayatın karşısına çıkardığı örgütlenmeye, eyleme ilişkin diğer sorunları da çözebileceklerdir.

Eğitim denilince, sadece örgütlü ilişkilerimiz içindeki insanların eğitim çalışmaları anlaşılmamalı. Kitlelerin eğitimi de bunun bir parçasıdır.

Sabahtan akşama kadar yapılan, demagoji sağanağı altında yaşayan kitlelere, gerçekleri gösteremezsek, onları örgütlemeyi nasıl başarabiliriz? Çok çeşitli kurumların faşizmi, emperyalizmi teşhir eden günlük açıklamalarını ev ev, işyeri işyeri dağıtmak her alanın görevlerinden biridir. Bu konuda "mail"lerle yetinmeyiz; bizim ulaşmamız gereken kitlelerin önemli bir kısmı böyle bir imkandan yoksundur. Kaldı ki, bir bildiriye, açıklamayı, ev ev dağıtmanın yerini hiçbir şey tutamaz. Çünkü ev ev dağıtmak, salt bir bildiri dağıtımı değil, aynı zamanda kitle çalışmasıdır.

Çalışma yaptığımız alandaki kitle çalışmasında nasıl bir eğitim yöntemi izlemeliyiz? Bu eğitimin içeriği ne olmalı? Bunun hiçbir sınırı yoktur. Faşizmi teşhir etmek, düzenin asli niteliğini göstermek, Avrupa emperyalizminin ne olduğunu anlatmak, sosyalizmi anlatmak, her şey bu eğitim çalışmasının içine girer. Burada düşünmemesi gereken bir yanlış, sadece

teşhirle yetinmektir. Teşhir ederek gerçekleri gösterebiliriz, bu çalışmayı yürüttüğümüz insanlarda büyük bir öfke yaratabiliriz, ama yine de bu onları devrimci mücadeleye çekmek için yetmez. Kitle eğitimimiz, aynı zamanda onlarda umut yaratmalı, inanç vermeli, bizde uğruna bedeller ödenebilecek idaller görmeli. Oligarşinin ideolojisi, propagandası, alttan altta kitleleri güçsüz ve çaresiz olduğuna inandırmak ister. Bu düşünceyi sadece faşizmin teşhiriyle kıramayız. Umudu ve coşkuyu yaratmalıyız onlarda. *"İnsanı eğitmek demek onda yepyeni bir heves uyandırmak, var olan umutları yeşertmek, onları işe koşturmak demektir; yavaş yavaş daha anlamlı, daha değerli istekler yaratmak demektir."* Kitle çalışması yapan hemen her devrimci şu sözlerle karşılaşmıştır: *"Haklısınız ama ne yapabilirsiniz ki?"* İşte bu söylemin önümüze çıkardığı engeli, ancak bu tarz bir eğitimle aşabiliriz. Teoriyle, gerçeklerle birlikte umudu, inancı, azmi, onuru diriltmeyi amaçlayan bir eğitim, aynı amaçlara yönelik bir propaganda söylemimiz olmalıdır.

Böyle bir ruh halini kitlelere taşıyabilmek için kuşkusuz kadrosundan taraftarına kadar bu çalışmayı yürütenler bu ruh halinde olmalıdırlar. Her insanımız 24 saat devrimci faaliyet yürütüyor olmayabilir. Ama her insanımız her koşulda 24 saat devrimci gibi düşünüyor olmalı, her insanımızın 24 saatini devrimci coşkuyla, umutla doldurabilmeliyiz.

Kitleleri eğitirken halka inanacağız, halka güveneceğiz. Bu güvene sahip olmayan birinin kitle çalışması için gittiği insanlara güven vermesi mümkün değildir. İnsanlar karşısındaki-

nin kendisine güvenmediğini, kendisini aşağıladığını bir biçimde hissederek. Birincisinde hissetmezse, sonraki gidişlerde hissederek. Halkın yıllardır süren ideolojik, kültürel saldırılar altında, terörün yarattığı korkuyla, ahlakında, onur, yurtseverlik gibi duygularında, paylaşıcılığında büyük tahribatların yaşandığı açıktır. Ama bunlar geçici, konjonktürel sonuçlardır; aynı halk, çok büyük kahramanlıklar da yaratabilir, yaratacaktır da. Halka inancın, güvenin ölçüsü, dönemsel olarak halkın kültüründe, geleneklerinde yaşanan gelişmeler değil, halkın tarihsel rolündedir. Castro, Che'nin halka güvenini anlatırken şu benzetmeleri yapıyordu: "Che insana inanırdı. İnsana inanmayan, insanı ancak önüne ot ya da havuç konulduğunda veya sopayla cezalandırıldığında ilerleme yeteneğine sahip, yola getirilemez küçük bir hayvan olarak gören, böyle düşünen, buna inanan biri devrimci olamaz. Böyle düşünen, buna inanan biri asla sosyalist olamaz. Böyle düşünen, buna inanan biri asla komünist olamaz." (8 Ekim 1987'de, Che'nin 20. Ölüm Yıldönümü nedeniyle düzenlenen miting konuşması.)

Halka inanan, güvenen, olumsuzluklar karşısında yılmaz, eğitmeye, bilinçlendirmeye devam eder, ta ki örgütle yinceye kadar. Halkı eğitmek, soyutluktan uzak durmayı, somut, güncel olmayı gerektirir.

Açıklamalar, bildiriler, yayınlar, sadece kitle çalışması açısından değil, işte bu noktada kadroların, militanların kendini eğitip geliştirmesi açısından da mutlaka değerlendirilmelidir. Somut gündemler üzerinde şekillenmeyen hiçbir eğitim kadroyu hayatın sorunlarını çözecek bir donanıma götürmez. Lenin "... Komünizmi anlatan eserlerde yazılanların ki-

Eğitimimiz Marksizm-Leninizm üzerine şekillenmelidir. Reformizmin, küçük-burjuva devrimciliğinin, Avrupa-burjuva demokrasisini savunan anlayışların, bireycilik kültürünün bu kadar yaygın olduğu bir dönemde, Marksizm-Leninizm'le kendini eğitmeyen bir kadro, ideolojik saldırılar karşısında yeterince güçlü olamaz.

tabi özümlemesiyle yetinmek son derece yanlıştır. Bugün konuşma ve makalelerimiz evvelce komünizm üzerine söylenenlerin bir tekrarı değildir. Çünkü hergünkü çok yönlü çalışmalara bağlıdır bu söylenenler. Bu çalışma olmaksızın, mücadele olmaksızın komünist eserler ve broşürlerdeki derin kitabi bilgilerin hiçbir değeri yoktur.(...) Teori ile pratik arasındaki kopukluğu sürdürmekten başka bir işe yaramayacaktır." (Lenin, Proletarya Kültürü, Sayfa:60-61) derken, buna dikkat çekerek.

Açıklamalar, bildiriler, dergi yazıları karşısında zaman zaman "bunlar zaten bizim bildiğimiz şeyler" yaklaşımı sık sık görülür. Oysa olay o kadar basit değildir. Her açıklama, bildiri, güncel anlamda yaşanan olayların bir değerlendirmesini verir, gelişmelerin propaganda ve ajitasyon açısından nasıl ele alınacağını gösterir. Siyaset yapmayı öğretir. Bu anlamda eline geçen bildiriye, dergiyi, kabaca göz atıp esas olarak "kitlelere dağıtacağı" bir şey olarak gören kadro, militan eksiklik içindedir.

Kitleleri veya başka yoldaşlarını eğitmekle görevli olan herkes, yani aslında tüm devrimciler (çünkü her devrimci bu konuda doğal olarak görevlidir) önce kendilerini eğitmek durumundadır. Kendini eğitmeyen başkasını eğitemez. Kendi kadrolaşmasını sürdürmeyen, geliştirmeyen, başkasını kadrolaştıramaz: "İnsanla ilgili, devrimi ilgilendiren, ülkesi ve dünya ile ilgili her şey önem derecelerine göre bir yöneticiyi ilgilendirmek zorundadır. Okumayan, araştırmayan, izlemeyen bir yönetici düşünemez veya yanlış ve çarpık düşünür. Okumamak, izlememek veya çarpık, yanlış düşünüp bu yanlışları başkalarına taşımak, başkalarına yanlış yaptırmak demektir. Devrimi yanlış yöne kanallandırmaktır. Hedef saptırmaktır. Enerjimizi ve olanaklarımızı boşa kullanmak demektir. İnsanları değerlendirememektir."

Kendini eğitmeyen bir kadronun altındakini de eğitmediğini tahmin etmek için ve eğitimin olmadığı yerde gelişmenin olmayacağını söylemek için kahin olmak gerekmez.

Fethullah, Basının 'Star'ı

**Tiraj, 'İlmimli islam', AKP yalakalığı...
Burjuva basının çıkarları için
girmeyeceği kılık yoktur**

Burjuva basında bir Fethullah aşkıdır gidiyor. Zaman, Vakit, Yeni Şafak gibi gazetelerde rastlanan köşe yazıları, yazı dizileri, röportajlar, şimdi burjuva, liberal gazetelerde çarşaf çarşaf yer alıyor. Sabah Gazetesi'nin tam 26 gün süren "Saidi Nursi'den Fethullah Gülen'e Nur Cemaati" yazı dizisinin ardından, Milliyet Fethullah Gülen ile röportaj yaptı. "Sorumlamayanları sorduk" spotuyla anons ederek günler öncesinden okuruna duyurdu Doğan Medya'nın gazetesi Milliyet.

Sabah ve Milliyet gazetecilik mi yapıyordu? Dertleri sadece tiraj kaygısı mıydı? Ya da, burjuvazinin tüm dünyada estirdiği gericilik rüzgarlarının bir yansıması mıydı?

Elbette tiraj, yani kâr, gericilik rüzgarları da bu yazı dizilerinde, röportajlarda etkindir. Evangelist tarikatının Bush nezdinde yüceltildiği, dini dogmatizmin, felsefi idealizmin burjuvazi tarafından körüklen-

diği bir süreci yaşıyoruz. Gericilik yıllarında liberallerin, hatta küçük-burjuva aydınların felsefi idealizme yönelimleri bilinir. Yayınların felsefi, ideolojik temelinde elbette bunlar da birer etkindir. Burjuvazi çıkarları gerektirdiğinde "din düşmanı" olabileceği gibi, gerektirdiğinde de en koyu din propagandasını yapar.

Ama tüm bunlar da yayınların arka planını açıklamakta yeterli değildir. Politik, ekonomik çıkarlar çok daha ön plandadır. Nedir bu çıkarlar?

AKP Yalakalığı ve Fethullah 'Aşkı' İçindedir

Birincisi; AKP iktidarına, yani "islamcı" bir iktidara yalakalık ve bu yalakalıktan elde edilecek çıkarlar söz konusudur. Bu gazeteler, 28 Şubat günlerinin en ateşli savunucularıdır. Sözde "laik" bir tutum içindedirler. Ama nasıl AKP'ye siyasi, ekonomik çıkarları nedeniyle büyük destek verdiler-

se, şimdi yine aynı nedenlerle Fethullah yağcılığı yapmaktadırlar.

Her Şey Amerikan 'İlmimli İslam' Projesi İçin

İkincisi; tüm bu yayınlar Amerikan "ilmimli islam" projesinin bir parçasıdır.

Ülkemizde, Doğan Medya başta olmak üzere, egemen burjuva medya esas itibariyle Amerikancıdır. İç politikadan, dış politikaya, islamcılara kadar her konuda bu çerçeveden müdahil olurlar.

Amerikan "ilmimli islam" projesinde AKP iktidarına "idari" rol düşüyorsa, Fethullah Gülen'e düşen de ideolojik yanındır. Fethullah, "ilmimli islamın" inşaatı için, islamcı kesimin beynini zehirleme, işbirlikçileştirme görevini üstlenmiştir. Röportajları, yazıları, mesajları hep bu çerçevededir. Asla Amerikan emperyalizmine laf söylemez, eleştirmez. Ne Filistin, ne Felluce vahşeti ne de iş-

Fethullah Ne Anlatıyor?

Röportajlara bakıldığında din adamı değil, bu kisveye bürünmüş bir emperyalist ajan, bir şarlatanı görürsünüz.

✓ ABD'nin Irak'taki zulmüne tek kelime söylemez. Milliyet röportajı bu yanıla çarpıcıdır. İşgale herşeyiyle Amerikan cephesinden bakmakta, başansızlığın nedenlerine ilişkin işgalciye yol göstermektedir. Bir din adamı değil, Amerikan "tink tank"larında tekellere hizmet eden biri ne söylüyorsa, onu söylüyor. Irak halkının acılarına, katliamlara ilişkin tek bir kelime dahi bulamazsınız. İlgilendirmez halklar O'nu. İşte bir örnek:

"Amerika şimdiye kadar demokrasiyle tanınıyordu. (yalana bakın!) Kredisini Irak'ta ucuza har-

camamalıydı. (Emperyalistin itibarı 'müslüman din adamını' niye ilgilendiriyor?) Keşke mesele Saddam'ı devirmeye matuf olsaydı. Sünni, Şii, Kürt ve Türkmen bir araya getirilerek o birlik korunsaydı. Öyle yumuşak bir idareyle, itibarı haleldar olmazdı, gerçekten de demokrasi havarisi gibi Ortadoğu'da tanınır ve sempati kazanırdı." (Tüm Amerikancılar'dan, işgal destekçilerinden duyabilirsiniz bunları. Direniş olmasa tam da istediği olacaktı!!!)

✓ Büyük adamdır şu Fethullah, stratejik işlerle meşguldür beyni! Nedir bu beynin kıvrımlarında dolaşan dersiniz, ona yüklenen misyonu görürsünüz. O misyon, Amerikan "ilmimli islamı"ndaki rolüdür. Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerini egemenlik altına alma projesi olan BOP'a da

gal ilgilendirir onu. Aksine direnenlerin yok olmasını ister, taraftarlarını bu vahşete tepki göstermemeleri için dizginler.

Burjuva medya ile Fethullah Amerikancılık potasında birleşmektedirler. Amerika sadece ülkemizde değil, bütün müslüman ülkelerde Tayyip ve Fethullah gibi işbirlikçiler bulma, devşirme, öne çıkarma çabası içindedir. Emperyalist medyanın bu tür unsurları parlatan yayınları bilinmektedir.

Bu potanın harcı ise BOP'tur, "ılımlı islam"tır. Bu pota içinde sadece Amerikancılar yoktur, Avrupacılar da aynı pota içindedirler. Ki, **Amerikancılık ve Avrupa Birlikçilik özü itibarıyla aynı şeydir.**

Avrupa Birlikçiler'den Fethullah'a Destek

Fethullah Gülen Avrupa Birliği'ne desteğini, Abant Platformu'nu Brüksel'de yaparak ve oraya gönderdiği mesajda bu desteği açıkça dile getirerek göstermişti. AB'cilerin sözcülerinden M. Ali Birand da, basındaki Fethullah övgülerine Avrupacı cepheden katılarak *"Fethullah Gülen bizi neden korkutuyor?"* diye sordu ve kendi cevap verdi: *"Artık Fethullah Gülen'in yakasını bırakalım. Türkiye Avrupa Birliği sürecine doğ-*

ru yürürken..." (Posta, 11 Ocak)

Gerçekten Birand'ın anlattığı gibi, *"Avrupa Birliği'ne katılmak demek, size ne kadar ters düşerse düşsün bütün görüşlerin söylenebilmesi demek"* midir? Yani söz konusu olan demokratlık mı, yoksa, Birand da Avrupa paralelinde mi Gülen'i parlatmaktadır?

Öncelikle belirtelim ki, Avrupa, sistemi için risk olan hiçbir düşünceye yaşam hakkı tanımaz. 'Terör' kılıfına sokarak yok etmeye çalışır. Avrupa'yı demokrasi beşiği göstermenin bu güzelleme yalanları bir yana, Birand'da esas olarak Avrupa'nın isteğini dillendiriyor. Avrupa da "ılımlı islam"ın geliştirilmesinden yanadır, bu konuda Amerika'dan farklı bir tutumu yoktur. Tek farkı, AB'nin de kendi "ılımlı islamcılarını" devşirmesidir. O da Fethullah gibi unsurları kullanma hesabı içindedir.

İslamcılar, müslüman halkımız;

Bu şarlatanlara, işbirlikçilere inanmayın, inançlarınızı sömürmeyin. Fethullah aşkının Amerikan aşkı olduğunu, o Amerika'nın Irak'ta, Filistin'de halklara korkunç acılar yaşatan, ülkemizdeki yoksulluk ve zulmün sorumlusu emperyalist Amerika olduğunu unutmayın.

karşı çıkmaz. Mesela, halklar kendi kaderlerini tayin edebilir, emperyalistler elini çekmelidir demez. BOP'a destek konusunda Türkiye iktidarına da akıl verir: "Ortadoğu'daki diğer ülkelere de bu maledilmeli. Türkiye şayet projeye tamamen kapanırsa oyun aleyhte neticelenir."

- ✓ Bir gün "Cemevleri açılın" der, ertesi gün Şiilerin Ortadoğu'da güç olmalarından söz ederek "tehlikeye" dikkat çeker. Mezhapçılığını tüm takiyeciliğine rağmen gizleyemez.
- ✓ Ortadoğu'daki emperyalist çıkarlara darbe vuran İran devrimine karşıdır. "Zararlı oldu" der. Ama bunu din kisvesi altında yapar. Devrimin "bütün müslümanları töhmet altında (acaba bunların da mı böyle bir niyeti var diye) bıraktığını" söyler. Oysa, zinhar böyle bir amacı yoktur. O, Humeyni gibi "ezberden konuşanlardan" değildir, ABD ile ilişki içinde işini yürütür. O zaten ABD'ye de kaçmamıştır!
- ✓ Asla orduya, devlete tek kelime etmez. Tersine, 28 Şubat'ın sorumluluğunu Erbakan iktidarına yükler, orduyu över.

'İnsanca Ulaşım Yürüyüşü'

Eskişehir halkının, aralık ayının sonunda tramvayların çalışmaya başlamasıyla devreye sokulan yeni ulaşım uygulamalarına karşı eylemleri sürüyor. 6 Ocak günü "İnsanca Ulaşım" yürüyüşü yapıldı.

Tramvayın çalışmaya başladığı ilk gün, yaşanan rezalet karşısında kendiliğinden Belediye'ye yürüyen ve polislin saldırısına uğrayan halkın talepleri şimdi devrimciler tarafından dile getiriliyor. Zamlara ve ulaşım sorununa karşı toplanan 12 bin imza, yürüyüşün ardından Belediye'ye teslim edildi.

Halkız Haklıyız Kazanacağız

Arı Sineması önünde biraraya gelen yaklaşık 150 kişi, "Ulaşamıyoruz!!!" pankartı arkasında yürüdü. "Halkız Haklıyız Kazanacağız, İnsanca Ulaşım İstiyoruz, Ulaşım Hakkımız Engellenemez, Tramvaya Değil Zama Karşıyız" sloganlarıyla belediye önüne gelen kitle, burada bir basın açıklaması yaptı. İmzaların verildiği sırada kitle, sloganlarla dışarıda bekledi. Eskişehir Gençlik Derneği, Sosyalist Demokrasi Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Halkevi, Emekçi Hareket Partisi ve Demokratik Halk Partisi'nin organize ettiği yürüyüşte, **"Taleplerimiz kabul edilinceye kadar mücadelemizi sürdüreceğiz"** duyurusundan sonra eylem bitirildi.

Emek Platformu ve ‘İşçici’ Avukatları

► Emek Platformu “emekçileri temsil” platformu değil, TESLİMİ-YET platformudur!

► EP, icazetçi reformizmin pasifizmini gizleme sığınağıdır

► Halka saldırıları durdurmak için EP’ye bel bağlamak, yenilmeyi baştan kabul etmektir.

► Tüm devrimci, ilerici, demokrat işçiler ve sendikalar, teslimiyete karşı direniş hattını örmelidir!

Sayı 141

32

16 Ocak
2005

Emek Platformu, yıllardır tekrarladığı bir tavrı, SSK’nın devrinde de gösterdi. Hükümete meydan okudu, büyük eylemler yaptınız, üretimden gelen gücümüzü kullanınız dedi. “Yasa meclise geldiği gün genel grev” kararı aldı. Hükümet, 5 yaşındaki çocukları bile kandırmayacak bir manevrayla yasa tasarısını geri çekti. Emek Platformu, nasıl olsa geri çektiler deyip yan gelip yattı ve hükümet bir gün yasayı meclise getiriverdi. Ve tabii Emek Platformu daha yattığı yerden doğrulamadan yasa meclisten geçti.

Siz bu tabloda, bırakın “sınıf tavrı”nı, bırakın devrimci, demokrat bir sendikacılık anlayışını, bir gram ciddiyet, bir gram sorumluluk duygusu görüyor musunuz?

Yoktur. Olmadığı için de, sınıflar mücadelesi alanında, işçilere, memurlara, köylülere karşı oynanan alçakça bir oyunun figüranları olmanın dışında hiçbir rolleri yoktur.

İşçileri, memurları, köylüleri **aldatıyor ve oyalıyorlar**. Emek Platformu adı verilen yapının haldeki durumda tek işlevi budur. Üç beş sendikacı bunun farkında olmayabilir. Ama Emek Platformu yönetimi bunun farkındadır. Bu da, onların yaptığı şeyin adını yanlış, hata olmakla bırakmayıp, düpedüz emekçi düşmanlığına dönüştürmektedir.

Emek Platformu’nun oynadığı rol, sadece sendikaların ne kadar düzeniçileştiğinin değil, aynı zamanda bu sendikaların bir kısmının politikalarını belirleyen reformizmin de ne hale düştüğünün göstergesidir.

Oynadığı rol iyice deşifre olan Emek Platformu, bugün KESK tarafından, başta EMEP olmak üzere reformist kesimler tarafından da eleştirilmektedir. Fakat onların bu eleştirileri yapmadan önce, halka vermeleri gereken bir özeleştiriyi yok mu?

EP, milyonları TEMSİL eden değil, TESLİM eden bir platformdur

Emek Platformu, 1999’da kuruldu.

Kimileri büyük roller yüklediler bu platforma. Bunun üzerine büyük beklentiler içine girdiler.

5 yılı aşkın pratiğin sonucunda geldiği nokta, yüklenen bu rollerin, beklentilerin ne kadar isabetsiz olduğunun açık göstergesidir.

Emek Platformu, kağıt üstünde milyonlarca işçiyi, emekçiyi temsil ediyor. Üyeleri arasında Türk-İş, Hak-İş, KESK, DİSK, Türkiye Kamu-Sen, Memur-Sen, TTB, TMMOB gibi ülkemizin tüm büyük sendikaları, odaları yer alıyor. Tabii bir de buna platformun destekçisi reformist sol partileri eklemek gerek. AKP iktidarının SSK’ların devri konusunda Emek Platformu’nu kaale almaması, AKP’nin olduğu kadar, bu kurumların da ayıbidir.

Emek Platformu, “gövdesi”yle hiç orantılı olmayan bir itibarsızlık içindedir bugün. Açıklamaları, sıradan bir derneğinki kadar yankı uyandırmamaktadır. Çünkü açıklamalarının arkasının kof olduğunu herkes biliyor. Tabiri caizse, Emek Platformu bugün “ayağa düşmüş” bir platformdur. Platformun ayağa düşmesi yeni değildir; kaçınılmaz bir sonuçtur. Üç yıl önce devrimciler şöyle uyarıyordu EP’yi:

“Düzen tüm muhalif kesimlere çeşitli biçimlerde vurmaya devam ediyor... DİSK’i, KESK’i, Emek Platformu’ndaki diğer güçler, bu süreçte, iktidarla çatışmayı göze alan, bir kaç günlük değil, süresiz bir genel grev kararı almazlarsa, yok olacak, **iyice ayağa düşeceklerdir.**” (Yaşadığımız Vatan, 19 Kasım 2001, s: 115)

Süreç de bu yönde gelişmiştir.

DSP-MHP-ANAP iktidarından AKP iktidarına halka yönelik tüm saldırılarda EP yöneticilerinin

sızlanmaları aynıdır: “hükümet işçinin, memurun taleplerini duymazdan geliyor...”

Duymazdan geliyorsa duyur. Duymazdan gelemeyeceği şekilde yükselt sesini. Bunu yapamamışlardır. Tersine “hükümet bu duyarsızlığını sürdürürse... büyük eylemler yapacağız, üretimden gelen gücümüzü kullanacağız” deyip dediklerini de yerine getirmemişlerdir.

Hatırlayın, bunlar, F tiplerine karşı direnişte de iktidar adına “ölüm orucunu bırakırmaya” girişmiş, “**takipçisi olacağız**” sözü vermişlerdi. Kendi sözünün, kendi alanındaki sorunların takipçisi olmayanlar, emperyalizmle göğüs göğüse çatışılan F tiplerinin mi takipçisi olacaktı?!!

Adında “Emek” varsa, o iyidir!

Emek Platformu, baştan icazete, yasallığa, iktidarlara uzlaşmaya açık doğmuştur. “En geniş kesimleri kapsamak” adına, mücadeleciler bir birlik tercihi yapılmamıştır. DİSK, KESK ve Türk-İş yönetimindeki ÖDP, EMEP, HADEP reformizmi tam destek vermişlerdir bu politikaya.

Kitle hareketinin yükseldiği ve gerici sendikaların bile bu hareketin dışında kalamadığı bir süreçte, onları da yönlendirmek için gerici sendikaların da içinde yer aldığı böylesi birlikler kurulabilir elbette. Fakat EP’nin böyle kurulmadığı da, böyle gelişmediği de açıktır.

Buna rağmen EP’ye çok büyük misyonlar yüklenmiştir. Bunu yükleyenler de “sol”dur. Şayet Türk-İş Başkanı çıkıp emekçilerin hakkını şöyle savunacağız, iktidarın karşısında böyle direneceğiz deseydi, kuşkusuz ki hiçbir inandırıcılığı olmazdı. Ama bu propagandayı esas olarak sol sendikacılar ve legal sol partiler yapmıştır.

Emek Platformu’nun 2001 Şubat krizi sonrasında hazırladığı “Emek Programı” üzerine EMEP’li yazarların kaleminden çıkan şu satırları aktarmak yeterli olacaktır.

“Program, protestocu tarzdan, hedefsiz eylemlerden **sınıfı kurtaracak** bir kılavuz işlevi görmektedir... Ve en önemlisi de sermayenin hegemonyasının zayıfladığı bir anda, **işçi sınıfının kendi hegemonyasını kurmasının... yolu açılmış oluyor.**” (Bahadır Özgür, 10 Nisan 2001, Evrensel)

O zaman da söylemiştik; “**sanki Komünist Manifesto’dan söz ediyorlardı.**” Emek Platformu’nun “ışığıyla” gözleri görmez olmuştu adeta. Oysa, o platformda yer alan güçlerin niteliğinde hiçbir değişiklik yoktu. İnsanın böyle bir platformun programına böyle işlevler yükleyebilmesi için bu sendikaların, odaların Türkiye’deki tarihinden hiç mi hiç haberdar olmaması gerekirdi.

Peki EMEP’liler bilmiyor muydu bu tarihi? Biliyorlardı elbette. Ama politikalarına damgasını vuran **uvriyerizm (işçicilik)** hastalığı, işin içine “**emek örgütleri**” girince, böyle pusulayı şaşırmalarına yolaçıyordu.

İşçicilik, revizyonist, reformist solun en eski ve en vahim hastalığıdır.

“İşçi sınıfı” der başka bir şey demezler. Ne var ki, işçi sınıfıyla yatıp kalkan bu kesim, onyıllardır aynı zamanda işçi sınıfı içinde hiçbir güç olamamıştır. Bu nedenle her dönem sendikacıların peşinde sürüklenmişlerdir. Bu da sendikalar ne yaparsa, komünistler, devrimciler, herkes onları desteklemelidir diyen uvriyerist mantığa uygundur.

Bu siyaset sonuçta onları düzen içi sendikacılaşma ve düzen politikalarına tabi kılmıştır.

EP, pasifistlerin, icazetçilerin, direnişten kaçışın sığınağıdır

Açık olan şu ki, gerici Türk-İş’in, Kamu-Sen’in, Memur-Sen’in EP aracılığıyla oynadıkları rol, kendi tabiatlarına aykırı değildir. Onlar kendi başlarına oynadıkları rolü, şimdi EP olarak oynuyorlar. Asıl sorun bu yapı içindeki ilerici, demokrat olduğu iddiasındaki kesimlerdedir. **Onlar bu yapıyı neden sürdürüyorlar? Bu politikaya neden ortak oluyorlar?**

EP’nin ne olduğu, ne yaptığı ve ne yapabileceği artık üzerinde tartışılmayacak kadar açıktır. Sorun şudur; DİSK, KESK ve odalar ve bunların yönetimindeki reformizm, EP’yi gerekçe gösterip kendi pasifizmlerini gizliyorlar.

DİSK ve KESK, yıllardır gereken direnişi gösteremedikleri her durumda, sorumluluğu, suç EP’nin üstüne yıkıyorlar; aslında biz direnişten yanaydık, genel grevden yanaydık, ama onlar kabul etmedi. Bu, DİSK ve KESK yönetiminin taban karşısında kendini aklama manevrasısıdır.

Sami Evren, Emek Platformu’nun emekçilere karşı son ihanetinden sonra bir yazısında şunları söylüyor: “Eğer, Platformu oluşturan örgütlerin bütünü, ortak tutum geliştirmede zorlanır ve tereddüt yaşarsa; hiç istenilirse de olacaklar bel-

Gündemlerinde işkenceler, infazlar, F tipleri yoktur. Güya emekçilerin sorunları, emekçilere saldırı yasaları vardır. Ama o saldırılar karşısında da yokturlar... Aldatır, oylar, satarlar... EP’nin “büyük rolü” bundan ibarettir!

İşçilik (Uvriyerizm), öyle bir şeydir ki, 'komünisti', işbirlikçinin peşine takar...

Öyle bir şeydir ki, "devrimci" sendikacıyı, sarı sendikacıya mahkum eder.

"Genel Grev"i, sihirli bir değnek sanır; dokununca her şeyin değişeceğini sanar.

Uvriyerist, işçi sınıfı üzerine tüm lafazanlığına karşın, teorideki işçi sınıfıyla, işçi sınıfının mevcut durumundaki ayrımı bir türlü kavrayamaz.

"İşçi" sorunları en birinci gündemidir. Ama o gündemde de bir mücadelesi yoktur. Düzen sendikacılarının ağzına bakar...

lidir. Ortak tutum geliştirenler, ortak mücadelede devam eder..."

Yani Evren kısaca diyor ki, "ayrılırız!"... Bu da EP'nin "hükümet uyarılarımızı dinlemezse..." t ü r ü n d e n "blöf"lerinin bir başka versiyonudur. Evren bu tür sözleri ilk kez söylemiyor. Rahatsız; ama kopmuyor. Kopamı-

yor. Bütün mesele de burada. Militan bir direnişten kaç; sorumluluğu EP'ye yık! Reformizmin ucuz oyununun esası budur.

Reformizm, hem pratik, hem politik olarak kaçıyor ayrışmadan. Pratik olarak militanlaşacak, radikalleşecek bir mücadele çizgisinden kaçarken, politik olarak da IMF programına karşı bayrak açarak emperyalistlerle dişe diş bir mücadeleden kaçıyor. Bu noktada Türk-İş'le aynılaşıyorlar aslında.

Ne olursa olsun, yapılacak eylem **düzen içi, yasal, icazetli** olacak. Reformizmin çizgisi işte budur. Bu çizgi için **Türk-İş'in kuyruğundan** ayrılmamaktan daha büyük bir güvence olabilir mi?.. Bu icazetçi çizgi, 2001 Nisan'ındaki esnaf eylemlerinde net olarak ortaya çıkmıştır. Meydanlarda direnen, polisle çatışan esnafa **"serinkanlı olun, bizim 14 Nisan'daki yasal mitinglerimizi"** bekleyin çağrısı yapmıştır EP yöneticileri ve reformizm.

EP, emekçilerin militan direnişleri karşısındadır. Eylemlerinden önce **"dıştakilerin katılmasına izin vermeyeceğiz"** açıklaması yapan EP'nin bu "barikatı"nın devrimcilere karşı olduğu da açıktır. **"F tipleri, ölüm oruçları gündemimiz değil"** deme noktasında da EP ile reformist sol arasında fark yoktur.

Hal buyken, EP'de ayrışma ve saflaşmayı ve direnişçi bir çizgiyi savunmamak, bu politikalara, EP aldatmacasına onay vermeyi sürdürmektir. "Komünistler", sosyalistler, devrimciler, 5 yıllık bu pratiğe, bu aleni direniş ve sınıf düşmanlığına rağmen hala EP üzerine politika yapamazlar. EP'nin dağılması işçi sınıfı mücadelesi için kötü değil, iyidir. Mazeretleri ortadan kaldırmak ve daha ileri birlikler için bu gereklidir. "İşçici" kafayla

"EP'nin birliğini" savunmak, gerici bir politikadır.

EP, aynı zamanda işçiliğin iflasıdır

Başta da dediğimiz gibi EP'yi allayıp pullayanların da bir özeleştirisi borcu var emekçilere. EP'nin "proletaryanın hegemonyasının önünü açacağını" söyleyen reformist işçiler de, EP'nin her mitinginden sonra "işçi sınıfı barikatları aşıyor, sınıf hareketi geliyor" diye tahliller yapan oportünist işçiler de özeleştirisi borçludur.

Tabii KESK, DİSK, "kendi güçleriyle" hareket edemez duruma getirildiler. Bunların yönetimlerini ele geçiren reformizm, işçiye, memura gitmez, eğitim yapmaz, militan direnişler örgütlemeyiz... O işçi sınıfı işçi sınıfı der ama, işçi sınıfından anladığı aslında "sendikacı"lardır. Üç beş sendikacıyı kafalamaktan başka bir şey düşünmez. Sendikalara, işçi sınıfına yönelik tüm politikaları gibi, EP politikası da iflas etmiştir. İflasın nedenleri buradadır.

Düzeniçi, icazetçi çizgileri nedeniyle "ekonomist" bir sendikacılığın bile gereklerini yerine getiremez noktaya savrulmuşlardır. Gerçekçilikten de, ülke gerçeğini kavramaktan da uzaktırlar. Bunun sonucudur ki, 40 yıldır "işçi sınıfı" söylemine rağmen tek bir fabrikayı örgütleyememiş, tek bir direnişe önderlik etmemişlerdir.

Legal particiliğe sivrulandan hala illegal örgütlenmeyi savunan işçilere kadar, bu kesim, on yıllara yayılan işçilikten ne ders çıkarmışlardır? İşçi sınıfı üzerine kitaplar tutacak yanılgılarından, yanlış taktikler peşinde sürüklenmelerinden bir sonuç çıkarmışlar mıdır? İşte bugün bir kısmı birkaç sendikacıyla işçi sınıfı içinde "varlık" olmaya sarılmış, bir diğer kısmı ise, o kadarını da yapamayıp, devrimcilerin yok olması üzerine hesaplarla varlıklarını sürdürmeye çalışmaktadır. Kimi EP'ye öncülükler, kimi sonradan bir muhabirini gönderdiği küçük direnişçilerin öncüsü gibi görünmekle **"sınıf politikası"** yaptığını sanıyor. Bu kafa yapısı işçileri örgütleyebilir mi? Bu kafa yapısıyla düzen sendikacılığı aşıp mücadeleciler bir işçi hareketi geliştirebilir mi?

İşçi sınıfı içinde devrimci bir çalışma tarzını hakim kılmalıyız. Büyük hedefler koymadan önce, bunun zemini yaratılmalıdır. İşçiliğin sonuçta düzen sendikacılığına hapsolan çalışma tarzıyla bugüne kadar hiçbir şey yaratılamamıştır, bundan sonra da yaratılamaz. Emekçilerin IMF saldırılarına karşı direnişi de, devrime kanallı edilemesi de EP gibi örgütlenmeler değil, devrimci işçi, memur, esnaf, işsiz örgütlenmeleri aracılığıyla mümkün olacaktır.

Temel Haklar'dan SSK Hastanelerinin Devriyle İlgili Açıklama IMF VE DÜNYA BANKASI İSTEDİ, AKP BİAT ETTİ!

SSK hastaneleri başta olmak üzere kamu kurum ve kuruluşlarına ait sağlık birimlerinin, Sağlık Bakanlığı'na devrini öngören tasarı TBMM'den geçti. Sosyal güvenlik kurumları "yarattığı açıklar sonucunda ekonomik istikrarsızlığa yol açarak yoksulluğu arttırmakta" demagojisiyle halkın gündemine sokuldu. Önce TV'lerden uzun kuyruklar gösterildi, hastanelerin kötü koşullarından tutun, sağlık personeliyle halkın karşı karşıya getirilmesine kadar yüzlerce haber yapıldı. Son darbeyi vurmak ise işbirlikçilikte sınır tanımayan AKP iktidarına düştü.

Yapılan, IMF ve Dünya Bankası politikalarının uygulanması sürecinin tamamlanmasıdır.

Kamu güvenlik sisteminin tasfiyesinin tamamlanmasıdır.

Özelleştirme uygulamalarının devamıdır.

Sosyal Güvenlik Reformu Neler Getiriyor?

- Satın alınan sağlık hizmetinin maliyeti daha yüksek olacak ancak kuyruklar sona ermeyecek, sağlık hizmetinin kalitesi artmayacaktır.

- Kaliteli sağlık hizmeti halkın cebinden ödeyeceği ilave parayla mümkün olacaktır.

- Sağlık yardımlarının kapsamı daraltılarak sağlık hizmetinin bedeli çalışanlara yüklenecektir.

- Sağlık hizmeti alabilmek için Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur'a bağlı olanlar ücretlerinin %12,5'i oranında prim ödeyecektir.

- Sağlık hizmetinden yararlanan herkes ilaç parasının bir bölümünü cebinden ödeyecektir.

- Emeklilik yaşı 68'e, prim ödeme gün sayısı 9000'e yükseltilecektir.

- Emekli aylığı kademeli olarak düşürülecektir.

Kısacası devlet sağlık hizmeti vermeyecek, parayla sağlık hizmeti satacaktır!

58 yıllık primlerimizle, alınterimizle, emeğimizle oluşturduğumuz SSK'lar, katkı payı adı altında yoksullara değil özel şirketlere, Koçlar'a, Sabancılar'a, yani tekellere akacaktır.

Bugüne kadar hükümetlerden bizim yararımıza bir yasa çıkmadı. Önceden kemerlerimizi sıkıyorduk şimdi sıkacak kemer de kalmadı. Bir ilerleme, yenileme getirmesi beklenen reformlar emeği ile geçinenlerin, yoksulların üzerine bir felaket olarak gelmektedir.

Biliyoruz sansür var. Biliyoruz gerçekleri öretecek koskoca medya var.

Biz her zaman olduğu gibi gerçekleri anlatmaya ve doğrular için mücadele etmeye devam edeceğiz. Hak ve özgürlüklerimize sahip çıkacağız. Bu yasa karşısında söylenmesi gereken bizim olan ve emeğimizle yarattığımız SSK'lara sahip çıkılması ve sağlık hizmetinin ücretsiz verilmesi için bulunduğumuz her yerde sesimizi yükseltmek olmalıdır. Herkesi sahip çıkmaya çağırıyoruz.

SSK HALKINDIR SATILAMAZ!
SOSYAL GÜVENCEMİZE SAHİP ÇIKALIM!

İstanbul Temel Haklar

Sayı 141

35

16 Ocak
2005

SEKA işçisinden kapatmaya karşı miting

sajını verdiler. Kocaeli SEKA Fabrikası içinde toplanan binlerce işçi, eşleri, çocukları ve çeşitli sendikalara bağlı işçilerle birlikte Merkez Bankası'na yürüyüşe geçti.

"SEKA Kapatılmaz" pankartı açılan yürüyüşte, "SEKA İşçisi Yalnız Değildir, Ferman IMF'ninse Fabrikalar Bizimdir" sloganları atıldı. Burada diğer kentlerden gelen işçilerle birleşen SEKA işçilerine, Türk-İş, KESK ve DİSK'e bağlı

çok sayıda sendika ve demokratik kitle örgütü destek verdi.

Zonguldak'tan maden işçilerinin de sınıf kardeşlerinin yanında yer alması dikkat çekerken, işçilerin esnaflara sloganlarla çağrı yapmasının ardından, Kocaeli esnafı da kepenklerini kapatarak işçilere destek verdi. Türk-İş, Selülöz-İş, Kocaeli Emek Platformu ve DİSK adına yapılan konuşmalarda, kapatmaya karşı direnmeye devam edileceği vurgusu yapıldı.

Fabrikalarının kapatılmasına karşı eylemler yapan SEKA işçileri, 8 Ocak günü de, düzenledikleri mitingle direnecekleri me-

Tekstilde Grev Kararı

Yüzde 70'e yakını asgari ücretle çalışan tekstil işkolunda TEKSİF, Tekstil ve Öz İplik-İş Sendikaları greve çıkmaya hazırlanıyor.

Patronların kazanılmış hakların gaspını da içeren dayatmaları karşısında alınan grev kararları iki aşama halinde uygulanacak. Buna göre; ilk grup 26 Ocak günü greve çıkacak. Altınılıdız, Vakko, Bahariye, Atlas Halı, Akın Tekstil, Saray Halı, Lewis, Yünsa ve Kordsa'da başlayacak grevleri, 4 Şubat'ta diğer fabrikalar izleyecek.

Türk-İş'e bağlı TEKSİF, DİSK'e bağlı Tekstil ve Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş şu ana kadar mücadele konusunda birlik sağlayamazken, ayrı ayrı grev hazırlıklarını işçilerle toplantılarla sürdürüyorlar. Toplu iş sözleşmelerinin tıkanmasında temel maddelerden birinin, yılda dört kez ödenen işçi ikramiyelerinin 1'e indirilmesi olduğu öğrenildi.

Metro Grossmarket'te grev

Alınan grev kararının uygulanmasının beklendiği yerlerden biri de DİSK Sosyal-İş Sendikası'na bağlı işçilerin çalıştığı Metro Grossmarket. İstanbul Metro Grossmarket önüne grev kararı asılırken, işçiler adına konuşan Sosyal-İş Genel Yönetim Kurulu Üyesi Ali Cancı, toplu sözleşmelerde ücret konusunda anlaşma sağlamadığını belirterek, "17 Ocak'a kadar anlaşma olmadığı taktirde greve çıkacağız" dedi.

AKP iktidarında işçi kıyımı Doludizgin

Başta AKP'li belediyeler olmak üzere, işçi kıyımı hızla sürüyor.

Mersin'de 200 işçi atıldı

Mersin Akdeniz Belediyesi'nin temizlik ve park hizmetlerini yürüten Ceynak/Ceysan ve Çağrı isimli taşeron firmaları, 200 işçiyi işten çıkardı.

İşten çıkarılanların büyük bölümünü Genel-İş üyeleri oluştururken, Genel-İş Mersin Şubesi'nde 7 Ocak günü bir basın açıklaması yapıldı. Şube Başkanı Hüseyin Cömert, sendika olarak her türlü mücadeleyi vereceklerini belirtti ve işten çıkartmaların süreceğini hatırlatarak "çözüm bir bütün olarak özelleştirme politikalarına karşı mücadeleden geçiyor" dedi. Açıklamada, "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız" sloganı atıldı. BES Mersin Şubesi de 11 Ocak günü düzenlediği bir eylemle işten çıkarmaları protesto etti.

Isparta'da 35 işçi ekmeksiz

Isparta'nın Gönen İlçe Belediyesi 35 işçinin işine son verdi. Belediye-İş Isparta Şube Başkanı Cemal Kurt, 6 Ocak günü basın toplantısı düzenledi. Belediyenin 35 işçinin işine son verirken, sigortasız ve vergi ödemeden yevmiyeli işçi çalıştırdığını belirten Kurt, bunun kabul edilemez olduğunu söyledi.

Samsun'da 144 işçi eylemde

Samsun'un 160 bin nüfuslu Gazi Belde Belediyesi'nin, 25 mahalleyi ilgilendiren temizlik işlerini 1.7 milyon YTL'ye taşeron firma Çevre Temizlik Firması'na ihale etmesi ve ardından 144 geçici işçinin çıkışını vermesi, işçiler tarafından protesto edildi. 2-6 Ocak tarihleri arasında her gün belediye önünde aileleri ile birlikte toplanan 144 işçi Gazi Belediye Başkanı Süleyman Kaldırım'ı protesto etti. KESK de işçilere destek verirken, Belediye-İş Sendikası Başkanı Mustafa Çift, işçilerin haklarını mahkemelerde arayacaklarını söyledi.

Seyyar Satıcılar:

Ailemize Bakmak Zorundayız

Yerleri ellerinden alınarak açığa mahkum edilen Eminönü seyyar satıcıları 8 Ocak günü Vakıfbank önünde eylem yaptı. Uzun süredir örgütlü bulundukları Eminönü Seyyar Satıcılar Derneği'nin eylemleri ile haklarını arayan emekçiler, açtıkları dövizler ve attıkları sloganlarla "Çalışma hakkımız engellenemez" dediler.

Dernek Basın Sözcüsü İkbâl Işık, devletin iş vermesi durumunda seyyar satıcılığı bırakacaklarını belirterek, "hepimiz çalışmaya hazırız. Eminönü'nde yoksul dostluğu dışında herşey serbesttir. Eroin satsan, esrar satsan serbesttir, ama tezgah açamazsın" dedi.

Seyyar satıcılar, "Çalışma hakkımız engellenemez. Ailemize bakmak zorundayız. Çocuklarımızı okutmak zorundayız. Satışa uygun yerler istiyoruz." gibi taleplerinin yer aldığı dövizler taşıdılar ve alkış ve ıslıklarla geldikleri Mısır Çarşısı önünde 5 dakikalık oturma eylemi yaptılar.

TEKEL'in Özelleştirilmesine Karşı Eylemler

TEKEL'in özelleştirilmesi çalışmalarına karşı işçilerin eylemleri sürüyor. Diyarbakır'da işçiler fabrika önünde eylem yaparken, Samsun'da özelleştirmeye karşı sessiz kalan sendika binası işçiler tarafından basıldı.

TEKEL Yabancı Sermayeye Yem Yapılacak

Tekgıda-İş Sendikası Diyarbakır Şubesi üyeleri, TEKEL'in özelleştirilmesine karşı 6 Ocak günü bir eylem yaptılar. Şube Başkanı Cemal Doğrul'un, TEKEL'in özelleştirilme yoluyla yabancı işletmelere yem edilmek istendiğini belirttiği eyleme, 250 sendika üyesi katıldı.

Hükümetin, 13 Aralık 2004 tarihli gazetelerden çıkan ihale ilanlarıyla yeni bir imha planına

başvurduğunu hatırlatan Doğrul, TEKEL'in özelleştirilmesinin, tütün yetiştiricilerini de açlığa ve yabancı şirketlerin köleliğine terk edeceğini belirtti.

Diyarbakır Tütün Fabrikası önünde yapılan eylem alkışlarla sona erdi.

Samsun'da TEKEL işçileri sendika bastı

Özelleştirmelerin, işten atılmaların hızla sürdüğü günlerde, emekçinin hakkını savunma amaçlı varolan sendikaların uzlaşmacılıkları işçilerin tepkilerine neden oluyor. Çeşitli eylemlerle sloganlı protestolar yaşanırken,

Samsun'da TEKEL işçileri 9 Ocak günü Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Şubesi'ni bastı. Balıca Sigara Fabrikası'nda çalışan 150 işçi, sendikayı özelleştirmelere sessiz ve hareketsiz kalmakla suçlayarak, sendika binasında yöneticilerle tartıştılar ve özelleştirme karşıtı eylemlere Samsun'dan da ses verilmesini istediler.

AKP 40 Bin Patates Üreticisini Çaresiz Bıraktı

Nevşehir'in Derinkuyu İlçesi ve köylerinden 40 bin köylünün ağız feryadı yükseliyor

Nevşehir'e bağlı Derinkuyu İlçesi ve bağlı köy ve kasabalarda patates üreten köylüleri, devlet çaresiz bırakmış durumda.

Kanserin Nedeni Yabancı Tohum

18 Ekim 2004'de yapılan bir araştırmanın ardından, toprakta kanser olduğu tespit edilmiş, bunun patates tohumu satan firmaların ithal ettiği tohumlardan olduğu ortaya çıkmıştı. Türkiye'de iki tane olan ve Sağlık, Tarım ve Orman Bakanlıkları tarafından denetlenen bu şirketler, bölgeyi terk etmiş durumda. Devletin bu gelişmeler karşısında yaptığı ise, toprağın ekimini süresiz olarak yasaklamak olmuştur. Yaşadığının ardından, 2004 yılında üretilen 260 bin ton patatesin 70 bin tonu satılmış, 190 bin tonu ise depolarda bekletilmekte.

Hiçbir Çözüm Bulmadan Yasakla!

Devletin somut hiçbir çözüm üretmemesi karşısında tamamen çaresiz bırakılan köylüler, borç, icra kısıkağı arasında kalmış durumda.

Patatesten geçimini sağlayanların %80'lik bir kesimi, yani yaklaşık 40.000 kişiyi oluşturduğu öğrenilirken, okurlarımız, toprakta yapılan bu araştırma sonuçlarının 2002 yılına dayandığını belirtiyorlar.

İktidarın, 2002 yılında 200 dekarlık bir alanda görülen ve "ilerlemez" raporu verdiği hastalık, sonraki yıl yapılan ölçümlerde 600 dekarlık alanı kapladı. Buna rağmen hiçbir tedbir alınmadan aynı kafa yine "bir şey olmaz" diyerek köylüyü kaderine terk etti.

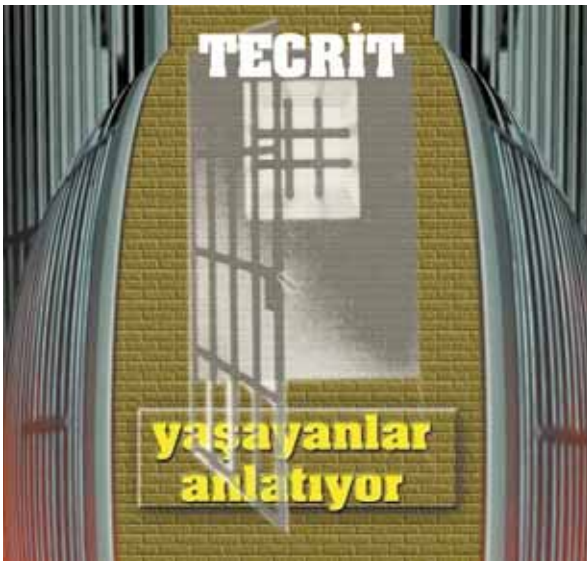
2004 yılındaki son araştırmada ise bu alan 2000 dekara çıkmış durumda. Bu durumda iktidarın bulduğu çözüm ise yasaklayıp işin içinden çıkmak oldu.

2400 Çiftçi İcralık Oldu

Şu an bölge köylüsü açlığa itilmiş durumda. Bu durumun ortaya çıkmasından önce de, bir çok üründe, ülkenin her yerinde olduğu gibi, ürettiğinin karşılığını alamıyordu. 165 bin liraya malettiği patatesi 90 ila 150 bin lira arasında satmaya zorlanan köylü, elektrik, kredi borçlarını ödemeyerek ancak karnını doyurmaya çalışıyordu. Köylünün sorununu çözmeyen, tarımı IMF'nin, emperyalist tarım tekellerinin insafına terk eden iktidar, bu borçları almak için köylüleri icraya vermekte hiç tereddüt etmedi.

Halen 2400 aile icralık durumda.

AKP, IMF ile anlaşma yaparken, Derinkuyu ve köylerinden binlerce insanın açlık feryadı yükseliyor. **UMURUNDA MI?!!**

Çıldırıyorum Sesleri Hala Kulaklarımda

SÜLEYMAN ACAR:

Son 4 yılı Tekirdağ 1 No'lu F Tipi tecrit hücrelerinde olmak üzere 10 sene hapishane yaşamım oldu. 4 yıl önce F tiplerini açanlar "mahkumların can güvenliği için" demişlerdi. Fakat tecrit koşulları hala can almaya devam ediyor.

Tecritin, etkilerinin kalıcı izler bıraktığı kesin. Örneğin hemen yanımdaki bir hücrede intihar etmiş olan bir tutuklunun, yaşamına son vermeden 5 dakika öncesinde havalandırmasında avaz avaz "çıldırıyorum" diye onlarca kez bağırması hala kulaklarımdadır.

Bulunduğum süre zarfında insanlık dışı uygulamaların yüzlerce çeşidine maruz kaldım. Tanık olduğum en çarpıcı şey F tiplerinde ecelle ölümün olmadığıydı. Çünkü insanlar en sıradan bir sağlık sorununda dahi ilgilenilmediğinden yaşamalarını yitirdiler. Tüm tutuklu ve hükümlüler gibi ben de denetlenmek, gözetlenmek, dinlenmek istemedim. Hapishane idaresi müdürleri, gardiyanlar her an fiili, sözlü acımasızca saldırı yöntemleriyle insanları ağlatmaya, yalvartmaya, minnet ettirmeye, zayıf düşürmeye

çalışıyorlardı. Böylelikle duygularımız parçalanmak isteniyordu.

Mazgaldan fırlatılarak yere atılan gazetelelerimiz, binbir güçlükle getirebildiğim ilaçlarım, ziyaretçilerimin getirdiği elbiseler... insanın kendisini posası çıkıp bir kenara atılmış hissine kaptırması... Zira gardiyanların sayım ve aramalarda pusu atar gibi gelmeleri, zorla hizaya geçirmek istemeleri sonucu en küçük bir şeyin dahi saldırı bahanesi yapılması bunların neticesinde insani değerlerin ne kadar gereksiz olduğunu düşündürmek istemeleri... Bu doğrultuda yaptıkları "burası F tipi ya adam olun ya da..." telkinleri... Mektup yasakları, ziyaret yasakları sonucu dışarıdaki ailelerimizle bağ kuramama... onların sesinden, bir satır selamından, yüzünü görebilmekten uzak yaşamının verdiği acıyı hissediyordum. Hücrede hep aynı sesleri duyma, aynı yüzleri görme sonucu kulak ve gözlerde başlayan rahatsızlıklarımın yanı sıra yaşanan duyarsızlaşma...

Hücreye daha önceden tanıdığım bir arkadaş getirilmişti. Sesini ilk kez duyuyormuşçasına "garip" bir his belirdi, bir süre anlamsızca baktım yüzüne. Tanımakta zorluk çektim. Oysa ayrılalı daha birkaç ay bile olmamıştı.

Yine yaz aylarıydı, havalandırmadan gelen lağım kokusu, ağızımıza, burnumuza doluşan bulut kümesi gibi gelen sinekler, bir el büyüklüğündeki fareler, kısacası havalandırma adeta bir "hayvanat bahçesi" gibiydi. Sular sürekli kesik, günde 1 saat ya akar, ya akmazdı, keza sıcak sular haftada bir saati bulmazdı. Yemeklerin üzerine doluşan sineklerden ve de

banyo yapamamaktan kaynaklı sürekli kaşınmamız... yaşadığımız tiksinti...yemediğimiz yemekler... Her geçen gün hastalıkları artıracak koşullar hızlandırılıyordu. Ancak revir doktorları, psikologlar "işlerinin ehli" sayılırdı, çünkü utanmadan bakanlık talimatıyla genel bulaşıcı hastalık muayenesi için anons yaptırıp revire çağırılırdı. Bu nedenle tecriti tamamlayan revire "morg" adını takmıştık. Çünkü aynı doktorların bilinçli geciktirmesi sonucu insanlar ölmüştü. Devlet politikası 'sağlık' adına uygulanıyordu.

Son olarak söylemek istediğim, tecrit kalkmadıkça ölümler, intiharlar devam edecek, ruhsal, fiziksel, psikolojik rahatsızlıklar artacaktır.

Resim Yapma Suçu

BAYRAM İÇLEK:

Yaklaşık 10 yıl tutuklu kaldım. Bunun 4 yılını F tipi tecrit hücrelerinde geçirdim. Birkaç örnekle tecrit zulmünü anlatmaya çalışacağım.

Ben Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kalmaktayken 2001 yılı yazında, direnişte şehit düşen Gülsüman Dönmez ve Canan Kulaksız arkadaşlarımızın resimlerini ayakkabı boyası ile tişörtüme yaptım. Bir aramada bu tişörtleri buldular. Ve bana bu yüzden 2 ay görüş, 1 ay mektup cezası verdiler. Resimleri benim yaptığımı söylememe rağmen, sevdiğimiz bu iki insanın resmini yapmanın suç olmadığını savunan Hacı Anıl ve Yusuf Kutlu adlı arkadaşlarıma da 1 ay görüş, 1 ay mektup cezası verdiler. Ve bu sırada Yusuf Kutlu ölüm orucundaydı. Yani ölüme giden bir insanın ailesini görmeyi, sırf sevdiklerimizin resmini yapmamızı savunduğu için, yasakla-

dılar.

İşte tecrit bul! Sevdikleriminizin resmini bile yapamamak ve cezalandırılmak.

Bir başka örnek...

16 Eylül 2002'de babam vefat etti. Kardeşim tam 3 kez mektup yazarak bana haber vermek istiyor. Fakat mektup cezam olduğu için vermediler. 1 aylık ceza'yı fiili olarak 2 ay uyguladılar. İsrarlarımı sonucu mektuplarımı alabildim. Ve babamın vefatını ancak 2 ay sonra öğrendim. Hemen aileme mektup yazıp başsağlığı dilemek istedim. Mektup toplama günleri Salı ve Çarşamba idi. Görevliyi çağırıp durumu anlattım. Yazacağım faksı alacağını söyledi. Lakin faksı yazdığım da gelen başka bir gardiyandı ve durumu anlattığım da 'bana ne lan' diye cevap verdi.

Aziz'in Öyküsü Tecritin Öyküsüdür

ZEKİ DOĞAN:

5 Kasım 2001 Armutlu katliam operasyonunda tutuklandım. 3 yıl bir ay tecritte kaldım. Tecriti anlamamız için aynı hücrede kaldığım Aziz Doğan'ı ve her uygulamasıyla tecrit politikasının bir insana ne büyük acılar çektiğini anlatmak istiyorum.

Aziz ile yaklaşık 8 ay beraber kaldım. İçine kapanık, çok saf temiz bir insandı. Evli ve iki çocuk babasıdır. 2002'de sanırım 18 Nisan tarihiydi. Görüş gününde gardiyanlar sorun çıkarınca görüşünü yarıda kesiyor. (Böyle keyfi uygulamalar sürekli oluyordu.) Hücreye geldiğinde morali altüst olmuştu. Anlattı ama, tam olarak paylaşmıyordu. Böyle böyle sürekli sorun yaşadı. Sorunlar sadece görüşlerde değil, giderken bile ayakbaşı çıkarılması dayat-

ması, onur kırıcı uygulamalar vb...

Aziz Doğan artık öyle bir duruma gelmişti ki bir gün patladı. Ağlıyor, bağıyor, çağırıyordu. Bulunduğumuz koşullara, tecrite ve baskılara artık dayanamıyordu. Tamamen kendine güvenini kaybetti. Bir süre sonra da tamamen kontrolünü kaybetti. Ve artık tepkisi bize, bana da yönelmeye başladı. Kendisini kontrol edemiyordu. Kafasında bir olay kurguluyor yanındaki arkadaşlarını düşman ilan ediyordu. Tepkisi bize olmadığı zaman kendi kendisine oluyordu. Hücrenin üst katından merdiven boşluğuna 2-3 defa yatak çarşafıyla kendisini asmaya çalıştı. Diğer hücre arkadaşım Metin Doğan abi ile zorlukla zapt ediyorduk. Böyle durumlarda elini ayağını tutuyorduk hücredeki zil'e basıyorduk. Gardiyanlar bazen gelmiyordu. Zili aradan kapatıyorlardı. O zaman biz hücre kapısını tekmeliyorduk. Ki ancak o zaman işin ciddi olduğunu anlayıp geliyorlardı. Aziz'i hemen revire götürüyorlardı. O insana revirde yaptıkları tek şey ise uyuşturucu iğne yapmaktı. Tekrar hücreye getirildiğinde kendinden geçmiş vaziyette oluyordu. Gözleri açık, ayakta ama sarhoş gibiydi. Gülmüserdi... 'Kendimi sanki uçuyor gibi hissediyorum' derdi.

Aziz Doğan gece uyuyamazdı. Anlatırdı sıkıntısını bazen. 'Yattığımda ayaklarımdan boğazıma kadar uyuşuyor, uyuyamıyorum' diyordu. Hücrede tecrit koşullarını unuttuğu uyku hali bile artık yoktu. Sabaha kadar dolaşır volta atardı. En zor yanı da ne zaman ne yapacağı belli olmuyordu. Bize de

Artık o kadar dayanamayacak duruma gelmişti ki 'beni öldürün, beni öldürün' diyordu. Tecrit politikası her yönü ile biz tutsakların onurunu ve umudunu yok etmeye odaklanmıştı. Onuru kırılan, umudu yok olan insanın iradesi de çöküyordu. İradenin çöküşü ise; o koşullarda her gün her an işkence demekti.

zarar vermeye çalışıyordu. Bu yüzden hücrede geceleri nöbetleşe uyumaya başlamıştık. Düşünün ki, 24 saat beraber kalıyorsunuz, hücre dışına, hiçbir yere hiçbir biçimde çıkma durumunuz yok. Ve yıllarca bu şekilde kalacağınızı düşünüyorsunuz. İşte bu da bizim üzerimizde büyük bir baskı oluşturuyordu. Tam 3 yıl oldu Aziz Doğan aynı sıkıntıları acıları yaşamaya devam ediyor.

Şu an beni en çok etkileyen olay şuydu. Bir keresinde artık o kadar dayanamayacak duruma gelmişti ki 'beni öldürün, beni öldürün' diyordu. Tecrit politikası her yönü ile şuna odaklanmıştı. Biz tutsakların onurunu ve umudunu yok etmek. Onuru kırılan, umudu yok olan insanın iradesi de çöküyordu. İradenin çöküşü ise; o koşullarda her gün her an işkence demekti. Bence Aziz Doğan'ın öyküsü, tecritin de öyküsüdür.

Tahammülsüzlük Gelişiyor

HASAN TOĞAN:

17 Ağustos 2001'den 2 Kasım 2004'e kadar tutuklu kaldım.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde 10. Ölüm Orucu Ekibi'n-

de yer alan Selami Kurnaz ile hastaneye kaçırılana kadar beraberdik. Dışarıdan tanışıyoruz, ilişkimiz çok iyiydi. Ama tecrit öyle bir hale getiriyor ki insanı, en sevdiğin insanı dahi kırabiliyorsun. Tahammülsüzlük geliyor. Dar alan ve tecritin yoğun olması, aynı insanlarla yüz yüze olman dönemsel olarak küçücük sorunların büyük sorunlar olmasına neden oluyor. 1 yıl kadar iki kişi kaldık. Zaman ilerledikçe yaptığımız davranışlar veya normal zamanda sorun edilmeyecek şeyler sorun olmaya başlıyor. Yemek yenmesinden konuşma tarzına, hücrenin düzeninden hücredeki eşyaların kullanımına kadar.

Hücrede sportif faaliyet yapabileceğimiz hiçbir olanağı yok. Kendimiz var ediyor-

ruz. Örneğin top oynayabilmek için yastık elyaflarından küçük bir top yapmıştık. Gardiyanlar top oynarken eğer denk gelirlerse “topu” alıyorlardı. Oysa onların mantığıyla bile bir “güvenlik sorunu” yaratacak bir şey değil. Amaç tamamen tecrit etmek olunca her türlü faaliyet kısıtlanıyor.

F tipi hücrelerde beni en çok etkileyen olaylardan ikisini aktarmak istiyorum.

Erzurum Hapishanesi’nden Tekirdağ F Tipi’ne sevk oldum. İlk şaşkınlığımı girişte yaşadım, eşyaları ve üzerimi normal aradıktan sonra soyunmamı istediler. Oysa hapishaneden geliyorum zaten. Ama önemli olan onurunun zedelenmesi. Tecritin ilk girişte hissettirilmesi. Karşı çıktığımda orada kaç tane gardiyan varsa üzerime çullandılar

ve zorla çıkardılar. Aramalar hücreye gidinceye kadar üç dört kez tekrar ediliyor. Yine buna ek olarak hücrede, hücre kapısının hiç açılmadığını gördüm. Kapılardan ufak bir mazgal var, bütün ihtiyaçlar bu mazgaldan karşılanıyor.

İkinci olarak beni en çok etkileyen Selami Kurnaz’ın şehit düşmesi oldu. Her an haberini bekliyorsun, ama haber gelince duygular anlatılmaz oluyor. Kelimeler boğaza düğümleniyor. Şehit haberi geldiğinde artık dünya ile bağlantım kesilmişti. Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey konuşmıyordum. Kin ve öfkemi bir yerlerden çıkarmak istiyordum. Duvarları parçalamak istiyordum. Hücre benim için artık küçücük bir kafes olmuştu.

Sayı 141

40

16 Ocak
2005

ÇHD Ceza İnfaz Yasası’nın İptal Edilmesini İstedi

Çağdaş Hukukçular Derneği 10 Ocak günü İstanbul Sultanahmet Adliyesi önünde yaptığı basın açıklaması ile Yeni Ceza İnfaz Yasası’nın iptal edilmesini istedi.

Yapılan açıklamada, yasanın kamuoyuna çağdaş, insancıl sıfatları ile sunulduğu hatırlatılarak, “bilakis topluma, savunma ve yaşama hakkına, temel hak ve özgürlüklere yeni bir saldırı duyurusudur” denildi. Ölüm, hastalığa, tecrite, pişmanlığa ve ayrımcılığa dayanan, siyasi tutsaklara iyileştirilmesi gereken kişilikler olarak bakan, insan onurunu yok sayan hiçbir infaz rejimini kabul edilmez görüyoruz diyen ÇHD’liler, yasa tüm sonuçlarıyla birlikte kaldırılana kadar mücadele edeceklerini belirttiler.

Susma Hakkı ‘Örgüt Tavrı’ Olmaya Devam Ediyor 46 ESP’liye Hukuksuz Ceza Talebi

Ankara Cumhuriyet Savcısı Şemsettin Özcan, ESP’nin 7 Aralık 2004’te düzenlediği eylem ilişkin 11. ACM’de dava açtı. 46 kişi hakkında açılan davada, demokratik eylem hakkını kullanan ESP’lilere, TCK’nın örgüt üyeliği ve TMY’nin 2. maddesine muhalefetten 22.5 yıla kadar hapis isteniyor.

İddianamede, gösteri ve toplantı yürüyüşleri örgüt üyeliğinin kanıtı yapılırken, ESP de, örneği defalarca görüldüğü üzere, yasadışı örgütün yan kuruluşu olarak ilan edildi. Kanıt mı? Gerek yoktu, savcıya göre; “ESP’nin kurulduğu günden

itibaren yaptığı etkinlik ve eylemlerin, MLKP’nin eylemleri ile örtüşmesi, aynı temaları kullanmaları” yetiyordu. Anayasal hak olan susma hakkı ve yaşanan hukuksuzluğu protesto etmek için açlık grevi yapmak da, resmen iddianamede “örgüt tavrı” olarak ifade ediliyor. Örgüt üyeliğinin altını doldurabilmek için ne “kanıtlar” sunulmamış ki; molotof, sapan, cam bilye atmak, kaldırım taşlarını sökmek gibi...

Avrupa Birlikçiler “demokratik devrimi” alkışlarken, muhalifleri ağır cezalarla susturma politikası sürüyor.

İzmir Barosu’nun İcraatları sürüyor

İzmir Barosu’nun, solculuğu AB’cilikle özdeşleştirenlere karşı, “ulusalcılık” kisvesi altında işkence savunuculuğu sürüyor. İşkenceyi Önleme Grubu’nu kapatma kararı veren baronun yeni yönetimi, bu kez de, bağımsız olarak çalışmala-

rını sürdüren grubun odasına girerek 535 işkence mağdurunun dosyasını bilinmeyen bir yere götürüp, grubun kapısına kilit vurdu.

ÇHD Şube Başkanı ve Grubun üyesi Bahattin Özdemir, nereye götürüldüğü belirsiz olan dosyaların 120’si hakkında dava açılmış ve halen devam ettiğini söyledi ve “bu hukuksuzluk değil mi” dedi.

19 Aralık'tan Bu Yana Tek Kişiliklerdeyim

10 Aralık tarihli mektubunu aldım. Senin mektuplarını alırken, gönderilmeyen mektuplarımı öğrendim. 22 Aralık'ta Oral Çalışlar'ın 19 Aralık'la ilgili yazdığı yazıya cevaben yazdığım mektubu göndermişler. Gerekçesini "karar"ı ilettiklerinde öğrenirim artık. Sizler de okumuşsunuzdur. Haddi olmayan şeyler söyleyip, terbiye sınırlarını da aşarak özeleştiriyeye davet etmiş... Artık yeter mi?... Ne hakla böyle bir şey yapabilmişse?... "Ben başlamayın dedim" vb. de diyor. Sanki görüşü sorulacak, dikkate alınacak biriyim gibi... Örgüt ve örgütlü mücadelede düşmanlıkta en başta gelenlerden... Sözün kısası üzüldüm. İşte tutsaklığın kötü yanlarından biri de bu. Pek çok kendini bilmez, halka hasım kişiler keyiflerince hakaret ederler. Bizler cevap yazınca göndermemek için binbir türlü gerekçe bulunur...

20 Aralık'ta Ercan'la birlikte kalmak istediğime dair dilekçe yazdım. Cemil Çiçek "disiplin cezası olmayanlar dışında tek kalan yok" demiş ya... Ben de 4 yıldır tek tutulduğumu, avukatlarımın rahatsızlığım nedeniyle yanıma birinin verilmesi talebiyle ve yeni

arkadaşlarımın birlikte kalmak için dilekçe vermelerine rağmen "red" denildiğini belirttim... Ercan'ı yanıma getirirlerse iyi olacak. 19 Aralık 2000'den bu yana tek kişiliklerde tutuyorlar.

Bu arada Üfuk Çizgisi 4. sayısı geldi. Sizler de okumuşsunuzdur. ... Selim yine tüm kınını döktürmüş, bol bol hakaret etmiş. Utanmadan bir de üçüncü sayfada "komünist" arkadaşlarına sataşıldığını söylemişler. Gerçekten de öğrenmesini, yaşananlardan ders çıkarmasını bilmeyen megaloman bir kişilik. Oligarşinin ağızyla saldırmış. Aynen islamcılar gibi oligarşiden akredite bekliyorlar. Nasıl da düşmanlaşmışlar öyle. (3. sayfada itiraf da ediyorlar, "düşmanlaştırdınız" diyerek) Onlar da oligarşi gibi beklediler; 4 yıldır da ölüm orucuna ömür biçip duruyorlardı. Resmen temsilcilerimize ve arkadaşlarımıza hakaret etmiş. Bilmediği konularda da kesin ifadeler belirtmiş... Son sayıda Atılım'ın hakettikleri yazılmış, pek de güzel olmuş. Çok şeyi hakediyorlar. Yalanla, abartıyla politika yapıyorlar...

2005'in bizler için, halkımız için ve dünya halkları için bagımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde ileri mevzilerin kazanıldığı bir yıl olması dileğiyle, yeni yılınızı kutluyorum. 26 Aralık 2004

Ali Osman Köse

Daha Üstün İrade Yok!

... Evet Sevgili Kaan, 20 Ekim 2000 dün gibi ve yaşanan her şey canlı. Bizim belleğimiz de sanırım nelerin taze tutulacağını seçiyor.

Bizim ailemizin gücü sevgili Kaan. Bu iradede daha üstün irade var mı ki? Önceden do-

ğanın en güçlü varlıklarıyla ifade ederdik kendimizi, kimimiz 'aslan', kimimiz 'canavar' olurdu. Şimdi kendimiz 'ailemiz' olduk. Öz açığa çıktı. Şimdi nasılsın diye sorduğunuzda "Parti Cepheli gibiyim" deniyor.

TAYAD'ın sergisini duyduk. Burada bir faaliyet yok, Uşak'lılar yoğun çalışıyormuş, onlar yetenekli zaten. Buradan daha çok yazı ürünleri çıkıyor.

Kucak dolusu sevgilerimle.

Ölüm Orucu Direnişçisi
Fehim Horasan
Sincan F Tipi

Onlar Güçlüler Ama Biz De Direniyoruz

(Sanatçı Leman Sam tarafından tutsaklara yazılmıştır)

Sevgili Taylan,

Güzel kartını şimdi aldım. Ben her gün yaklaşık 10 ila 12 mektup alıyorum. Bana hayran mektubu gelmez. Bu ülkede olan bitene hassasiyetle yaklaşan bir insan için, mek-

*Gece şafağı karşılamaya
hazırlanıyor...*

*Yüreğimin derinliklerinde
Bir yanardağ
Püskürmekte*

Acılarımız

*Her geçen gün
Katmerleşip
Büyüyen
Acılarımız*

Ya beynim

*Yüreğime emrediyor
Ne olur çekinme söyle
Seni böyle yanardağ
Haline getiren
Acılar mıdır yoksa???*

Muharrem Karademir

tuplar yarayı bir kez daha deşmek gibi bir şey.

Beni en çok üzen ölüme yatmalar ve Korsakoff hastalığı. Bilmiyorum, belki başka bir çare yok, ama bu da değil. Medya da aktrist olarak gör- düklerine de ben şahsen çok inanmıyorum. Çoğunu tanıy- rum. Çok azı samimi. Her ölümde canım yanıyor. Canlı yayında konuşma şansı var, beni pek çıkartmıyorlar. Bant olunca dediklerimi kesiyorlar ne yazık ki.

Aralık 19'da Ankara'da ola- cağım. Bir değişiklik olursa Bayrampaşa'dayım. Köşe ya- zarlarına gelince, çok azı has- sas davranıyor. Diğerlerine ge-

lince kimlerin borularını öttür- dükleri malum.

Çok karamsar yazdım, af- fet! Sizler oradayken benim çok keyifli olmama imkan yok. Temin olmanı isterim, gücüm kadar elimden geleni yapıyo- rum, ama bu sadece bu ülkeye ait bir sıkıntı değil, eminim bili- yorsundur; dünya artık böyle. Sıkıntı çok. Onlar güçlüler ama biz de direniyoruz. Elbet bir gün aydınlık bizlerin de üzerine düşer. Gözlerinden öperim.

Ankara'da konserim ola- cak, kâbil olduğu kadar çok ki- şiye ileteceğim hepinizin dilek- lerini mikrofondan.

Leman Sam

Bunlar Da Hücrede Kalmanın Etkileri

.... Hücrede kalmak nasıl bir şey diye sormuşsun... Biz üç kişilik hücrede üç arkadaş ka- lıyoruz.

Hücrede kalmak sese ve ışığa karşı duyarlılığımı artırdı. Normal zamana göre kayda alınmayacak sesler bile insanda rahatsız edici bir etki yara- tabiliyor. Işık da yine aynı şe- kilde. Bir de hücre dışına çık- madığımız için etkilerini tam ölçme durumu olmuyor. Örne- ğin, geçen yıl bir ay kadar tek kişilik hücrede kalmıştım. Ya-

latan fotoğraflarımız var.

Kimyasal tozlarla yakılmış, kömürleşmiş bedenlerimizin fotoğrafları var.

F tipleriyle beraber ülkemiz hapishanelerinde hücre siste- mine geçildi. Şimdi bu fotoğ- raflara "sessiz ölüm"den kare- ler ekleniyor. Cansız bedenler, ömrü çalınmış sakatlar bu ka- relerin değişmeyen gerçeği.

Hazırlanan Ceza İnfaz Ka- nunu da hücre sistemine geçi- şin yasal ifadesidir. Oligarşi yasal zemini de hazırlayarak katliamcılığını meşrulaştırma- ya, daha fazla katletmeye ha- zırlanıyor.

Ancak şimdiden ölülerimi- zin bedenleri aşılmaz dağlar gi- bi yükseldi. Hücrelerde siyasi kimliğimizi koruyabilmek, tec- rit işkencesini kaldırabilmek uğruna birer, üçer, beşer öne atılıyor en yititlerimiz.

Hücrelerden yükselen sesi- miz ölülerimizin yarattığı sar- sıntı er ya da geç herkesin vic- danına ulaşacak.

Ve tarih önünde sorulacak;

BU VAHŞET YAŞANIRKEN SEN NEREDEYDİN?

Sayı 141

42

16 Ocak
2005

Bu Vahşet Yaşanırken Sen Neredeydin?

"Biz öz- gür tutsak- ların kale- minden Ce- za İnfaz Kanunu de- ğerlendir- mesi..." başlıklı ça- lışmanın GİRİŞ bölü- müdür

Tecrite karşı direniş 5. yılına girdi. 117 (118) şehit verdik. 500'ü aşkın tutsak sakat bırakıldı. Dünya- nın en uzun soluklu hapishane- ler direnişi sürüyor. Sürdürece- ğiz...

Tecrite karşı direnirken, bu- nu asla sadece devrimci tut- sakların direnişi olarak görme- dik. Emperyalizmin dünya halklarına, oligarşinin ülkemiz halklarına yönelik kapsamlı saldırısından bağımsız değil yaşananlar.

1960'lı yıllardan günümüze

ülkemizde sürdürülen muhale- fetin, mücadelenin en dinamik gücü devrimcilerdir. Ve dev- rimci mücadelenin kesintisiz sürdüğü alanlardan biri de ha- pishaneler oldu. Tıpkı işkence- ler gibi, hapishaneler de irade çatışmasının açıktan ve en yo- ğun yaşandığı yerlerdir. Bu ne- denle özgür tutsaklar olarak hapishaneleri hiçbir zaman ya- tılıp çıkılacak yerler olarak görmedik. Zulmün her türlü dayatması karşısında kimliği- mizi korumak ve dört duvar arasında olsak dahi düşünce- lerimizle yaşayabilmek için mücadele ettik.

Devrimcilere karşı şartlan- dırılmamış, önyargısız her in- san hapishanelerden çıkan cansız bedenlerimizin fotoğraflarına baktığında gerçeği göre- cektir.

Kafalarımızın parçalanıp beyinlerimizin akıtıldığını, ke- miklerimizin onlarca yerinden kırıldığını gösteren fotoğraflar var.

Delik deşik edilmiş beden- lerimizin fotoğrafları var.

Bir deri bir kemik kalmış, Nazi kamplarındaki esirleri an-

tağın bir yanı duvara dayalı idi. Uyandığım zaman iki yanı da duvara dayalı zannediyordum. Düşünüyordum, nasıl çıkacağım diye. Sonra elimi uzatıyordum, elimin duvara değmediği yöndeki duvarın geride olduğunu anlıyordum. Uyanık olmama ve gözlerimin de açık olmasına rağmen böyle görüyordum. Yine hücre içinde yürürken zorlanma olmuyor, gerek görme açısından gerekse denge açısından. Ama dışarı hastane, mahkeme gibi yerlere gidildiği zaman görmekte, yürümekte sorun oluyor. Bunlar da sanırım hücrede kalmanın etkileri.

30 Aralık 2004

Ali Teke, Kandıra F Tipi.

Hem Günay, Hem Sevgi Abla Oldu

Sergül tahliye olurken yine, “sizi çok seviyorum” diyerek gitmişti. Sıkça kullandığı cümle, tam da O’nu tanımlıyordu. İncanıyla, bağlılığıyla, güveniyle, iddiasıyla... besledi Sevgi’sini ve hep büyüttü, geliştirdi. Ve kendi ateşiyle çelikleştirdi. Üç hafta önce uğurlamıştık Sergül’ümüzü. Sevgi ve selamlarını Günayca aldık bu kez, “gidersem Sevgi Abla, kalırsam Günay olacağım” diyordu. Hem Günay, hem Sevgi Abla oldu şimdi.

O büyük, o sarsılmaz ve yenilmez Sevgi’sini bıraktı bize. Daha da güçlendik, daha da güçleneceğiz. Aydınlığı her zaman yolumuzda olacak. Saygıyla eğiliyoruz önünde...

Filiz Gencer
Uşak Hapishanesi

“Adlilerden İki Psikopat Kendini Yakmış!..”

Sergül’ümüzün kahramanlığıyla yeni yılınızı kutluyoruz. ...

Size akşam sayımından sonra yazıyorum. Biraz önce Sergül’ümüz için sloganlar attık. Yarın anma yapacağız. Sergül de tarihi direnişimize bir ilki kazandı. Kararlılığın, hedefe kilitlenmenin, sadeliğin, yalınlığın ve mütevaziliğin adı olacak. Bugün Sergül’den gelen mektupları tekrar okudum. Saydığım özellikleri onu tarif ediyor. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

... Bugün bir de 19-22 Aralık şehitlerimizden Ümut Gedik’in babasından kart aldık. Onlara size gönderdiğimiz hediyelerden göndermiştik. Gönderdiğimiz hediyelerde şehitlerimizin resimleri yapııştırılmıştı. İdare bu resimleri sökmüş. Ancak oranın resim için ayrılmış bir yer olduğu belli oluyor. Babamız da Ümut’un resmini yapıştırmış. Sökülen resimler için

suç duyurusunda bulundum.

... F tipi tecrit hücreleri insanları çıldırtmaya devam ediyor. Bugün gün boyu yağmur yağdı. Akşam henüz kapılar kapanmamıştı. 16:00 civarında karşı hücrelerimizin havalandırmasından yoğun bir duman ve koku yükseldi. C Blok 93 No’lu hücredeki iki adli tutuklu hücrelerini yakmışlar. Gardiyanlar geldiğinde çok sıradan bir olayı anlatır gibi “adlilerden iki psikopat kendini yakmış” diye olayı anlattı. (ayrıntıyı öğrendik) Yaşadıkları psikolojik sorunlardan dolayı kriz geçirmişler ve yataklarını ateşe vermişler. Sorun yaşamalarında neden ise tecrit politikası. Sürekli aldıkları mektup, görüş ve hücre gibi cezalar psikolojik olarak tamamen hasta yapmış. Ve sonuçta gardiyanların ifadelerine göre “psikopat” olmuşlar.

İşte F tipi gerçeği. Cemil Çiçek’in “konuk evleri”!

29 Aralık 2004

Ercan Gökoğlu

Sayı 141

43

16 Ocak
2005

TUTSAKLARIN ÇİZGİLERİNDEN

Anti-emperyalist Şairlerden Direnen Tutsaklara Destek

Biz, Sandino'nun, Che'nin ve Allende'nin çocuklarıyız. Biz, Amerikan halklarının zaptedilemeyen kanyız ve bugün, kardeşlik bilincimizle, sesimizi Türkiyeli teslim olmayan ve özgürlüklerine mutlaka kavuşacak olan kahraman devrimcilerle birleştiriyoruz.

Kuzey ve Güney Amerikalı anti emperyalist şairler tarafından oluşturulmuş olan Anti-emperyalist Amerikan Şairler Editörlüğü (www.poetas.com), Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'na gönderdiği mesajda "sesimizi kahraman devrimcilerle birleştiriyoruz" dediler. Ölüm orucu ile dayanışmak amacıyla İspanyolca yayın yapan www.presos.com isimli bir site ile de dayanışmalarını somutlayan, anti-emperyalist şairlerin mesajını kısaltarak yayınlıyoruz.

Değerli dostlar, yoldaşlar,

Bizler Amerikan kıtasından 84 şair olarak size büyük bir mutlulukla şu mesajı yolluyoruz:

Amerikan kıtasının dört bir yanında bulunan Anti-Emperyalist Amerikalı Şairler Editörlüğü şairleri olarak, bizim tarihsel sorumluluğumuz, kurtuluşunu yaşayan halkları takip etmek ve gözetlemektir. Kültürüne sahip çıkan, direniş ve kahramanlık örneğine dönüşen Türkiye halkı karşısında saygıyla eğiliyoruz.

Biz, Sandino'nun, Che'nin, ve Salvador Allende'nin çocuklarıyız. Biz, Amerikan halklarının zaptedilemeyen kanyız ve bugün, kardeşlik bilincimizle, sesimizi Türkiyeli teslim olmayan ve özgürlüklerine mutlaka kavuşacak olan kahraman devrimcilerle birleştiriyoruz.

Türkiye zindanları, bu kardeş ulusta işlenen vahşetin acı tanıklarıdır. Ancak orada, Avrupalı ve Batıcı cellat çaresizlik içinde, kahraman bir halkın kültürüne çarpıp duruyor. Kurtuluş hayallerinde ısrarcı davranan bu toprağın özgür insanları ve cesur halkı, ancak Pinochet gibi çılgın bir diktatörün uygulayabileceği en acımasız zulüm karşısında dimdik durmaktadır.

*Madeni açlığıyla,
Hücrenin yorğunluğuyla,
Gölgeme bitkin düşse de,
Yine başka kalabalıkların türkülerinde
Türkiye'yi uyandırmaya geleceğim,
Ve orada, yeni bir vatanın göğsünde
Bir meydan okuyuş gibi dans edeceğim*

Bugün, Latin Amerika'nın asi topraklarındaki aydın, sanatçı ve militanlar olarak, Türkiye halkının mücadelesi karşısında sorumluluğumuzun farkındayız. Sizin mücadelenizi bizim mücaledemiz olarak sayıyor, direnişinizi kucaklıyoruz ve adalet ve umut hayallerini paylaşıyoruz.

Türkiye devletinin kullandığı hangi legal araç olursa olsun, soygun düzeninin çıkarlarını savunmak için adalet ilkelerine aykırı olarak dikte ettirmektedir. Neo-liberal haydutların oyunlarına ve sivil toplumcu manevralarına yedeklenmemeliyiz. Kutuplaşmayı körüklemeliyiz. Son imparatorluk (ABD) zulüm içgüdüleriyle hareket etmekte, barış savaşçıları sindirmek için de hiçbir vahşetten kaçınmamaktadır. Bu ülke kapitalist, neo-liberal ve batı kültürünün 'laik' niteliğine sahip olmadığı halde, sermaye düzeni, özgür bir devlet olarak varlığına müsaade etmeyecektir. Kısacası, ABD'nin gözetimindeki Türkiye kendi kültürel, siyasi varlığını inkar etmeye zorlanıyor.

Amerikan kıtasından tüm ulusların şairleri olarak, Türkiye halkının savaş cephesinde yer alıyoruz. Ve onun huzurunda, kardeşlik minnettarlığımızı ifade eder, Grup Yorum'un sesine sesimizi katıp, Nazım Hikmet'in çocukları olan savaşan kahramanlarıyla birlikte türkü söylemek isteriz.

Daha önce de söylemiştik ve söylemeye devam edeceğiz: Türkiye hapishanelerindeki devrimci kadın ve erkeklerin şartsız olarak derhal özgürlüklerine kavuşmalarını talep ediyoruz. Biz haklı ve doğru olan bir şeyin dışında hiçbir şey istemiyoruz. Şartsız özgürlük ve Türkiye halkına karşı suç işleyenlere ceza! 'Gönüllü veya güçle'.

Bugün ne yazık ki, Amerikan topraklarından, Türkiye hapishanelerine baktığımızda dış müdahalelerden kurtarılmış, siyasi ve sosyal gereksinimlerine uygun bir yol seçme hürriyetine sahip, bağımsız bir ülke hayal ettikleri nedeniyle tutuklanmış bir insan seli görmekteyiz. Amerikan kıtasından baktığımızda aynı zamanda bizim mücadelemizi onurlandıran, dövüşken ve cesur bir Türkiye halkı görmekteyiz.

Sosyal ayırımın kurumsatırıldığı ve devleti besleyen halkın devlete bir tehdit unsuruna dönüştüğü yerde, şiir sanatı, bir mücadele ve kurtuluş aracına dönüşür. Bu durumda başka türlü bir şair olma olanağı da ortadan kalkar.

Bizler, ancak birleşirsek kazanırız. Zaptedilmeyen Amerikan kıtasından Türkiye halkını kucaklar, mücadelesine katkılarımızı sunarız.

Grup Yorum'un sesine sesimizi katıp, Nazım Hikmet'in çocukları olan savaşan kahramanlarıyla birlikte türkü söylemek isteriz.

Sosyal ayırımın kurumsatırıldığı ve halkın devlete bir tehdit unsuruna dönüştüğü yerde, şiir sanatı, bir mücadele ve kurtuluş aracına dönüşür. Bu durumda, başka türlü bir şair olma olanağı da ortadan kalkar.

Karadeniz Temel Haklar 'Örgütlü Mücadele' Çağrısıyla Açıldı

6 Ocak günü kuruluşunu tamamlayan Karadeniz Temel Haklar, 9 Ocak günü dernek binası önünde yaptığı bir açıklama ile kuruluşunu duyurdu.

"Mısır Ekmeği, Hamsi ve Umudun Adı Aşkına"

Samsun'da kurulan Karadeniz Temel Haklar üyeleri, dernek binası önünde toplanarak, "Yaşasın Örgütlü Mücadale-miz" pankartı ve kırmızı bayraklar açtılar. "Mısır Ekmeği, Hamsi ve Umudun Adı Aşkına" başlığı taşıyan açıklamada, hırçın Karadeniz dalgalarının coşkusıyla Samsun halkına örgütlenme ve mücadele etme çağrısı yapıldı.

"Öfkeliyiz çünkü; durmadan yeni setler çekiliyor önümüze ve durmadan işliyor sömürünün çarkları. Fabrikalarda, tarlalarda, ocaklarda çalışan bizken, sömürülen aç ka-

lan da biz oluyoruz. Alınlarımız yok pahasına satılıyor. Okullarda, dersliklerde yıllarca dirsek çürüten bizken, eğitim görmek için haraç ödeyen de biz oluyoruz." ifadelerine yer verilen açıklama, emperyalizm vurgusu ile devam etti. Felluce'de, Bağdat'ta, Filistin'de ölen biziz diyen Temel Haklar üyeleri açıklamalarını şöyle sürdürdüler:

Örgütlenme Çağrısı

"Sömürü, işgal, istila varsa, direnenler de vardır. Bu nedenle, burada, asla yok edilemeyeceğimizi bir kez daha gösteriyor, bir kez daha haykırıyoruz; BİZ HALKIZI!

Karadeniz Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği olarak; halkımızı haklarımız ve özgürlüklerimiz etrafında örgütlenmeye çağırıyoruz.

Çağrımız; insanca yaşam öz-

lemi duyanlardır.

HALKIMIZ; ülkemizde haklar ve özgürlükler mücadelesi bağımsızlık mücadelesinden ayrı düşünülemez. Çağrımız; bağımsız Türkiye özlemi duyanlardır."

"Vardık Varız Varolacağız, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında, coşkuyla bir şekilde "Halkımız Kazanacağız" marşı söylendi. Daha sonra pankart dernek balkonuna asıldı.

Sayı 141

45

16 Ocak
2005

Malatya Hapishanesi'nde Ziyaretçiler Fişleniyor

Malatya Hapishanesi'nde keyfi uygulamaların, baskıların ardı arkası kesilmiyor. Bu uygulamalara sadece tutsaklar da maruz kalmıyor, aynı zamanda görüşe giden aileler de yaşıyorlar. Dersim Temel Haklar yöneticilerinden Derya Ulağ'ın annesinin yaşadıkları bunun son örneği oldu.

Kızının görüşüne giden anne Ulağ'ın kolu ne olduğu belirsiz bir mühürle mühürlenmekle kalmadı, aynı zamanda **fotoğrafi çekilerek fişlendi**. Bu hukuk dışı uygulama, idare tarafından "güvenlik" gerekçesiyle savunulurken, Derya Ulağ da, hapishaneye ilk gelişinde **çırılçıplak soyularak** onursuz arama yapılmasına karşı çıktığı için bir hafta **hücre cezası** aldı. Baskılar bununla da sınırlı değil. Aynı dosyadan yargılanan Hüseyin Çelik, Ziya Kulbak, Kaan İnanc, Özcan Doğan'ın Derya Ulağ'la mektuplaşması da yasaklanarak, **savunma hakkı** fiili olarak yok edilmiş durumda. Bütün uygulamaları teslim almaya dönük olan hapishanede, ön ilekleme gibi dayatmalar da yapılıyor.

Temel Haklar Yöneticisi Gülşen Salman Gözaltına Alındı

Gençlik Federasyonu'nun bağımsızlık çağrısı yayıldıkça, işbirlikçiler de rahatsız olmaya başladılar. Ülkemizde Gençlik Gelecektir Dergisi'nin çıkarttığı özel sayıları dağıtan Temel Haklar yöneticisi Gülşen Salman ve Murat Doğan, 11 Ocak günü gözaltına alındılar.

Gözaltılarla ilgili İstanbul Temel Haklar bir açıklama yaparak derhal serbest bırakılmalarını istedi.

Gözaltı nedeni olan bildirilerde '**Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye**' yazdığı hatırlatılan açıklamada, "İstanbul polisi yıllardır yaptığını tekrarlamış, ülkesinin bağımsızlığını savunan, bunun için mücadele eden insanları gözaltına almıştır" denildi. Baskılara karşın, halka gerçekleri anlatmaya devam edeceklerini belirten İstanbul Temel Haklar, keyfi gözaltılara son verilmesini istedi.

Bu arada bir başka gözaltı haberi de, aynı gün Bağcılar'dan geldi. Karanfiller Kültür Merkezi çalışanı İskender Göçebe Bağcılar'da gözaltına alındı.

“Düşünce Yasakçılığı” Sadece Egemenlerle Mi Sınırlı?

Gençlik Federasyonu'na üye öğrenciler, “Ne Amerika, Ne Avrupa! Bağımsız Türkiye!” şıartıyla yürüttükleri kampanya çerçevesinde kampanyalarını duyurmak, düşüncelerini anlatmak için pek çok aydının da kapısını çaldılar. Son derece ilginç yaklaşımlarla karşılaştılar; örneğin gazetelerde bir köşe sahibi veya televizyonlarda bir program yapımcısı olanların bazıları, “görüşlerinize yer veremeyiz, kampanyanızı yansıtmayız, çünkü biz AB'den yanayız!” havasındaydılar.

Demokrasiyi, düşünce özgürlüğünü savunmak, bir aydının karakteristik özelliğidir. Teoride, gazetelerdeki köşelerinde gerçekten de böyledirler. Demokratlıkları ve düşünce özgürlüğü savunuculukları, AB'ciliklerinin de en temel gerekçesi durumundadır.

Gelin görün ki, pratikleri tutarsızlıklarla doludur. Pratikte çoğu zaman eleştirdikleri oligarşi gibi düşünce yasağcıdır. Sansürcüdürler.

Gençlik Federasyonu'ndan öğrencilerin karşılaştıkları tavırlar, bu yasağcılığın, sansürcülüğün çok küçük bir parçasıdır. Bu, onyıllardır sü-

rüp gelen bir “aydın yasağcılığı”dır.

Devrimcilerin düşünceleri, tezleri, onların köşelerinde ve kitaplarında yeralmaz. Sosyalist basını ne kadar okudukları şüphelidir. Arasira okusalar bile, o düşüncelere şu veya bu konudaki tartışmanın bir tarafı olarak yer vermeyi asla düşünmezler. Güncel bir örnek AB konusudur.

Tüm medya, AB'ye karşı çıkanları Susurlukçu Vural Savaşlar'dan, ihbarcı Perinçekler'den ibaretmiş gibi göstermekte hemfikir. Burjuva, faşist yazarlar da böyle yapıyor, ilerici, demokrat sol köşe yazarları da.

Karşılarına kolayca mahkum edebilecekleri bir “anti AB'ciliği” alıp, onun üzerinden kendi AB'ciliklerini savunuyorlar. AB üzerine yazılarında “savunanlar şöyle savunuyor, karşı çıkanlar şöyle karşı çıkıyor” derken, zinhar devrimcileri anmıyorlar bile.

Hani düşünce özgürlüğünden yanaydınız? Bunun anlamı şudur: Biz “AB'yi savunanlara düşünce özgürlüğünden yanayız!” Bu da düşünce özgürlüğü tarifinin hilkat garibesine dönüşürölmesidir. Aynı egemen sınıf gibi.

Savunduğu ve uyguladığı düşünce özgürlüğünün sınırları, AB'nin ve oligarşinin belirlediği çerçevenin ötesine geçmeyen aydının “düşünce özgürlüğü” savunusu ne kadar tutarlıdır? Onun muhalifliği nereye kadardır?

Emperyalizm veya oligarşi şu düşünceler zararlı, şu düşünceler YOK SAYILMALI diyor. Ve o da yok sayıyor.

Tavırlarının sadece bu boyutu bile “demokratlık”larının “sınırlı” bir demokratlık olduğunu gösteriyor. Emperyalizmin ve oligarşinin izin verdiği kadar bir demokratlık!

Sayırsız işkence, infaz, katliam olayında, bunları bizzat yaşayanlar olarak gerçekleri devrimciler ortaya koymuştur. Belgeler, tanıklıklar yayınlamışlardır. Ama burjuvazi bunları görmediği

Sayı 141

46

16 Ocak
2005

‘Söylenmeyenler’de Rüstem Batum’un Söyletmedikleri

“Bağımsız Türkiye” diyen öğrencilerin görüşlerini iletmek istediklerinden biri de SKY TV’de “Söylenmeyenler” adlı bir program yapan Rüstem Batum’dur.

Batum, devrimci gençlere “yardımcı olamayacağını”, çünkü “onlara katılmadığını” söyledi. Ne demokratlık ama?

Tam bir tutarsızlık! Programının adı da çok iddialı; “Söylenmeyenleri” söylüyor o. Konuşturulmayanları konuşturuyor! Hatırlıyoruz, bir programında BAK’ın bir eylemine çağrı yapmış ve ardından eklemişti: “Başka eylemler varsa, iletin yayınlayalım”.

Demek ki, o hak ve özgürlükleri gasbedilen, söz hakkı kısıtlanan tüm soluma seslenmiyormuş; sadece “kendisinin uygun bulduğu” eylemlere ve görüşlereymiş çağrısı... Peki o zaman programının adı niye “söylenmeyenler”?

Düzenin medyasında AB'ciliği savunma konusunda “söylenmeyen” hiçbir şey yok. Mesele, AB'ye karşı çıkan devrimci görüş söylenebiliyor mu? Elbette AB'ye karşı çıkan devrimci görüşe katılmayabilirsin, ama eğer demokratsan ve programında söylenmeyenleri söyletme gibi bir iddian varsa, o zaman o görüşe programını açmak zorundasın. Değilse solcu, demokrat Rüstem Batum’un ne farkı kalıyor burjuvazinin sansürcülüğünden?

sürece ilerici, sosyalist, sol aydınlar da görmezden gelir. Ne zaman ki, burjuvazi gündeme getirir bunları veya AB dile getirir, icazet çıkmıştır artık, onlar da sözedebilirler. Fakat yine bu gerçeklerin devrimciler tarafından daha önce yazıldığına asla anmadan ve anımsatmadan.

Pratik veya teorik bir konuda, köşelerinde, kitaplarında, konuşmalarında sosyalist basından söz etmekten, alıntı yapmaktan korkarlar; ya oligarşi onlarla arasında bir bağ olduğunu sanırsa?! Ya oligarşi “*falan terör örgütünün legal yayın organı*”ndan söz ettiği için kendisi hakkında bir mim koyarsa?! Demokratik bir talebi dile getirirken bile tekrar tekrar “*devrimcilerle aynı düşünmediğini*” belirtme gereği duyan ürkek ve statükocu aydın geleneği, düşünce özgürlüğünün cesur savunucusu olamamıştır.

Tersine; bu korku ve kaygılarla, tam bir düşünce yasağı kesilir, devrimcilerin görüşleri, açıklamaları üzerine uygulanan sansüre onlar da katılırlar. Elbette düşünce özgürlüğünü savunmak, gerçekten hayatın her alanında ve her anında demokrat olmak kolay değildir, bedel ödemeyi, riskleri, statükolarını kaybetmeyi göze almayı gerektirir. Kısacası tutarlı demokrasi ve düşünce özgürlüğü savunucusu olmak da cüret gerektirir.

Aydınların uyguladığı düşünce yasağılığının bir çok alanda yansımasını görebiliriz. Örneğin gündemde doğrudan devrimci örgütleri ilgilendiren, onlar üzerine gelişen konular olur. Herkesin dedikleri yer bulur medyada, konunun doğrudan muhatabı olan devrimcilerin görüşleri ise sansürlenir. Bu sansür, belirttiğimiz gibi, burjuva medyanın haber merkezleriyle sınırlı değildir. O konuda yazan ilerici, sosyalist, demokrat sıfatlı aydının köşesinde de aynı sansür geçerlidir. Burjuvazinin kaleşörlerinin böyle yapması son derece anlaşılabilir; ama kendilerini devrimci, sosyalist gören aydınların böyle yapması kabul edilemez.

Bir başka örnek; kendilerine bir sorunu iletmek için gidilir. “*Ama siz bizi o kadar eleştiriyorsunuz!*” derler. Bu cevapta **demokratlık** var mı? Bu cevabı veren bir aydın düşünce özgürlüğüne inanıyor mudur gerçekten?

Demek ki onun farklı düşünceleri köşesinde yansıtması için hiç eleştirilmemesi gerekiyor! Demokratlıktan, düşünce özgürlüğünden bunu anlayan, her türlü eleştiriden muaf olmak isteyen, eleştirildiğinde “küsen” biri, aydın sıfatını kullanmayı ne kadar hak edebilir? Hani nerede kaldı “*senin düşüncelerine katılmıyorum ama düşüncelerini ifade edebilmen için ölümü göze alırım*” diyen aydın namusu ve tutarlılığı?

Güler Korkulu Özgürlüğüne Kavuştu

9 Aralık 2004'ten bu yana, Hollanda'da tut-sak olan Türkiyeli devrimci Güler Korkulu 11 Ocak günü özgürlüğüne kavuştu. Korkulu'ya Özgürlük Komitesi yaptığı açıklamada, Korkulu'nun tutukluluğunun sona erdiğini ancak hukuki sürecin henüz bitmediğini belirtti.

Komite, bu hukuksuzluğa son verilerek Türkiye'ye iade tehtidinin tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini söyledi.

Açıklamada şu ifadelerle yer verildi:

“*Devrimcilerin tutuklanması, iadesinin tartışılması meşru değildir. Hele de bunu isteyenlerin elinde 118 insanımızın kanı varken. Bile-rek ve isteyerek devrimcilerin iadelerini düşünmek, faşist Türkiye devletine suç ortaklığı yapmak demektir. Tekellerin çıkarları uğruna hiçbir hukuksuzluğa, yasadışılığa ve gayrimişruluğa izin veremeyiz.*”

Belçika'da İrkçi Saldırı Üç Türkiyeli Yanarak Öldü

Avrupa topraklarındaki ırkçı saldırılara bir yenisi daha eklendi.

Belçika'da, Saint Nicolas'da 12 Ocak günü çıkan yangında 3 Türkiyeli emekçinin yaşamını yitirmesinin ertesi günü, bunun bir ırkçı saldırı olduğu ortaya çıktı. İrkçi bir Belçikalı tarafından evin kundaklandığı Belçikalı yetkililerce açıklanırken, söz konusu kişinin yakalandığı belirtildi.

Kundaklamada 36 yaşındaki Süleyman Şahin ile 14 ve 8 yaşlarındaki iki çocuğu Deniz ve Hakan Şahin yanarak can verdi.

Şehitlerin Hesabı Sorulacak!

4 Ocak günü Malatya'nın Çavuşoğlu, Paşaköşkü ve Cemal Gürsel Mahalleleri'nde yapılan HÖC imzalı yazılamalarla Sergül Albayrak selamlandı. “Ölüm Orucu Şehitleri Ölüm-süzdür, Ölüm Orucu Şehitlerinin Hesabı Sorulacaktır, Hapishanelerde 118. İnsan Öldü Tecrite Son” sloganları yazılırken, 6 Ocak günü de Paşaköşkü Mahallesi'nde “SERGÜL ALBAYRAK ÖLÜMSÜZDÜR TECRİTE SON” yazılı pankart asıldı ve kuşlamalar yapıldı.

Halkları asıl vuran emperyalizmdir

Emperyalist medya, ondan fazla ülkeyi, milyonlarca yoksulu vuran tsunaminin ardından ilk günlerde sadece tatil beldelerinden görüntüler getirdi dünyanın önüne. Önce oralara yollandı kameraman ve muhabirler. Çünkü zenginler, ünlüler oralardaydı. Türkiye halkı, ilk iki-üç gün boyunca felaketin görüntülerinden çok bir futbolcuyla manken sevgilisini izlemedi mi?..

Dünyanın da bir “vitriini” var; o vitrinden kapitalizmin zenginlikleri görünüyor sadece.

Yoksullar, normal koşullar altında da, felaketlerde de vitrinin gerisindedir.

Tsunamiden sonra dünya vitrininin arka planında kalanlardan çok az haber alınabildi. Vicdanını kaybetmemiş birkaç kalemin, birkaç kameramanın görüntülerinden yansıdı felaketin boyutu. Ve görüldü ki, sözkonusu olan yalnızca bir “felaket” değildi. **Tsunami felaketinin ve ezeli sefaletin üst üste bindiği bir tabloydu bu.**

Tatil beldelerindekilerin aksine, deniz kıyısında kurulmuş kasabalarda yaşıyorlardı ama yoksuldu onlar. Evleri derme çatmaydı. “Normal” koşullar altında bile hep hastalıklarla, açlıkla boğuşuyorlardı.

Çünkü oraları tsunamiden önce emperyalizm vurmuştu. Bugün kimilerinin “küreselleşme” dedikleri emperyalist politikalar, topraklarını ekilemez, denizlerini avlanamaz hale getirmiş, IMF politikaları, emperyalist sömürgeciler, onları her türlü eğitim, sağlık, konut hizmetlerinden yoksun bırakmıştı.

Dünyanın en yoksullarının bir kısmıydı onlar.

Sömürgeci dayatmış, işbirlikçi iktidarlar, her türlü hizmetten, sosyal güvenlik mahrum bırakmıştı onları. Ülkelerinde hiçbir şey HALK İÇİN düşünülmemişti. Faşist devletlerinin, derme çatma evleri yıkıldığında verebileceği bir çadır bile yoktu... İşte bu yüzden, televizyon kameralarının önünde, evsiz kalanların toplandığı naylon çadır kampları uzanıyordu göz alabildiğince. İçme suyu

yoktu, tuvalet yoktu, yeterli yiyecek yoktu, yeterli ilaç yoktu binlerce kişinin kaldığı bu kamplarda.

Ve “uluslararası” yardım kampanyaları bir türlü ulaşmıyordu oralara. Çünkü “uluslararası topluluk” da **HALKLAR İÇİN** örgütlenmemişti.

BM’nin her yere askeri olarak müdahale edebilecek güçleri ve organizasyonu vardı. ABD’nin, Almanya’nın, İngiltere’nin iki saatte binlerce askeri ve tonlarca cephaneyi dünyanın öteki ucuna sevke-

decek organizasyonları vardı. Avrupa Birliği, başka yerlere “anında” müdahale edebilmek için “**Avrupa ordusu**” kurma çabası içindeydi. Ama halkların ihtiyaçları için bir organizasyon yoktu. Varolanlar, 6 milyarlık dünya nüfusu ve yoksulluk içinde yaşamaya mahkum edilen 4 milyar insan karşısında “göstermelik” olmaktan öteye gitmiyordu. Öyle olduğu da tsunami dalgalarıyla birlikte açığa çıktı zaten.

“Küreselleşme” çağının dünya örgütlenmesinin tablosu işte buydu. Tanık olduğunuz emperyalist dünya düzeninin tablosudur.

Tatil beldelerinde, tatil kaldığı yerden devam ediyor; ekranların göstermediği yerlerdeyse, adaletsizlik ve sefalet... Oralar hala dünyaya çok uzak...

“*Dünya artık global bir köy*” diyen küreselleşme propagandistlerinin sahtekarlığını ve alçaklığını anlatıyor bu tablo. Küreselleşme çağında “*bilgi ve refah sınırsızca tüm dünyaya yayılacak*” diyenlerin alçaklığını anlatıyor.

Ne dünya “global bir köy”, ne sınıflar tarihe karışmış. Bakın; Hindistan’da kast sistemi sonucu toplumun en alt katmanını oluşturan Dalitlere hiçbir yardım ulaşmıyor. Felaket sonralarının değişmez kuralı değil mi; yardımlar her yerde adaletsiz dağıtılır. Ve o adaletsizliğin ölçüsü de, en yoksul kesimlere gittikçe büyür... Belki tsunaminin şöyle bir sonucu olacak; dünyanın gidişatına dair aldatıcı hayallerden kurtulacak insanlar. ABD’nin, Japonya’nın “yardım” adı altında pazar alanları için savaş vermesi, Endonezya devletinin güçlerini yardıma seferber etme yerine muhalif güçlere karşı operasyonlar yapması, sınıf savaşı gerçeği konusunda gözleri açar... Tüm dünya halkları büyük bir adaletsizlik içinde yaşamaktadır ve azgın, pervasız, insanlık dışı bir emperyalist saldırganlık karşısındadır. Doğal felaketler, emperyalizmin halkları mahkum ettiği koşullar nedeniyle katliamlara dönüşüyor. Tsunamilerin, depremlerin değil, emperyalizmin yıkımını yaşıyor halklar..

Direnışçilerden Halklara Çağrı

Irak direnişinde yer alan İslami Cihad Ordusu'nun halklara seslendiği açıklamasından bir bölümü DHKC Enternasyonal'in (dhkc@post.com) çevirisi ile yayınlıyoruz.

"Dünya halkları! Bu çağrı, ABD ve İngiliz cânî rejimlerin yaptırımlarından sağ kalanlardan geliyor.

Biz korku yerine ilkeleri tercih eden sıradan insanlarız. Biz katliamlardan ve yaptırımlardan acı çektik, ki bize göre bunlar birer kitle imha silahıdır. Yıllarca, lanetli Birleşmiş Milletler, dünyanın istikrarı ve barışı adına, petrolümüzle geçinirken, bizler ızdıraplar ve umutsuzluklarla yaşadık. Işığı beklerken 2 milyondan fazla masum insan öldü. Ve nihayetinde bu tünel ülkemizin işgali ve yeraltı-yerüstü kaynaklarımızın talaıyla bitti.

ABD ve İngiliz hükümetlerinin Irak'ta işledikleri suçların sonucu olarak, geleceğimize sahip çıkmaya karar verdik. Bu gelecek, insanlık tarihindeki tüm direnenlerin geleceğidir. İşgalci güçleri ülkemizden kovmak bizim görevimiz, bizim hakkımızdır.

Biz, ne İngiltere'yi ne ABD'yi işgal etmek için denizleri, okyanusları aştık, ne de 11 Eylül olayından sorumluyuz. Bunlar sadece, hızlı gelişen Çin ve güçlenen Avrupa karşısında, dünya enerji kaynaklarını ele

geçirme planlarını örtbas etmek için cânilerin uydurdıkları birer yalandır. Bu çok ironiktir ki tırmanmakta olan bu çatışmaların faturası uyuyan bu dünya adına Irak'lılara çıkarılmaktadır.

İngiltere ve ABD'de dahil, savaşa ve globalleşmeye karşı eylemler yapan herkese teşekkür ediyoruz.

Bugün, size tekrar sesleniyoruz.

Sizden ne silah, ne savaşçı istiyoruz. Bizde bunlardan çok var. Sizden isteğimiz, savaşa ve yaptırımlara karşı **geniş bir cephe kurmanızdır.** Bilgelik ve bilinçle yönetilen bir cephe.

Amerikan doları kullanmayın! İngiliz ve ABD ürünleri tüketimini azaltın, durdurun. Siyonizm dünyaya son vermeden önce, siyonizme son verin. Bu savaşın gerçek özü konusunda kuşku duyanları eğitin ve kabul ettiklerinden çok daha fazla kayıp verenlerin medyalarına inanmayın. Gerçek hezimetlerini dünyaya göstermek için daha çok kamera olmasını ne kadar isterdik.

Düşman adeta kaçacak delik arıyor. Göremedikleri ve öngöremedikleri direnişten korkuyorlar. Nerede, ne zaman ve nasıl vuracağımıza biz karar veriyoruz. Ve nasıl ki atalarımız, medeniyetin ilk kıvılcıklarını çaktı, dünya "fethini" yeniden yazacağız. **Bugün şehir gerilla savaşı sanatında yeni sayfalar yazıyoruz.** Bi-

lin ki, Irak halkını desteklerken, yarın aynı yıkımları siz yaşamayasınız diye kendinize yardım etmiş oluyorsunuz. Amerikalılarla başka yerlerde antlaşmalar yapmak Irak halkına yardım etmek anlamına gelmez. Stratejilerini tecrit etmeye devam etmelisiniz.

Bu savaşın artık hiçbir bölgesel yanı kalmamıştır. Dünya halkları, Amerikan halkının bitmeyen ve sürekli tazelenen korkusunun esiri olarak yaşayamaz artık. Onları Irak'ta öyle oyalayacağız ki, tüm kaynaklarını, insan güçlerini ve savaş azimlerini buraya akıtacağız.

Amerikan askerlerine sesleniyoruz: Zulme karşı siz de bizimle birlikte savaşabilirsiniz. Silahınızı bırakın. Gelin, camilerimize, kiliselerimize, evlerimize sığının. Sizi koruyacağız. Ve daha önce bazılarını yaptığımız gibi, Irak'ın dışına çıkartacağız. Evlerinize, ailelerinize geri dönün. Bu savaş, sizin savaşınız değildir. Irak'ta, onurlu bir dava için de savaşmıyorsunuz.

Ve George W. Bush'a sesleniyoruz; Bize "çıkın meydana" demiştin. Nitekim öyle yaptık. Hem de hiç beklemediğin kadar. Başka bir isteğin var mı?

'Irak'a Gitme' Paneli

Hatay Temel Haklar "Irak'a Gitme İşgale Ortak Olma Bir Lokma Ekmek Her Yerde Bulunur" kampanyası çerçevesinde SES'le ortak bir panel düzenledi. 9 Ocak'taki panele, SES Yönetim Kurulu üyesi Dr. Ahmet Aras, Temel Haklar'dan Hasan Kutlu ile Irak'a giden şoförlerden Cemil Aksu ve Mehmet Akkurt katıldılar.

Dr. Ahmet Aras'ın panelin amacını ve Irak işgalini anlatan konuşmasıyla başlayan panelde, Hasan Kutlu Akdeniz Bölgesi'nde Adana, Mersin ve Hatay Temel Haklar olarak yaptıkları "Irak'a gitme..." kampanyasından söz etti.

Panelin soru-cevap bölümünde ise, iki şoförün anlatımları çaresizliği gözler önüne seriyordu.

Cemil Aksu, firmanın "size 100 bin dolarlık araba teslim ediyoruz" diyerek senet imzalattıklarını belirterek, şoförlerin istedikleri zaman Irak'tan dönmeyeceklerini, senetlerin şantaj olarak kullanıldığını söyledi. Birkaç arka-

daşının bu durumu yaşadığını söyleyen Aksu, işgali "uzaktan biri gelip evin reisini katletmesi gibi" sözleriyle değerlendirdi. Buna rağmen gitmesini ise, "ABD'ye destek için gittiğimizi söylemiyorlar. Iraklılar'a yardım taşıyacaksınız diyorlar, ne taşıdığımızı söylemezler" sözleriyle açıkladı.

Mehmet Akkurt ise, ülkemizde böyle bir şey olsa, aynı Iraklılar gibi direneceğini söylerken, yoksulluğundan söz ederek mecbur olduğunu, yine gideceğini belirtti.

Ölen arkadaşlarının ailelerine yardım edilmediğini, Konyoğlu'ndan ölenlerin ailesinden örnek vererek anlatan Akkurt, bir arkadaşı öldürüldüğünde, öldüren kim olursa olsun, "tepkimiz Amerika'ya oluyor." dedi.

Son olarak Cemil Aksu Irak'a gitmeyin çağrısında bulunurken, Hasan Kutlu, "asıl bizleri ahlaksızlığa zorlayanlara karşı mücadele etmek gerekir. Asıl ekmeğimiz orada" diyerek birlikte mücadele çağrısı yaptı. Dr. Ahmet Aras ise emperyalizmin halkları yoksullaştırıp birbirine karşı kullandığının altını çizerek, "Bizim kurtuluşumuz emperyalizme yardım etmekte değil O'na karşı örgütlenerek mücadele etmekte." dedi.

Panel Irak'ta yaşanan ABD vahşetini ve halkın direnişini anlatan bir kasetin izlenmesiyle son buldu.

Topraksızlar toprağa kavuşuyor

Venezuela - Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez, baskılar ve karşı-devrimci güçlerin kompoları nedeniyle bugüne kadar uygulayamadığı toprak reformunu uygulamaya başladı.

Bolivarcı Devrim Hareketi'ni yaymaya çalışan Chavez, uygulama için komisyon oluşturulmasına dair kararı, binlerce yoksulun huzurunda imzaladı. "Büyük toprak sahiplerine karşı savaş başlatıyoruz.

Bu tarihi bir gün. İşleyenler için toprak! Çiftliklerde adalet!" diyen Chavez, amacın büyük toprak sahipliğini tedricen ortadan kaldırmak olduğunu vurguladı.

Avrupalıların da bulunduğu azınlık bir kesim (% 5) ülke topraklarının yüzde 80'lik kısmına sahipken milyonlarca topraksız köylü bulunuyor. Yasaya göre, topraklarını yasal yolla elde ettiklerini ispatlamayan büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konulacak. İlk olarak da bir İngiliz'in Venezüella halkına ait olan topraklarına el konuldu. Büyük toprak sahiplerinin örgütlendiği dernek ise, Chavez'i yüksek mahkemeye vermekle tehdit ettiler.

Kolombiya Oligarşisi ve Amerika, FARC'ın Savaşını Durduramayacak!

Venezuela / Kolombiya - İşbirlikçi oligarşiye ve emperyalizme karşı savaşan FARC'ın liderlerinden Rodrigo Granda'nın, Kolombiya güçleri tarafından esir alınarak ABD'ye teslim edildiği duyuruldu. FARC'ın uluslararası ilişkiler temsilcisi olan Granda'nın nasıl yakalandığı ise Venezuela ve faşist Kolombiya hükümeti arasında krize neden oldu.

FARC tarafından yapılan açıklamada, 8-9 Aralık tarihlerinde İkinci Bolivarcı Halk Kongresi'ne katılmak üzere Venezuela'nın başkenti Caracas'ta bulunduğu ve 13 Aralık'ta burada tutuklandığı belirtildi. Kolombiya Ulusal Polis Şefi Jorge Daniel Castro ise, Venezuela'dan döndükten sonra Kolombiya topraklarında yakalandığını açıkladı.

Avrupa ve Amerikalı bir grup aydın ve yazar Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez'e çağrı yaparak açıklama istedi. Olayın araştırılmasının ardından bizzat açıklama yapan Chavez, Kolombiya güvenlik güçlerinin Granda'yı yaşadığı Caracas'tan Venezuela yetkililerinin bilgisi dışında kaçırdıklarına dair ellerinde delil olduğunu söyledi.

Böylece, Granda'nın, yakalandıktan sonra kendisinin 13 Aralık tarihinde Karakas'ta kaçırıldığı şeklindeki açıklaması Chavez tarafından da teyid edilmiş oldu. Delilleri açıkladıktan sonra Kolombiya polisini yalancılıkla suçlayan Chavez, olayı Venezuela'nın ulusal egemenliğinin ihlali olarak değerlendirdi.

Yoksullar Yine Ayakta

Bolivya - Hükümetleri deviren Bolivya halkı bu kez de Devlet Başkanı Carlos Mesa'nın benzin sübvansiyonlarını kesme kararına karşı soğa döküldü. 11 Ocak günü İki büyük kentte kitlesel gösteriler düzenlenirken, Santa Cruz ve El Alto kentlerinde halk yolları kapatarak ulaşımı durdurdu.

2003 sonunda yaşanan ayaklanmada, eski devlet başkanı emperyalizmin uşağı De Lozada ülkeden kaçmak zorunda kalmış ve özellikle reformist sol partilerin iktidara yürümek yerine Carlos Mesa'yı desteklemeleri ile halk bekleyişe geçmişti. "Düzen" elbette değişmedi. O zaman da El Alto'daki katliam ayaklanmayı ateşlemişti, şimdi El Alto yine ayakta, Santa Cruz'daki eyleme ise onbinlerce kişi katılıyor. İşyerleri kapatılmış durumda. Mesa ise, halkı suçlayarak, IMF'ci iktidarlara farkı olmadığını gösterdi.

İşbirlikçi bir iktidarın sefaleti

Faşist devlet başkanı Uribe, açık bir şekilde Amerikan emperyalizminin desteğiyle iktidara geldi. Tek amacı vardı; Kolombiya halk kurtuluş savaşını boğmak. ABD desteğiyle sürdürüyor bu savaş. Ve işbirlikçi bir iktidarın nasıl sefilleşeceğinin örneğini sunuyor bugün. Kendi ülkesinin vatandaşı durumundaki birini ABD'ye teslim etmek, işbirlikçiliğin varacağı son noktalardan biridir. Benim mahkemelerim yok demek değildir sadece, aynı zamanda ABD'ye 'bu savaş aslında senin savaşın' demektir. Ki doğrudur.

O Fırtınayı Engelleyemeyeceksiniz

ABD 'Kolombiya Plan' adı verilen devrimi yocketme planına büyük kaynaklar ayırdı, askeri uzmanlarını Kolombiya'ya göndererek kontra taktiklerini uygulattı, paramiliter kontraları destekledi. Her şey, Latin Amerika topraklarında bir gerilla hareketinin zaferinin yaratacağı büyük fırtınayı engellemek içindi.

Boş bir ça-ba! Devrim için savaşanları zafer yolundan döndürecek hiçbir emperyalist plan ve güç yoktur!

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) 40 yıldır bağımsızlık ve sosyalizm için savaşıyor